

Florin Mattei
Metafizica ființei și misterul atracției umane
2017

Editura RIM

Editură acreditată CNCSIS - 66/2010

Șoseaua Ștefan cel Mare și Sfânt nr. 4, Iași - 700497

Tel.: 0730.086.676, 0732.430.407, 0733.004.203

Fax: 0332.440.715

email: editura primcopy.ro, www.primcopy.ro

Descrierea CIR a Bibliotecii Naționale a României

MAFTEI FLORIN

Metafizica ființei și misterul atracției umane / Florin
Maftei - Iași FIM, 2017 - 07 - 07

ISBN 987 - 606 - 13 - 3839 - 9

CUPRINS

Despre Autor sau în Căutarea Frumosului și Armoniei

4

Prefață 6

Partea I

Metafizica Ființei 7

Trinitatea și dubla ei reprezentare în natură 11

Modelul structural „M7” al Ființei 13

Corpurile subtile 15

Legea apariției senzației 20

Sinele individual (Eul 1 și Eul 2) 21

Gândirea și mecanismul gândirii 27

Partea a - ÎI - a

Atracția umană - o fizică necunoscută 30

Atracția ca legitate 34

Metafizica atracției 39

Fenomenul atracției umane. Forța atracției
interpersonale (Faip) 41

Vectorii (energiile) spațiului supramental 44

Studiul tipurilor de atracție și energii ce compun
atracția interpersonal 45

Forțele eterice	46
Forțele astrale	52
Forțele cauzale	57
Forțele cosmice	70
Zona de infinit	72
Forțele de nivel spiritual	73
Expresia generală a Forței atracției interpersonale (Fair)	74
Partea a - III - a	
Transferul atracției către indus	77
Fenomenul de transmitere vibrațional-energetic	79
Forțe și energii ce influențează apariția, transmisia și recepția Fair inductor	80
Forța de atracție generată în receptor prin inducție / implantare (FAIP - indus)	88
Forța recepționată dezvoltată în indus (Frecepționat / Finus)	90
Factorul de balanță și acceptarea	90
Forțele de atracție induse prin variația CPP	95
Forța medie valorică (Fw)	96
Forța de transcendere valorică (Fw)	97
Fenomenul îndrăgostirii și adicției	100
Etapale apariției Forței de transcendere valorice	106
Determinismul probabilistic al fenomenului atracției	113

Bibliografie selectivă 119

Despre Autor sau în Căutarea Frumosului și Armoniei

Mă reîntorc cu amintirile la o zi de „vară indiană”, cu aerul vibrând de muzica inefabilă a foșnetului frunzelor ruginii din podgorii și livezi încărcate de rod bogat și cu miresme de magiun din prune bistrițene și must din „struguri de Nova”, cum numai în Țara Silvaniei se întâlnesc. O zi cu cer senin și emoție multă în familie și în rândul prietenilor și cunoștințelor. În așteptarea veștii că „barza a sosit” și ni l-a lăsat pe verișorul (verișoara) mult așteptat, ne îndeletniceam curățând de zor nucile proaspăt căzute din falnicul nuc din curtea casei.

Întâmpinat cu bucurie și dragoste mare de întreaga familie, Florin a fost adorat de bunicii materni și tare îndrăgit de noi, verișoarele lui. Frumușel, inteligent și sensibil, Florin a devenit „frățiorul nostru, de care ne leagă neșterse amintiri din copilărie și împărtășim aduceri aminte comune din vacanțe, evenimente importante ale vieții de familie și de adult.

Despărțiți doar geografic, am rămas apropiați ai domnilor anilor noștri de început.

Florin a fost un copil atipic, așa putea spune. Nu mi-l amintesc jucându-se, în schimb desena, desena tot timpul. Îl aud, aievea, rugându-se împreună cu bunica lui „înger, îngerașul meu” (într-o variantă pe care am învățat-o de la el); mi-l reamintesc umblând la butonul de volum al difuzorului din casa bunicilor când auzea „Îl silenzio” și trompeta lui Tino Rossi; mă revăd la masa doborâtă de creioane colorate și caiete de desen admirându-i nenumăratele variante de cai. Și mai era plastilina... din care meșteșugea ca nimeni altul. Sunt câteva din primele amintiri legate de copilăria noastră comună.

De mic copil căuta „frumosul” și „armonia”. De fapt, uitându-mă retrospectiv, aceasta preocupare s-a constituit într-o trăsătură constantă a personalității, caracterului și traseului său existențial. La care așa adăuga, curiozitatea intelectuală și mintea iscoditoare, în sensul bun și frumos al cuvântului.

Aflat la vârsta opțiunii pentru studiile liceale a luat calea frumosului oferit de un Liceu de Muzică și Arte Plastice. Adolescent fiind și-a descoperit o nouă bucurie – cea a cântatului la chitară și vorbea cu pasiune despre noile lui preocupări privind dobândirea de cunoștințe în domenii precum genetică, psihologie, comportament uman și relații interumane.

Plăcerea, din copilărie, pentru drumeții s-a transformat mai apoi în pasiune pentru munte, cu tot ce presupune aceasta. Iubitor de natură, a ales să se specializeze în domeniul Industrializării Lemnului, căutând frumosul ce se poate naște din lemn prin optarea pentru

secția Mobilă de Artă, ca studii universitare.

Odată intrat în viață, și-a urmat cu consecvență „menirea” reflectată în astrograma-i natală – de nativ tipic zodiei Balanței, zodie guvernată de planeta Venus, Luceafărul de seară și de dimineață, simbol al frumuseții și iubirii în astrologie – și anume de a-și organiza și trăi viața pe principiile armoniei și frumosului, iubirii și luminii.

„Vântul schimbării” adus de evenimentele istorice din Decembrie '89 și-a pus amprenta pe evoluția profesională și traiectoria existențială și ale lui Florin. „Venusianul”. Florin a trebuit să facă schimbări majore și să se replieze, nu o dată, urmare situațiilor concrete în care l-au pus viața și surprizele destinului, dând dovadă de creativitate și inspirație în echilibristica cerută de nevoia de armonie și frumos din „matricea lui energetică”, în raport cu cenușiul ori confuzul din realitatea concretă și imediată. Soarele „a răsărit și pe strada lui”, nu o dată, dându-i forța de a privi înainte și a face pasul următor. Pus în situația de a alege și a lua o decizie de-o importanță covârșitoare, Florin a ales soarele, energia și vibrația Bărgănelului ialomițean pentru a se stabili și a-și întemeia o familie.

Florin a experimentat și munca în domenii de activitate aride și depărtate de domeniul artelor plastice. A adus armonie în existența cotidiană raportându-se la sursa inepuizabilă de „frumos” a Creației, prin găsirea echilibrului în lectură și studiu, evadare în natură, în meditație și aplicarea consecventă a principiului „mens sana in corpore sano”. Și nu în ultimul rând în pictură. De dată recentă este impresia pe care a reușit s-o producă prin tabloul pe care l-am rugat să-l picteze și pe care urma să-l oferim ca dar aniversar. Era mai mult decât un tablou care vorbea prin culori și imagini. Reiterez ceea ce i-am sugerat și atunci, și anume să nu lase să se irosească acest „talant”, cel al desenatului și picturii, cu care a fost hărăzit.

Dacă aș fi posesoarea unui asemenea talent, i-aș fi realizat lui Florin un portret în culorile curcubeului, pe un fundal din care să nu lipsească Soarele și Cerul Greciei,

creasta Postăvarului și o imagine emblematică a podișului transilvan.

Dacă m-aș pricepe în ale creației muzicale i-aș fi compus ca portret muzical un melanj alcătuit din Zorba Grecul, Leonard Cohen cu „Dance me to the end of love” și Beatles. Melanj din care să nu lipsească trompeta lui Tino Rossi și nici „Trandafir de la Moldova” – pe-un portativ cu note muzicale scrise cu cerneală de culoarea albastrului mediteranean.

Chiar și așa, fără un portret-tablou încadrat într-o ramă frumos sculptată în lemn de esența rară și fără un portret pe note-muzicale, îmi doresc ca cititorul să-și fi putut forma, parcurgând aceste rânduri, o părere, imagine asupra autorului acestei cărți, căreia îi doresc să-și înceapă călătoria sub cele mai favorabile auspicii.

Steluța Stoian Podoleanu

Prefață

De unde venim? Cine suntem? Încotro mergem?

Ce determină atracția umană?

Această carte se adresează tuturor celor care încearcă să găsească răspunsuri la aceste întrebări și sunt interesați să pătrundă misterele ființei umane.

Sunt întrebări la care am încercat să răspund apelând atât la știință, dar mai ales la spiritualitate și intuiție. La ceea ce se cheamă „metafizica” ființei umane.

La stadiul actual, știința este limitată și nu poate oferi cercetătorului decât răspunsuri vagi, sumare, care nici pe departe nu sunt mulțumitoare pentru cel ce încearcă să pătrundă aceste mistere. De aceea rolul acestei cărți este de a depăși barierele științei consacrate și a da răspunsuri la întrebări care deocamdată nu își găsesc răspuns. În ceea ce privește viziunea științifică actuală, trăim încă la nivelul la care „Pământul se consideră plat” și „Soarele este cel care se învâрте în jurul Pământului”, nu invers. Dar va veni o vreme când metafizica își va dezvălui tainele și va deveni treptat o știință și ceea ce ea ce astăzi se consideră mister de nepătruns, va deveni subiect dovedit științific. Ne referim

aici la corpurile paralele ale ființei, energiile care animă aceste corpuri și fizica specifică care se petrece la acel nivel.

Cartea de față face apel la cele mai vechi cărți ale omenirii, *Vedele* hinduse, care se spune că au fost dictate omenirii direct de către „Zei”. Metafizica corpurilor și a spațiilor paralele o găsim în mare parte expusă în aceste cărți.

Cartea de față face o expunere detaliată a acestor corpuri subtile și merge mai departe, oferind o explicație fenomenului atracției umane și a legitațiilor care stau la baza acestora.

Ca urmare, dedic această carte tuturor celor interesați să găsească răspunsuri la aceste întrebări.

Autorul

Partea I

Metafizica Ființei

De unde venim? Cine suntem? Încotro mergem? Ce este dincolo?...

Sunt întrebări perene ale omenirii.

A devenit tot mai clar în ultimele decenii că ființa umană nu este un simplu mecanism, format dintr-un corp fizic comandat de legi fizice clasice, mecanice, deterministe. Dacă la un sistem mecanic construit de noi, se cunoaște cu precizie răspunsul la o solicitare, la o ființă umană nu mai este așa. Sunt o sumedenie de date care demonstrează că ființa umană nu este și nu poate fi privită ca un mecanism, ca o mașină, la care, introducând pe o parte o solicitare, se obține pe cealaltă parte un răspuns calculat.

Ce intervine aici? De ce nu este așa? Ce deosebește omul de mașină?... Din timpurile vechi, omul a privit ființa umană ca pe un ansamblu de multiple corpuri, majoritatea inaccesibile simțurilor noastre și a căror existență o putem deduce doar din consecințele lor. Imposibilitatea precizării răspunsului ființei la o solicitare s-ar datora acestor corpuri. Existența acestora este legată automat de ideea că în paralel cu spațiul fizic există și alte structuri spațio-

temporale, cu axiomatică diferită și legi de mișcare diferite în care aceste corpuri se dezvoltă.

Existența acestor corpuri și spații paralele nu a fost încă dovedită științific, deoarece știința nu a ajuns la acest stadiu, dar acest lucru nu implică automat negarea acestora și posibilitatea demonstrării existenței lor în viitor. Așa cum electricitatea acum 500 de ani nu era cunoscută și dovedită, asta nu înseamnă că ea nu exista și nu intervenea în viața omului. Același lucru se poate întâmpla și astăzi cu corpurile adiacente ființei umane.

De aceea, modelul spațial pe care îl vom prezenta în continuare este doar o viziune personală, care încearcă să explice într-o manieră cât mai cuprinzătoare funcționarea genotipului uman.

Spațiile respective - nefizice - sunt prezentate într-o manieră generală (simplificată) în *Vedele* hinduse, în *Upanishade* - acea parte a acestora care tratează învățăturile filosofice privind lumea existentă. Aceste învățături se spune că au fost transmise omului direct de către cei care au vizitat Pământul în trecut și au creat Ființa umană (l-au creat pe Adam). Dacă este să dăm crezare acestor scrieri, o civilizație care avea capacitatea să călătorească între stele, cunoștea și mai multe în privința ființei umane, respectiv a corpurilor paralele acestora și a spațiilor în care acestea există.

În continuare, propunem un model complex, format din 7 matrice spațiale în care vom prezenta și partițiile (corpurile) și nucleele ființei existente în aceste spații. Aceste partiții nu sunt însă corpuri independente unul de altul, (în genul „cărămizilor lui Democrit”), ci sunt strâns legate funcțional între ele. Se suprapun corpului fizic și au legi existențiale, în care materia devine tot mai fină și de vibrație tot mai înaltă, ajungându-se în final la așa numita „Zona supracosmică” în care se găsește „Trinitatea Divină” (în metafizica hindusă: „Vishnu - Brahma - Shiva” / „Sat-Cit-Ananda” / „Brahmanul”).

Nu putem deocamdată exclude complet implicarea vocabularului religios din această schemă, deoarece nu

avem „înlocuitori” și nici cunoștințele necesare pentru a o exclude. Excluzând-o însă, am recădea din nou la prototipul „om-mașină”, specific materialismului, care s-a dovedit a fi complet nefuncțional. De aceea, vom folosi un limbaj fizic impregnat cu noțiuni specifice metafizicii orientale, pe care o regăsim cea mai bine detaliată în *Vedele* hinduse.

„Zeii” (cei care l-au făcut pe Adam) considerau că *Trinitatea Universică* (Șinele Universic) este capătul absolut al Universului. Spațiul și timpul se termină acolo, odată cu „El”. Considerau ca Shiva este Tatăl (fiind „Zeul suprem” la care se ruga și Christos), iar toate particulele desprinse din „El” alcătuiesc în plan fizic niște zei mai mici, „Ființe” sau „Fii” ai acestuia. Deci între Sinele Universic și Sinele Individual există un veșnic circuit și o veșnică legătură, căreia i s-a zis „*Circuitul Atmic în Natură*”.

O schemă simplificată o prezentăm dedesubt.

Mitologia hindusă			Ființa umană	
7	Zona Shiva (Realitatea indusă)		Re alitatea supracos mică (de deasupr a Zeilor)	7 - Efectul indus (<i>senzația</i>) (CS)
6	Zona Vishnu - Brahma (Realitatea Yin - Yang)		Tri nitatea. Bra hmanul	6 - Corp Vishnu (CV) + Sarcina atmică (SA)
5	Sp ațiul cosmic (Cerule, Zeii. „M arile Puteri	Tr anzit	Cor pul cosmic (al MPC- urilor) (al Zeilor)	5 - învelișul cosmic (rezonatori cu „MPC”)

	Cosmice ")			
4	Sp ațiul Cauzal		Cor pul cauzal	4 învelișul causal
3	Sp ațiul Astral (Atmosfe ra)	na Zo	Cor pul astral (mental)	3 învelișul astral / mental
2	Zo na Eterică	ng (s pațială)	Cor pul eteric	2 învelișul eteric
1	Sp ațiul Fizic, grosier (Pământ ul)		Cor pul fizic	1 învelișul fizic grosier

Trinitatea Universică (Șinele Macrocosmic)

Brahmanul / Dharmakāya / Tao

„Șinele Universic + Șinele Ființei” constituie Trinitatea fundamentală: Brahma - Shiva - Vishnu din Natură. Sau simplificat „Brahmanul”. În budismul tibetan apare sub denumirea de „Dhatmakaya” și „Tao” în taoismul chinez.

Acest tip de Realitate ultimă există la toate nivelurile celor trei lumi: Cerul, Atmosfera și Pământul (de fapt sunt mai multe, dar simplificat în Biblie așa apar). Și există în toate elementele constitutive ale Planului Fizic, Planului Astral, Cauzal și Cosmic. De la nivelul particulelor elementare (cu Atman inclus) până la mamiferele cele mai evolute (pe care le cunoaștem) - „Om”. Zeilor din Biblie li se zicea „Oameni”. Noi, creația Zeilor, ni se zicea „Fiul Omului” (dar se ignoră acest lucru când se comentează Biblia). Multe vârfuri montane, poartă denumirea mistică de „Omul” / „La Om” ș.a.).

Ultimul - „capătul” materiei, spațiului și timpului - este Spiritul Universic, Șinele Macrocosmic sau Marea Ființă, numită în cultura hindusă „Brahman”. Acestei formațiuni Universice, Macrocosmice, din care ne-am desprins ca Spirit Individual, scânteie, îi zicem în termeni creștini „Dumnezeu”. Denumirea nu este un nume propriu, ci o funcție, o localizare calitativă. Indică o localizare într-un plan metafizic. Adică... Ceea ce există deasupra Zeilor”... „Dincolo” de planul Zeilor, al energiilor creatoare, al Marilor Puteri Cosmice (MPC-urile). Iar în creștinism această „Putere” (Mahavidia / Shakti) prin care Dumnezeu (Șinele Universic) conduce „Lumea” (toate nivelurile adiacente lui, particulele de acolo) se numește „Sfântul Duh”. Dumnezeu (Brahmanul) este „Domnul Zeilor” (simplificat „Dumnezeu”), coordonatorul acestora, al MPC-urilor. Dirijorul Jor. Cel care se află „în spatele lor”. Este Cel ce este „deasupra lor” și „dincolo de ele”. Într-un spațiu care nu este conform unei fizici obișnuite, nu are axe spațio-temporale ca la noi, în gândirea clasică - deși ele există tot „în ceva”, o zonă care le cuprinde (conține). Marile Puteri Cosmice sunt energiile, focarele energetice din această zonă cu alt tip de axe spațio-temporale. Aceste „energii” de acolo (și care se implică pe nevăzute în viața noastră), strămoșii noștri („Cei care l-au creat pe Adam”) le-au dat numele de „Zei”. Sunt energii existente într-o zonă cu alte coordonate spațio-temporale și legi fizice. Pe care nu o putem înțelege, deoarece nu putem înțelege (trăi) „ceva” ce se află într-o zonă cu mai multe dimensiuni ale timpului și spațiului. Mișcarea lor nu este una clasică, prescriptibilă printr-o matematică, printr-o formulă din zona noastră, fizică (primul nivel, grosier). „Zeu”, în învățătura vedică înseamnă energie cosmică - entitate a planului cinci. „Dumnezeu” înseamnă ceea ce se află deasupra. Realitatea indescriptibilă care se află deasupra. Și pe care nu trebuie neapărat să o și înțelegem, ci doar să credem în ea, că există. Strămoșii noștri ne-au spus că „ea există”, deoarece aveau mai multe cunoștințe ca noi - dar nu au putut și să ne explice, să ne demonstreze deoarece

mintea lui *Adam* era limitată. El și urmașii săi erau folosiți la munci fizice. Doar ne-au spus că „există” și „să credem în Ea” – fără alte explicații. Cu alte cuvinte, să credem și să ne închinăm unui gen de misticism, pe care ni l-au transmis Ei și care era științific pentru Ei, dar mistic pentru noi (cei creați).

Dumnezeu (Șinele Universic) este „Reprezentantul Infinitului” este „Reprezentantul întregului” (Univers), ce nu poate fi cuprins nici cu privirea nici cu înțelegerea. Ființa, Spiritul este „Reprezentantul Părții” desprinsă. Între Parte și întreg există o veșnică legătură, un veșnic circuit de energii și informație, în urma căruia „Reprezentantul infinitului” și în același timp Ființa evoluează.

Partea și întregul nu pot exista decât împreună. Nu pot exista una fără cealaltă. Între ele este o veșnică rezonare și un veșnic circuit de informație și energie. Ele nu au început și sfârșit în timp. Există dintotdeauna și vor exista întotdeauna. Partea este un mic Univers și include infinit. Ea nu este o „cărămidă”, acea „parte a lui Democrit” din fizica clasică. Proprietăți neclasice ale întregului se regăsesc în Parte. De aceea, nu pot fi scrise „formule” cu mișcarea Părții, în care să se spună unde se afla ea la un moment dat „x” din viitor.

Trebuie să acceptăm acest fel de gândire, dacă vrem să înțelegem „viața”, mișcarea Părții după ce a fost desprinsă.

Realitatea Yin (Brahma-Shiva / realitatea generatoare de indeterminism și informație nouă în Natură).

Totul este de fapt un materialism foarte subtil, avansat, la care nu avem deocamdată acces cu o gândire clasică, deterministă. În care există și proprietăți cuantice și spațiu-timp multidimensional. Și există totodată și mai multe genuri de infinit. Există însușiri (puteri ale entităților de acolo) pe diverse axe multidimensionale la care nu avem acces și de aceea nu le înțelegem. Și care nu respectă proprietățile unui „sir” numărabil. Apar, dispar, sunt mereu altele. Adevărata fizică (extinsă), știință a

Naturii, include nu doar Realitatea Yang, clasică, „materială”, cum am învățat la școală, ci și Realitatea Yin – acea parte a naturii nelegată de matematică, numărabilitate, formulă, coordonate spațiale și cu un timp care include nu doar o axă. Că nu o putem concepe, proiecta în reprezentarea noastră mentală și înțelege, este altceva – nu înseamnă, nu este o dovadă că „ea nu există”. Reprezentarea respectivă este legată de zona așa-zis „materială” (fizică clasică), cu coordonate spațio-temporale, așa cum știm noi, prin „atașament”, nu prin „determinism” (matematică sau formulă) – care este alt tip de legătură. Un tip de legătură, pentru care nu suntem deocamdată pregătiți să o percepem, cunoaște. Coordonatele de care este „atașată” nu sunt doar cele ale Planului fizic (corpului material) ci ale naturilor care se interpun între Trinitate și Corpul fizic: natura cosmică, cauzală, astrală și eterică. Trinitatea respectivă „crește” (are rădăcini) în spațiul cosmic, Brahmanul / Atmanul și cuprinde ca primă partiție a ei „materială” – acel corpuscul nelocalizabil, cuantic, aflat peste tot în Universul material fizic și subtil al Ființei. Căroră hindușii îi zic „natură Vishnu”. Trinitate înseamnă: Corpul lui Vishnu + sarcina atmică (Brahma) + senzație (realitate Shiva).

O Trinitate a cărei explorare (detectare) pentru noi nu există, decât prin preluare (prin intuiție și mistic) de la vechile cărți orientale (Vede), care au rămas moștenire de la „Zei”. Ele au fost dictate de către „Zei”, dar neexplicate, deoarece depășea capacitatea noastră de înțelegere, a „Lucrătorului creat de ei („Adam”)”. Noi am descoperit părți ale Realității Yin la nivel de particule elementare, nu și la nivel de Macro Ființă. Deocamdată mecanica cuantică există separat de psihologie, ca o „ciudățenie” a Naturii. Dar religiile orientale ne spun că „ce există acolo Jos, există și Sus”. Noi însă am luat asta ca o „legendă” și ca pe o „poezie frumoasă” (fantezie a omului primitiv). Nu știm să ne folosim de ea și nu am extins-o la nivel de psihologie. Deocamdată nu putem lega cele două Lumi, ale cuanticului și ale psihologicului. În psihologie nu am integrat-o încă ca

„știință”. Pentru acea realitate (cuantică) nu avem determinism, calcul matematic. Ba mai mult, avem un „indeterminism recunoscut” (v. Principiul de nedeterminare al lui Heisenberg). Nu avem încă o mecanică cuantică a psihicului dar în viitor o vom avea.

Cum s-a extins dualitatea undă-corpusul de la foton la electron și ulterior la toate particulele elementare, tot așa se va extinde mecanica cuantică și electromagnetismul de la particulele elementare la psihologie. De la Microcosmos la Macrocosmos. Psihologia este de fapt mecanica cuantică și electromagnetism proiectat la nivel Macro, la nivelul Ființei umane. O spunem deocamdată prin intuiție și prin asociere cu religiile orientale. Particula cuantică (corpusul), localizarea ei în interiorul undei există „într-un singur punct și în toate punctele undei” în același timp. Legea matematică (formula) în acest gen de știință, fizică a cuanticului, este înlocuită treptat de „probabilitate” și „funcția de undă”.

Corpusculul electronic există (ca entitate și mișcare) „în mai multe locuri simultan”, și în același timp „în niciunul”. Ba mai mult, la cercetarea lui (încercarea de a-l cerceta) „Obiectul observat” interacționează cu „Observatorul”, (cum se întâmplă în experiențele de laborator cu particulele cuantice). Poate apărea în acel punct, când facem experimentul și dispare după. ca și când nu ar fi fost. Apare „când îl chemăm”. Așa există și „particula cuantică a Universului Macrocosmic” – Dumnezeu, prin Corpul lui Vishnu – atunci când o chemăm, atunci când o „invocăm”, dialogăm mental cu ea prin „rugă” (chemare mistică). Ba poate exista (proiecta, apare) prin același mod de experiment (invocare), pentru mai multe Ființe care fac (invocă) „la același moment de timp” acest tip de experiment. Este un tip de fizică pe care deocamdată nu o înțelegem, dar ea există, se manifestă și este reală. Este un „aspect cuantic” al Universului Macrocosmic pe care deocamdată nu îl cunoaștem, dar asta nu înseamnă că nu este real. Așa cum există „ciudățenii”, imposibilități logice, la nivel de Microcosmos

(atom), tot așa există și „ciudățeniile” (imposibilități logice) la nivel de Macrocosmos, de Univers (Infinit). Va veni o vreme când acest tip de fizică va fi acceptată, cum a fost acceptată și cea cuantică (Louis de Broglie, Schrödinger, Heisenberg), la nivel de atom.

La nivel de atom, există o „funcția de undă” a lui Schrödinger completată de „principiul de incertitudine” al lui Heisenberg. Așa există una la fel la nivel de Macrocosmos, Univers, Natură pe de-a-ntregul (întreg, Infinit).

Trinitatea și dubla ei reprezentare în natură (Șinele Universic și Sinele Ființei)

Interesant este că așa se spunea și în Vede (Upanishade), cu mii de ani în urmă despre Sinele Universic (Brahman), când nu se cunoștea nimic atunci despre mecanica cuantică la nivel de atom. Și despre „ciudățeniile” fizicii acestuia. „Zei”, care ne-au transmis *Vedele*, ne-au spus același lucru, dar nu aveam noi înțelegere să o percepem. Ne-au transmis prin definiția Sinelui (definiția Brahmanului) o viziune cuantică:

„Șinele este în mișcare Sinele este nemișcat.

Șinele este îndepărtat.

Șinele este (de asemenea) aproape.

Șinele este în interior a tot Sinele este în afară a tot”.

Adică este peste tot și niciunde, într-un loc și în mai multe locuri deodată. Lucru pe care nu îl putem concepe mental, dar trebuie să îl acceptăm, că nu avem altă soluție (la particulele elementare l-am acceptat, când vorbim de „localizarea” lor în cadrul „unde”).

Este o „mecanică cuantică” aici care se aplică Sinelui Universic, la fel de bine cum se aplică mecanica cuantică („funcția de undă”) la nivelul Atmanului, Sinelui Individual, desprins din „EL” („El” fiind zeul suprem la sumerieni). Principiile mecanicii cuantice privind „localizarea aleatorie, în mai multe locuri și niciunul”, a corpusculului electronic (și nu numai) se regăsesc în „*Vede*”, sub forma acestei logici ciudate, imposibil de înțeles pentru noi, cei dotați doar cu simțuri macro deterministe, formate pur pe

realitatea Yang (deterministă). Și care vrem ca tot Universul și Mic și Mare să se reducă la simțuri macro deterministe și la o logică binară (ori „Da”, ori „Nu”). Și vrem ca tot Universul să fie explicabil, reductibil la „mecanic”. Cu început și capăt – și apoi să ne punem întrebarea „ce este dincolo de acest capăt?” ... ș.a.m.d.

La început, mergea acest tip de gândire, dar după un timp, când avansăm cu cunoștințele despre Univers, nu mai merge.

Ce este greu, pentru un om obișnuit, este să treacă de la o logică binară, mecanică, newttoniană la una nprinară mantiră a nriiilor piprtmniir” ei al înntripi de undă” la accepte ca „reale”, pe amândouă, deși sunt contradictorii logic. Să accepte că „Universul nu este numai mecanic”, fără să știe „unde” și „cum” se face trecerea logică de la unul la altul. Nivelul nostru de „știință” este deocamdată la această fază. Nu putem mai mult. Ne lipsesc cunoștințele de „trecere” de la un tip de Univers (bazat pe o logică) la altul (bazat pe o logică contrarie).

Principiile mecanicii cuantice, de nelocalizare, simultaneitate a particulei etc., nu le „înțeleg” decât fizicienii atomiști. Mai bine zis nici aceștia. Ei doar „le acceptă”, ca fiind gen „concluzii”, rezultat al unor calcule și experiențe de laborator contrarii, dar dovedite. Nu neapărat și inteligibile (suportabile) logic, cu „suport” imaginativ. Dacă le acceptă, nu înseamnă că le și înțeleg și le și „digeră” automat (comod). Cei care ni le-au transmis („Zeii”), cunoșteau mai mult decât noi, și aveau acces mai mult cu mentalul lor (învelișul trei) la această logică nesumativă și nebinară. „Deplasarea între stele” nu se făcea apelând doar la principii mecanice clasice și la logică binară. Ei știau (simțeau) mai mult decât aceasta. Noi nu știm. Altfel nu ar fi ajuns niciodată aici, la noi. Nu au ajuns printr-o deplasare mecanică, cum o știm noi, bazată pe arderea combustibilului și nici deplasare efectivă din punct în punct al Spațiului. Care ar dura ani lumină și ar fi în practică nerealizabilă. Ci ceva în care avea la bază o fizică

pe care deocamdată nu o cunoaștem, ceva în genul „vitezei warp” sau al „efectul tunel” din mecanica cuantică – bazată pe principii pe care noi încă nu le știm și sunt doar niște supoziții frumoase. De „adormit copii”... spun unii. Fenomene bazate nu pe o logică binară, de genul că $1 + 1 = 2$. Nu puteau călători ani lumină cu vehicule ce se deplasau pe bază de ardere de combustibil – presupunem că aveau la bază cunoștințe mult mai avansate, pe care deocamdată nu le cunoaștem și poate chiar nici nu le intuim. Cum nu „intuiam” cândva, acum 2000 de ani, nici ce era curentul electric, nici ce este un ecran TV, nicio telecomandă etc. – și pentru oamenii acelor vremuri ar fi fost doar fantezii. Brahmanul – prin Marile Puteri Cosmice – ne simte pe fiecare, după o lege cuantică, individual, ca „obiect aflat în afara Lui”, ca Atman desprins. Dar în același timp este și ne simte ca fiind „parte din El”, ca fiind „al Lui”.

„Noi facem parte din El”, dar în același timp „Noi nu facem parte din El” – suntem și ceva „component” și ceva „detașat” de El. Aceasta înseamnă simțire nebinară, cuantică. Șinele Suprem este și în Noi, dar și în afara noastră. Suntem și componentă a Sa, dar și în afara „cadrului” ei (*Spectator detașat*). Aceasta este caracteristica lui, „legea” lui, în aceasta stă ideea de „cuantic” – proprietate ce nu poate fi înțeleasă cu simț mecanic (binar).

Când o să ne obișnuim cu aceste viziuni contrarii (nebinare) ale cuanticului și această logică opozabilă, cu contrarii logice, nu o să ne mai irite, și o s-o luăm ca pe ceva normal, ca aspect *normal* al Naturii din care facem parte atunci o să înțelegem și ideea de Dumnezeu, de Sine Universic, de Brahman, de Realitate Ultimă. O să înțelegem și ce suntem Noi, ca Spirit, Conștiință, Eu (El) și ce este acel misterios capăt al nostru „Ultim”. Și acel gen de infinit al Naturii. Și acel tip de „infinit” specific care există în noi, în structura noastră (și în același timp „în afară” ei). O să înțelegem acea mecanică cuantică la nivel de Micro-Natură, Macro-Natură, Univers integral. O să

înțelegem și acea „Entitate finală” pe care deocamdată o desemnăm cu termenul de „Dumnezeu” (în limbaj occidental) și de „Sine Macrocosmic” în „Vede”. Și de a cărui studiu se ocupă nu știința, ci religiile (dialog, schimb energetic prin rezonanță, telepatie).

Dumnezeu (Șinele Universic) – este parte a Naturii (nu invers, cum afirmă religia creștină). Mai presus de ideea de Dumnezeu, este ideea de *Natură*. Dumnezeu, Realitatea Yin, este parte din *Natură*. Dumnezeu, Realitatea Yin, este doar o parte a existenței, o parte a realității generale. infinite, o parte a ceea ce noi numim acum *Natură*.

Existența, Natura îl include pe Dumnezeu, Realitatea Yin, nu invers. Natura este formată din partiția Yang (Vishnu) cu derivațiile sale, și partiția Yin (Brahma-Shiva), care au la bază logici existențiale diferite. Nu se pot reduce, explica una prin alta, între ele este o infinitate, un gen de infinitate. Și *Strămoșii* noștri știau asta. *Dumnezeu* (sâmburele Yin) a creat și crează permanent „realitatea cu spațiu-timp fizic”, el rămânând un gen de *energie* undeva, în interior și în afara acesteia, a spațiului și timpului creat de EL. Nu și în afara Naturii (Cadrului Mamă). Natura include și realitatea care nu are caracteristici de spațiu-timp și cea care are caracteristici de spațiu-timp. Șinele Macrocosmic este și creator și beneficiar al acesteia, a părții din *Natură* cu spațiu-timp. Nu trebuie neapărat să și înțelegem „cum și în ce fel”, doar să acceptăm. Așa scrie în „Vede” și așa ne-a fost transmis. Cândva, vom ajunge și noi în mod „științific” (dovedit) la acest adevăr, cum am ajuns și la altele scrise în Vede. Pe care oamenii acelor vremuri (și a celor de acum) le considerau o absurditate, râdeau de ele, dar mai târziu s-au dovedit a fi întemeiate și adevărate. Și asta ne face să credem că și cu ideea de *Sine Universic*, Sine în general, realitate Yin, viață după moarte, eliberare de ciclul nașterilor și al renașterilor etc., lucrurile stau tot la fel.

Natura totală este mult mai vastă decât o simțim, decât ne putem noi închipui. Există realități cu spațiu-timp

bine definite, și altele fără localizare în spațiu-timp bine definite, dar „legate” (atașate) de cele cu localizare spațiu-timp. „Ceva”, un gen de realitate care există peste tot și niciunde. Care au spațiu-timp, doar prin corpurile fizice de care sunt atașate funcțional. Șinele nu este integral (exclusiv) „doar” din a doua categorie, deoarece o partiție a sa este fizică (Corpul lui Vishnu).

Modelul structural „M7” al Ființei

Ființa nu este o simplă mașină, cum ar părea la prima vedere, cu o reacție de mișcare calculabilă matematic. Studiile elementare, de școală generală și liceu, ne-ar tenta să credem acest lucru, deoarece nu ne prezintă nici structura ei subtilă, nici infinitatea ei interioară. Imprezibilitatea reacției ei la un anumit stimul, se datorează unor corpuri, învelișuri subtile adiționale, care are fiecare „dimensiunea” și legile ei specifice de funcționare.

Realitatea acestor corpuri nu poate fi detectată prin simțuri clasice, nici prin sisteme specifice de laborator, deoarece nu dispunem de tehnologia respectivă. Ele pot fi simțite doar prin introspecție și intuiție. Sistemele milenare yoga și scrierile străvechi hinduse (Vedele) relevă existența acestor corpuri, având denumiri specifice în acele tratate. Omul le poate simți prin introspecție și o „lege a armoniei”, care îl face să le simtă intuitiv existența, componența, mărimile și proprietățile specifice acestor nivele. Așa cum cu sute de ani în urmă nu se știa nimic de curentul electric și de consecințele acestuia (câmpul magnetic), tot așa nici actual nu se știe nimic de aceste corpuri (învelișuri) adiacente. Asta nu înseamnă că ele nu există. Ulterior s-a dovedit că poate exista și ceva ce nu putem vedea și palpa (curentul electric, câmpul magnetic), deoarece tehnologia și cunoștințele fizice au avansat. Tot aceiași situație se va întâmpla și cu aceste corpuri (învelișuri) adiacente.

Ele sunt enumerate și descrise (sumar) în *Vedele* hinduse (în traducere directă „Cărțile înțelepciunii”) – cărți care se spune, în tradiția indiană că au fost transmise de

„Zei” - acele ființe care au fost cândva pe Pământ și au creat „Fiul Omului” (există o întreagă filosofie aici care nu o tratăm acum). Dacă acele ființe (extraterestrii) aveau capacitatea să călătorească printre stele, cu siguranță aveau și cunoștințe superioare nouă, privind structura Ființei umane, Ei au fost cei care au spus (în Vede) că Ființa umană, pe lângă corpul fizic, detectabil cu simțurile, mai are și alte corpuri adiacente, nedetectabile cu simțurile. În tratatul nostru vom folosi în mare structura umană descrisă în aceste tratate, la care vom aduce adausuri și îmbunătățiri. Va rezulta astfel Modelul „M7” al Ființei, prezentat mai jos. Concluzia (viziunea) la care am ajuns este acela al unei Ființe formate din conștiință și încă 6 învelișuri subtile adiacente.

În *Vedele* indiene, se știa încă de descoperirea atomului (John Dalton - 1803), de existența unor particule foarte mici din care se spunea că este făcută materia în general, dar se mai spunea că și acestea sunt „ființe vii”. După mii de ani, știința a ajuns la același rezultat care era deja scris în aceste scrieri străvechi - s-a demonstrat că materia este făcută din „atomi”. Credința noastră este aceea că la fel se va întâmpla și cu „viabilitatea” acestora - cândva se va demonstra că și acestea sunt ființe vii, așa cum este scris în *Vede* (Upanishade).

Evoluția viziunii asupra Ființei, parcurge niște etape analoage cu istoricul fizicii. Este ceva analog cum în prima etapă a mecanicii cuantice s-a acceptat că electronul „gravitează” în jurul nucleului fără a pierde energie și fără a cădea pe nucleu. Cam în același stadiu ne aflăm și aici, când punem întrebarea: „care sunt părțile componente ale Ființei?”. Din start, implicit, noi căutăm niște „componente mecanice”, un gen de „cărămizi ale lui Democrit”, ca la o clădire. În realitate, nu este așa. În *Vede* apare denumirea de „maya” când se face referință la un nivel subtil (exemplu „Annamaya Kosha” - pentru corpul fizic). El este doar „aparent” separat de restul. În realitate aceste toate corpuri, nivele, formează un tot funcțional și nu pot fi separate unul de altul.

„*Cine suntem Noi T* (d.p.v. determinist) - este „o întrebare fără sens”, deoarece noi nu suntem o entitate deterministă. O întrebare la fel cum în mecanica cuantică este întrebarea „cum se mișcă electronul?” (privit ca „bilă”) ... Expresia de „întrebare fără sens” este o expresie specifică pe care fizicienii o dau pentru ceva ce nu există, deoarece nu este definit pe acea linie (domeniu, nivel) pe care este pusă întrebarea.

A venit vremea când acest tip de fizică - mecanică, cu logică binară - trebuie depășit. Mecanica cuantică a făcut un prim pas, spre înțelegere, dar nu este destul. Noi vrem un răspuns pur material, fizic, determinist, la ceva ce nu este determinist (de la mama Natură). Reducerea întregii Ființe la un mecanism calculabil. Este o întrebare fără sens (soluție), deoarece Ființa nu se poate reduce complet la Planul fizic, determinist. În privința traiectoriei mișcării electronului, nu putem avea răspuns gen „linie”, deoarece electronul nu este o „bilă” cum fals s-a presupus inițial. Nu se poate răspunde la ea, în mulțimea unei viziuni conturate, mecaniciste, gen „școală generală”. Realitatea electronului este ceva neclasic, neconturat, gen „peste tot și niciunde”, cu apariții întâmplătoare și spontane a corpusculului sau cu multiple localizări ale acestuia simultan. În cadrul *funcției de undă*, a *orbitalului*, care spațial nici acesta nu are o limită și un contur precis. Electronul (corpusculul) apare și dispare sau poate exista în mai multe locații deodată. La fel cum și la noi, *Gândul intern* apare și dispare, pe diverse nivele de vibrație ale corpurilor subtile. Ba apare în eteric, ba în mental, ba în creditiv, ba în cosmic, ba în mental și creditiv, sau chiar niciunde (când Ființa doarme). Genul de Univers în care există electronul este altul, are alte axiome. Asta ne este greu să înțelegem. Cum de poate exista și alt tip de Univers în acest Univers mecanic (determinist, calculabil) pe care îl cunoaștem. Și dacă poate exista alt Univers, cu alte axiome spațiale, (cuantice), poate exista și alt Univers: cel al psihicului, al mentalului, cu materia sa specifică constituantă? De aceea lucrurile merg greu și în mecanica

cuantică, pentru că nu se acceptă această recunoaștere a unei alte realități și stări de existență „altfel” și de alt gen al materiei.

Corpurile subtile

Nu putem accede la forțele de atracție, dacă nu facem o scurtă prezentare a corpurilor subtile ale Ființei. Empiric, ființa umană înseamnă trei zone mari: Corpul fizic, Sufletul și Spiritul (cu simțirea asociată). Dar nu toate corpurile subtile sunt simțite empiric. Pentru simțirea lor este nevoie de multă introspecție și exercițiu. Prin studiu, introspecție și meditație profundă am distins următoarele 7 corpuri:

Corpurile și învelișurile Ființei			
1	corp fizic (grosier)	Partea fizică	Realitate I
2	corp eteric	Partea subtilă (sufletul)	Realitate II
3	corp astral (mental)		
4	corp cauzal (supramental, creditiv, valoric)		
5	corp cosmic	MPC-urile (contactele)	Realitate III
6	Corpul lui Vishnu – Brahma	Realitatea Yin – Yang	Atmanul (Șinele Individual . Spiritul)
7	Corpul lui Shiva	Realitate Shiva (Conștiința) (efectul transcendent)	

În structura Ființei există 4 tipuri de opozabilități, axiomatici contrarii:

- Grosier (simțibil) - subtil (nesimțibil cu simțurile)
- Cartezian (cu locație exactă) - necartezan (non-locație, cuantic)
- Cauzal (cu ecuație de stare) - acauzal (fără ecuație de stare)
- Substanțial (cu masă, spațial, fizic) - nesubstanțial (fără masă, fără spațiu dimensional de existență, nefizic)

Toate aceste granițe nu se găsesc la același loc, ci după cum urmează:

- Granița grosierului cu subtilul se găsește între corpul fizico-chimic și corpul eteric

(primul corp subtil).

- Granița cartezianului cu necartezianul se găsește între nivelul creditiv și cel cosmic (cuantic).

- Granița cauzalului cu acauzalul se găsește între nivelul cosmic și cel atmic (Realitatea Yin-Yang)

- Granița substanței cu nonsubstanța se găsește între Realitatea Yin - Yang (nivelul 6) și efectul transcendental (Realitatea Shiva / conștiința / nivelul 7). Ultimul nivel (7) este tot „realitate”, dar fără masă și energie, fără spațialitate. Este tot realitate, deoarece are temporalitate și conține informație, dar nu este materie (în sens clasic), ci un „fenomen”, „fapt psihic”, „entitate psihică”. Este „opusul” materiei ca axiomatică existențială.

Vom prezenta în continuare o scurtă descriere a celor 7 nivele.

- 1 - Corpul fizic - corpul format din materie fizică și sarcină electrică (nu le descriem aici).

Există o fizică destul de bine pusă la punct pentru descrierea acestor sarcini (tipuri de realitate).

- 2 - Corpul eteric

Primul corp subtil imediat după corpul fizic, este învelișul eteric. El se conduce după legi aproximativ ca și cel fizic, fiind un fel de electricitate a naturii de alt tip. El este realitatea subtilă cel mai ușor perceptibilă nouă, care

se poate obține printr-o anumită exersare, de tip meditație yoga. Corpul eteric este un corp subtil strâns legat de corpul fizic și „prins” în acesta. Mai este denumit corp energetic, corp de vitalitate sau corp pranic (în tradiția hindusă). Părți din corpul eteric pot fi văzute prin vedere aurică (*clarvedere*). Corpul eteric se extinde câțiva cm în afara corpului fizic fiind perceput ca având o nuanță albastră pală, la partea superioară și roșie spre partea inferioară (spre *muladhara chakra*).

Corpul eteric este ceva asemănător electricității, care se asociază uneori materiei fizice macro, conferindu-i proprietăți speciale. Este dacă vrem, un alt tip de electricitate a viului. El este realitatea care se interpune între fizic și astral și realitatea care transferă, energie și informație în spațiul astral. Este puntea de legătură dintre fizic și astral.

Nu are structură atomică, ci o formă pe care o vom numi, prin „fluidică”.

Are două funcții principale:

- 1) întreține funcțiile vitale ale corpului fizic;
- 2) face trecerea dintre fizic și astral, asigurând transferul informațional și energetic.

Este puntea de legătură pentru ființe, dintre fizic și astral. Impulsul electric al neuronului este preluat de corpul (învelișul eteric), care intră în vibrație și transferă astfel informația și energia corpului astral (lumii astrale interioare).

Acest tip de înveliș interacționează cu celelalte superioare prin schimb energetic și informațional. El este sensibil la semnalele primite de la corpul astral și cel cauzal.

În timpul visului, el rămâne parțial asociat corpului fizic, întreținându-i funcțiile fiziologice, celelalte structuri subtile, de la astral în sus, desprinzându-se și pornind în călătoria numită *vis*.

Corpul eteric nu poate fi pus deocamdată în evidență, deoarece nu deținem instrumentarul necesar pentru așa ceva. Să nu uităm că a fost o vreme când nici electricitatea

nu putea fi pusă în evidență și interacțiunea care acum îi zicem electrică și magnetică părea ceva de domeniul misiticolui. Anticii au considerat fenomenele electrice observate privind *chihlimbarul* și *magnetita* - interacțiunea de acest tip - ca pe un fenomen supranatural și i-au dat explicații spirituale (cum facem și noi astăzi cu cospurile subtile). Corpul eteric, ca și electricitatea, se asociază structurilor fizice (masice), putându-se concentra sau desprinde de pe acestea. Ele sunt o „încărcătură” a acestor corpuri, care, la ființe este structurată fin, ca un fel de corp invizibil. Nu ocupă un spațiu al său propriu, spațiul de acțiune al acesteia fiind tot cel fizic (tridimensional), ca și în cazul electricității. Atât că noi nu putem vedea și simți direct această electricitate specifică viului (deși unii pot). Există nuanțe (vibrații) de eter specifice corpului feminin și altele specifice celui masculin, între ele apărând atracția eterică (sexuală), atracție care este amplificată subiectiv (cauzal) de fenomenul de sugestie și autosugestie.

Structura (zonală) a corpului eteric Corpul eteric are următoarea structură:

- Dublul eteric (zona interioară marginii corpului fizic cu cele 7 chakre)

- Aura eterică (câmpul eteric) (zona exterioară marginii corpului fizic)

- Fluidele eterice emanate (oasele transmise voluntar sau involuntar)

Dublul eteric conține șapte formațiuni specifice numite de esoteriști *chakre*. Literatura de specialitate este plină de descrierea lor. El este generat și concentrat în aceste 7 chakre. Nu vom insista asupra lor, deoarece literatura specifică este plină de astfel de descrieri.

În aura corpului eteric se văd culorile corespunzătoare stării de sănătate a corpului fizic, principala funcție a corpului eteric fiind întreținerea bunei funcționalități a acestuia.

3 - Corpul astral (mental)

Dincolo de corpul eteric începe lumea și dimensiunea astrală.

Nu cunoaștem din ce tip de *substanță* este formată lumea astrală, iar posibilitățile noastre de investigare fizice nu o permit. Și ea nu va putea fi niciodată investigată prin metode pur fizice, în mod determinist. Ea conține atât substanță, cât și energie.

El conține două tipuri de reprezentări: afective (emoționale) și mentale (pur raționale). Produsul gândirii și trăirii abstracte, logice, le vom numi icoane (reprezentări) mentale, al celor emoționale, afective le vom numi icoane (reprezentări) afective. Ca urmare, apar două zonări ale corpului astral al Ființei: astralul afectiv (depozitul de reprezentări afective) și astralul rațional (depozitul de reprezentări raționale). Ansamblul reprezentărilor astrale (afective și raționale) alcătuiesc *memoria*. Spațiul fizic în care există acestea este spațiul astral, o altă dimensiune a spațiului integral, generalizat.

Zona astral-rațională conține un etaj superior unde sunt depozitate sedimentele rezultate în urma gândirii și simțirii abstracte, de tip specific uman. Animalele au doar un rudiment. Aproape am putea spune că nu le au – le are doar omul (cine poate ști exact?). Prezența acestui corp ar putea fi singura diferență calitativă între om și animal (maimuța primitivă din care se trage). Acest subcorp (sediment, depozit) se formează pe parcursul evoluției individuale. Animalele au și ele gândire, dar nu de tip abstract.

4 - Corpul *causal* (*creditiv, valoric* sau supramental)

Când spunem „corpul supramental”, nu îi definim natura. Doar îi spunem că este „următorul după corpul astral ca profunzime”. Îl nominalizăm prin localizare.

Este corpul simțirii intuitive, un fel de al șaselea simț al Ființei, pe care unii îl mai numesc „simțire cu inima” sau „intuiție”. Popular i se zice „*Inima* Ființei”. Este acel corp cu care „credem”, și cu care ne manifestăm facultatea de „a crede”. Această acțiune-stare de „a crede”, este un fenomen pe care îl simțim toți empiric, îl folosim foarte des ca expresie în vocabularul uzual, dar nu prea știe nimeni ce înseamnă în profunzime, ca... esență!

Corpul causal este tot un fel de „sarcină” a corpului fizic, ca și cel electric, eteric, astral (ș.a.). El dă o anumită orientare „cauzală” spre anumite valori formate, asimilate, moștenite sau adoptate intern.

Formarea acestor valori constituie fiziologia corpului causal. Acest proces de formare ascultă de legi interne, cauzale, un fel de „chimism” al psihologiei Ființei. Care este o fizică de genul celei cuantice.

Datorită acestei sarcini, Ființa (Spiritul) poate accesa o anumită dimensiune, superioară celor fizice newtoniene și poate culege roadele (efectele psihice) ale mișcării în această dimensiune. Ceea ce mașinile (create de om) nu o pot face, deoarece nu au acest corp valoric, creditiv. Datorită acestei sarcini, Ființa poate efectua mișcări într-un spațiu interior care sunt neclasice, și nu pot fi înțelese cu un simț mecanic, newtonian. Datorită acestui corp, Ființa poate efectua mișcări care sunt superioare unei mașini. Omul nu a ajuns încă să creeze mașini cu sarcină eterică, astrală sau cauzală. Să nu mai vorbim de restul... Crearea acestora va marca o revoluție în istoria omului, la fel cum a marcat electricitatea istoria evoluției omenirii. Sarcina eterică, astrală și cea cauzală nu sunt realități accesate încă de om cu „simț clasic” și nu se cunoaște încă nimic „legic” despre ele, cum pe vremuri nu se cunoștea nimic de sarcina electrică (cu atât mai puțin de cea magnetică).

Corpul creditiv, valoric, oferă capacitatea Ființei de a simți și distinge valorile și de a se orienta (cu impulsul inimii) după aceste valori. Corpul creditiv este depozitarul „valorilor” Ființei, la fel cum corpul astral este depozitarul imaginilor vizuale.

Corpul supramental (causal) are trei nivele: grund (nivelul inferior, inima), fluxurile creditive (nivelul mijlociu) și cerul valoric (nivelul superior).

5 - Corpul cosmic (Marile Puteri Cosmice - contact)

Viziune mecanică nu putem avea, asupra a „ce se petrece aici”, deoarece Ființa nu mai are aici o organizare gen anatomie structurală, mecanism. Saltul de gândire

este același ca cel dintre mecanica cuantică corpusculară (clasică) și mecanica cuantică ondulatorie, între structuralism și fenomenologic. O schemă structurală a lucrurilor de aici nu se poate face, cum nu se poate contura o traiectorie a electronului în sens clasic (gen „linie”). O viziune clasică, mecanică a lucrurilor, oricât am îndrăgi-o, nu o putem avea. Dumnezeu a vrut ca lucrurile să se petreacă în acest fel. Simțul macro nu este valabil și în această zonă a realității. Ne place, nu ne place, aceasta este realitatea. Dumnezeu a vrut ca Ființa să nu fie mașină, și să nu o putem pătrunde cu o gândire clasică până la capăt. Principiul de nelocalizare / nedeterminare a lui Heisenberg se aplică și aici, dar cu o altă reducere a constantei a lui Planck (*postulat propriu*). De la nivelul actual de gândire, nu putem explora direct acest tip de spațiu și nu putem avea o scriere a fenomenelor de aici într-un limbaj matematic. Funcție de experiență, lucrurile pot apărea cu diferite fațade. Toate sunt valabile.

Grundul cosmic

Este mediul material suport al celorlalte entități de mai jos - corpusculi, organe specifice la acest nivel. Conține capetele focarelor Ființei (chakrele finale), care pun Ființa în legătură cu *Marea Ființă*, cu focarele de vibrație ale acesteia (chakrele Marii Ființe, Marile Puteri Cosmice ale Spiritului Universal).

Subcorpul akashic (partiție a grundului cosmic)

Corpul akashic face parte din spațiul cosmic, este tot materie cosmică. Este grundul Spiritului, care însoțește corpul cosmic de la o încarnare la alta și conține codificat, toate înregistrările vieților anterioare. În această „arhivă akashică” se găsește înmagazinată informația bășică a Ființei, toată istoria ei din viețile anterioare. În acest corp se ascunde depozitul informației trăite în viața curentă și cea din toate viețile anterioare (ce a fost, ce a adunat, esența informațională a acelor vieți etc.) sub formă condensată, codificată, arhivată. Din fiecare experiență de viață (se pun aici în special experiențe creditive), câte un sediment specific al acesteia se păstrează codificat în acest

corp, sub formă de „fișiere akashice” - formând ceea ce în esoterism (filosofia vedică) se cheamă „corpul akashic”. Depozitele de acest tip sunt un rezultat al trăirilor, un „reziduu” al acestora, produs secundar al chimismului specific creditiv. Spre deosebire de subcorpul karmic (v. În continuare), ea este doar o arhivă, un înveliș. Ea are legătură subtilă cu subcorpul karmic, cu care este legat informațional.

Subcorpul karmic (partiție a grundului cosmic)

Este un înveliș care însoțește Spiritul atât în viața curentă cât și între încarnări, formând un fel de anexă coordonatoare subconștientă a acesteia. În această „debara” se găsește înmagazinată informația karmică a Ființei, cea coordonatoare a destinului în viață (încarnare). Cea condiționatoare a „traseului mistic” al persoanei în viață, în noua încarnare. Ceea ce popular se cheamă „destinul” Ființei. Este acel „ceva” misterios care îi aduce „chemarea” spre diferite tentații în noua viață și care îi provoacă subconștient determinismul mistic. Un anume oen de „adeziune”, chemare neînțeleasă către anumite lucruri. situații.

evenimente. Spre deosebire de subcorpul akashic, nu este un simplu depozit, arhivă, ci conține și tensiuni și forțe și crează un magnetism specific - ceea ce esoteric se cheamă „legea karmei”.

Acest „corp” acumulează în el atât „tensiuni pozitive” (plusuri), cât și „tensiuni negative” (minusuri, „datorii”) - tensiuni care atrag magnetic (la acel nivel cauzal) anumite evenimente în viață, formând ceea ce esoteriștii au denumit din toate timpurile „karma” unei Ființe. Lucru ce nu a putut fi niciodată demonstrat până acum. Este un lucru care „științific” nu se poate demonstra, se simte doar cu „inima” (cu corpul creditiv), sau de către anumite persoane dotate, în anumite situații de transă. La întoarcere (după moarte) în astral, spiritul va ocupa o *poziție astrală* mai înaltă sau mai joasă, funcție de calitatea karmei culese de pe parcursul ultimei încarnări. Ca urmare, pătrunderea Spiritului în spațiul fizic (un gen de

„planetă” astrală) are ca scop culegerea unui plus de informație akashică, care să îl ajute la revenire să se înalțe în astral, să ocupe o poziție mai înaltă. El este cauza încarnărilor succesive. Problema este că, la intrare în spațiul fizic, conștiința astralului (a Spiritului aflat în astral) se pierde. Trecerea prin „tunelul” astral - fizic, *șterge*, dizolvă conștiința scopului karmic (așa a făcut Dumnezeu lumea).

În continuare începe zona imaterială, partea nefizică a Ființei și în care noțiunea de „determinism” se modifică. Avem astfel. Eul, Atmanul sau Trinitatea internă care conține: Corpusculul lui Vishnu, Corpul lui Brahma și Corpul lui Shiva. Atmanul este un reprezentant, o esență a divinității supreme numită Brahman, Spiritul Universic.

6 - Corpul Vishnu - Brahma

Corpul lui Vishnu - corpusculul, vehiculul cosmic („*bosonul lui Higgs*”) - cu apariție și dispariție în diferite locuri. Nu doar ale corpului cosmic, ci și ale celorlalte învelișuri subtile. Are un comportament similar cum are corpusculul electronic în norul electronic. Corpul lui Vishnu - este corpusculul ultim, suportul „material” al celorlalte două componente „nemateriale” ale Atmanului. El este cel care imprimă mișcarea acceleratorie sarcinii atomice (naturii șase), făcând posibil astfel apariția senzației (v. mai jos).

Este punctul central al chakrelor cosmice, făcând în același timp parte și din corpul cauzal și din structura imediat superioară, Trinitatea, Atmanul. Este ultimul corp fizic (Yang) din Ființă, ultima realitate „fizică” (conform unei fizici care mai are referință la clasic). Este acea materie care face trecerea dintre partea deterministă, calculabilă matematic a Ființei (partea Yang), și cea indeterministă, incalculabilă teoretic a Ființei (partea Yin). El face transformarea - imposibilul de înțeles logic (conform logicii noastre binare) - a acauzalului în cauzal, a indeterminismului în determinism. A infinitului (a unui anume tip de infinit din Natură) în finit și invers. Este o realitate de trecere între Yang și Yin.

Corpul lui Brahma - este acea *scânteia divină* conținută de Spirit, care duce la nașterea și apariția de informație nouă - spontană și necalculabilă la nivel fizic, în mișcarea lucrurilor și obiectelor manifestate în acesta. Lucru pe care materialul guvernat de legi deterministe, realitatea lui Vishnu, nu îl poate face singur (prin legea sa de funcționare). Prin natura sa, el face această funcție. El asigură intern, ceea ce în multe filosofii se cheamă „Liber arbitru”. Fără acest Liber arbitru (scânteie a lui Brahma) am fi niște roboți, cu soartă dinainte stabilită și cu mișcare calculabilă prin legi și formule matematice. Și ce este mai important, nu ar exista *ciclurile* care formează în esență realitatea (Natura). Așa, „creația” (a lui Dumnezeu) apare pe parcurs prin apariția indeterminismului (necalculabilului) în mișcarea obiectelor din Planul fizic, determinist, și se continuă pe celelalte planuri paralele.

Deci, Corpul lui Brahma - este sursa *Liberului arbitru* (LA), al mișcării deterministe în Ființă. Și care se manifestă prin mișcări incalculabile prin formulă în afara ei (Planul fizic). La care cei din jur nu pot fi niciodată pregătiți la modul absolut. Chiar dacă „intuiesc”, intuiția nu asigură determinism absolut.

Liberul arbitru (Corpul lui Brahma) este o fațetă a lui Dumnezeu în lumea fizică, Planul fizic. Este un aspect, o fațetă a acestuia, o formă sub care Dumnezeu (Zeul Suprem Brahman) ni se înfățișează. Dumnezeu nu apare doar sub forma unui zeu, ci de trei zei (fațete). Dumnezeu nu apare sub formă de obiecte, lucruri palpabile, fizice - cum ar crede unii - ci sub formă de „*aspecte*” - în spatele cărora se simte esența și natura lui Dumnezeu. Și care nu pot fi decât simțite subtil, niciodată cu ochii pur fizici (făcuți să simte doar fizicul), ci cu cei nefizici, ai mentalului și al altor realități interioare.

Corpul lui Brahma este sarcina specifică a Corpului lui Vishnu, analog cum este electricitatea pentru corpurile fizice. De fapt este, dacă stăm bine să ne gândim, un alt gen de electricitate, care, ca și aceasta, nu se poate simți direct, cu organele de simț cu care este dotată Ființa

umană (și nu numai ea). O electricitate pentru care nu avem la acest moment o „fizică oficială” și un manual. Fapt pentru care mulți o neagă.

Corpul lui Brahma este esența indeterministă Yin a Naturii, nefiind legată de Corpul lui Vishnu din planul material decât prin „atașare”. Nu se poate spune unde și cum există în jurul acestuia și legată de acesta. Cuvântul cheie nu este „există acolo”, ci „legată de...”. Fenomenele încep să semene cu cele din electricitate și să nască o altă mecanica cuantică. O mecanică cuantică a Spiritului (psihologiei).

Nu se poate spune „ce este”, la fel cum nici despre sarcina electrică nu se poate spune în esență „ce este”. Nimeni nu poate spune în esență „ce este”, ci doar că „este” și „aspectele” prin care se manifestă. La fel și aici. Se poate spune doar „ce puteri are” și „ce poate face”. Noi cunoaștem electricitatea prin efectele ei, nu prin esența ei. *Corpul lui Brahma* iese din sfera Realității Yang (fizice, măsurabile, deterministe) și face parte din sfera realității indeterministe (teoretic), pe care o numim pentru diferențiere „Realitate Yin”.

7 - *Corpul lui Shiva (senzația, conștiința)* este câmpul indus, ce se manifestă prin apariția „științei de sine” prin simplă trăire atașată, sau trepte ale „științei de sine”, din care ultima este „conștiința” (cel puțin atât cunoaștem noi ca simpli muritori).

Legea apariției senzației

Legea inducției la nivel brahmic

Noțiunea de senzație (din psihologie), nu se poate studia fără noțiunea de *Corpul lui Brahma* (sarcina brahmică), fiind indusă de acesta (aceasta). Deși materialismul dialectic consideră că se poate, conform teoriei reflexiei. Senzația, „știința” care apare în Ființă, trăirea este „câmpul magnetic” rezultat al vibrației sarcinii atmice (Corpul lui Brahma). Este câmpul specific (unic în Natură) recepționat din interior, de însuși sursa acestuia (Corpul lui Vishnu și Corpul lui Brahma), Pe aceștia doi îi vom numi „Nivel 1 al Atmanului” / Polul A-B sau

Observator". Noi (știința de sine) suntem acest câmp energetic specific rezultat prin mișcarea Nivelului 1. Aceasta este identitatea (proiecția) noastră *fizică*, care nu se regăsește însă în materialismul dialectic (care are la bază teoria reflexiei). Care o neagă complet ca având natură (materialitate) fizică. Aici ne legăm cu materialismul dialectic: conștiința este realitate, dar nu i ar putea materialitatea finită

Nivelul 2 / Polul C (senzația) apare legitim, fiind de fapt (conform teoriei noastre) o consecință a vibrației Polului A-B sau a duetului Corpului lui Vishnu - Corpul lui Brahma (în speță a sarcinii atmice). Nu este materie, dar este tot o realitate și produs al materiei. Nu transmite energie corpurilor de dedesubt, fiind doar un „efect pasiv”, un „efect oglindă”. Ceea ce transmite fizicului energie (din interiorul Atmanului) este Polul A-B. Ce creează deasupra „efectul oglindă” (Nivelul 2) este tot Polul A-B (Nivelul 1). Mișcarea acceleratorie a sarcinii atmice *atașată de* Corpul lui Vishnu, este imprimată prin vibrația fizică (la acel nivel de subtilitate) a acestui corp (corpuscul), neavând o însă o existență continuă. Cum se întâmplă de fapt și cu corpusculul electronic în unda sa (norul electronic). Deoarece vibrația de la bază nu este continuă. Când Ființa doarme fără vise, acest corpuscul (Vishnu) este complet static, nemișcat și senzația nu apare. Câmpul atmic (senzația) apare și dispare prin inducție, când sarcina atmică vibrează și intră în mișcare accelerată. Senzația există doar când observatorul (Polul A-B) se mișcă și este activă. Mișcarea dualității de acest gen generează prin inducție starea de veghe și starea de vis. Diferența dintre cele două o dă „landa de vibrație”. Senzația (Corpul lui Shiva) nu există când corpul fizic al Ființei doarme, fără vise. Este un efect, nu este materie, ci este „*fapt psihic*”. El există într-o matrice, dar nu una spațială, nici măcar subtilă. Și în asta constă frumusețea ei. Este capătul mișcării materiei și polul opus al ei (ca axiomatică).

Fiind generată de Realitatea Yin (Brahma), este tot o categorie de Realitate Yin. Fiind însă una diferită ca

axiomatică (spațială și materială) și fiind în general perpendiculară pe Realitatea Yin-Yang, o vom numi Realitate Shiva. Este astfel al treilea pol al Trinității - al Realității Ultime din Ființă (Atmanul).

Sinele individual (Eul 1 și Eul 2)

Ultimele trei realități se grupează formând 2 entități interne: Eul 1 și Eul 2. Ambele sunt trinități (Vishnu - Brahma - Shiva), ambele sunt particule din Dumnezeu, ambele sunt, Atman"-uri. Ambele se asociază și formează „Spiritul” sau „Sinele” din interiorul Ființei încarnate.

EuM + Eul 2 = Sinele individual în Yoga (Vedele hinduse) ele poartă denumirea de „Eu relativ” și „Eul absolut”.

Eul 1 menționat mai sus (Gândul, Eul relativ) are mai multe terminale, rădăcini, antene - câte unul la fiecare nivel vibrațional subtil. Ele se activează prin vibrație (energetizare), sau sunt pasive (adormite). Activarea se poate face voit, urmărindu-se un anumit scop mental, cunoaștere, sau se poate face haotic, spontan, involuntar Ființei în cauză. Când sunt activate, trăiesc, ele formează „vocale” (ființele) din interiorul nostru sufletesc sau sursele de mișcare interne.

Atât Eul 1 cât și Eul 2, sunt formațiuni parțial materiale și parțial nemateriale. Partea fizică materială a Spiritului este realitatea supracosmică de nivel 6 sau *Corpul lui Vishnu*. Cum ar veni Singularitatea materială, particula (materială) ultimă din noi.

Alt fel de a zice:

Spiritul la ființele superioare este polarizat, fiind format din două surse de vibrație, două trinități interioare: Eul 1 + Eul 2. Altă denumire a lui: Analizatorul sau Martorul. Acesta dă „simțirea superioară”, de rang doi, simțirea faptului că simți, că ocupi un loc în spațiu, că ești într-o realitate (spațiu-timp). De aceea îi mai zicem conștiința de sine, simțire conștientă sau simplu, „conștiință”.

Spiritul / Sinele = Eul 1 + Eul 2 (dualitatea interioară ultimă din
--

Ființă)			
EuM Colectorul, Gândul (Eul relativ)		Eul 2 Analizator 1, Martorul (Eul absolut)	
1	Corpusculul cuantic 1 (Corpul lui Vishnu 1)	Corpusculul cuantic 2 (Corpul lui Vishnu 2)	
2	Corpul lui Brahma 1	Corpul lui Brahma 2	
3	Realitatea Shiva 1 (simțirea primară)	Realitatea Shiva 2 (simțirea secundară)	

Eul - 1 - Eul primar, Eul colector, Gândul - generează știința primară, simțirea de grad unu, știința instinctuală.

Eul colector are o rețea periferică de mici „euri” (terminale) - puncte de implementare la nivelul celorlalte corpuri subtile, prin care imprimă și adună impulsuri, imprimă și adună informația la nivelul Spiritului. Aceste terminale pot fi mobile sau statice (în corpul creditiv este static). Au axiomaticele lor, care pentru noi este foarte ciudată și diferită de cea newtoniană, de la nivelul corpului fizic. Prin aceste terminale Spiritul se mișcă în acele spații, dimensiuni și realități specifice, imprimă și culege informație, transformând-o la nivelul său în acea misterioasă natură numită „senzație”. Prin aceste terminale și acțiunea lor (fiziologia lor), Ființa, deși are exterior aceiași fațadă ca o mașină, ea este altceva decât o mașină. Mișcarea ei nu poate fi previzibilă matematic prin niciun determinism cum se poate face cu o „mașină” sau alt sistem pur fizic.

Gândul are terminale interne: Eul cosmic + Eul cauzal + Eul astral + Eul eteric.

Eul 1 (Trinitatea 1) este un pol al Spiritului - și anume polul activ, care se proiectează, pătrunde, apare și

dispare pe celelalte nivele energetice (chiar și în cel eteric). Spiritul deține un corpuscul cu multiplă locație (Corpul lui Vishnu), ce poate exista pe mai multe nivele (locații) în același timp. Existența sa este de tip cuantic. Poate apare, dispare, exista pe mai multe nivele în același timp. De aceea noi avem senzația că Spiritul (Ființa internă) se află în interiorul nostru, peste tot și nicideunde distinct. Nicio știință mecanică nu va putea calcula printr-o formulă matematică existența la un moment dat a acestuia.

Eul - 2 - Eul secundar, Eul prelucrător, Martorul - generează știința secundară, simțirea de grad doi, știința de sine.

Primul Eu culege informație din corpurile inferioare (fizic, eteric, astral, cauzal, cosmic) și face o prelucrare primară, dând o primă senzație (trăire) internă, de tip cunoaștere primară (știință). Acesta este Eul primar, colectorul. Eul secundar, preia informația de la Eul primar și o prelucreză din nou, prin legea inducției, dând o senzație superioară de cunoaștere, o senzație de grad doi, căreia îi zicem „conștiință”.

Dacă primul Eu generează „știința de grad unu”, al doilea Eu generează „știința de grad doi” (conștiința). Este vorba de o „cunoaștere cu detașare” (cunoaștere cu martor), un fel de „vedere de sus”, detașată a propriei Ființe și acțiunilor acesteia. Propria Ființă (inclusiv Atmanul 1 cu acțiunile sale) este privit cu detașare, de la distanță. De aceea apare acest gen tipic de simțire. Aceasta înseamnă de fapt „simțire de grad doi”, conștientă. Această simțire o generează Eul 2, Trinitatea secundară, prelucrătorul și decidentul final. Acesta, deoarece Eul 2 este nu doar cel care dă o simțire superioară, detașată, ci și cel care dă o decizie de acțiune finală. După un „dialog” ce are loc intern între EuM și Eul2. (gândire, analiză). El dă decizia finală de mișcare a Ființei. Gândirea de aici este doar o parte a gândirii, gândirea finală fiind totul, incluzând și activitatea Eului 1 (de explorare și culegere).

Forul intern = Euh + Eul2 = Gândul + Martorul =

Dubla-Trinitate internă =

Sinele individual

Mișcarea specifică a eurilor: *Traietoria CV-ului în aură* = „Funcția de undă” a Corpusculului Vishnu (CV) - „*Mecanica cuantică*” a Ființei.

Eul - conține și particulă materială (Corpul lui Vishnu / CV) - dar nu are localizare anume, nici existență continuă, nici traiectorie continuă. El apare și dispare pe diverse nivele, fără a avea o „regulă” a acestor apariții. De aceea zicem că nu are traiectorie. Sau poate fi simultan în mai multe locații deodată. El este „peste tot și niciunde” atașat corpului fizic al Ființei. Atât în Universul fizic, cât și în universurile (dimensiunile) paralele subtile, oscilând când într-unul, când într-altul. Când paralel în mai multe, când în niciunul. Prin acest tip de „existență”, se manifestă la nivelul scării externe de percepție umană.

Mișcarea Eului nu poate fi vizualizată și determinată de ochii minții, în spiritul logicii clasice (la modul determinist). Ea nu are formă și contur. Termenul de „traietorie” se înlocuiește cu cel de „probabilitate” (sau „funcție de undă”) care nu este la fel de comod. În cazul Ființei superioare, avem intern „funcția de undă” a doua entități (particule-undă) pe care le numim Euri sau Atmanuri, și la un loc Sine sau Spirit. Fizica acestora este greu de studiat.

Efectul specific al mișcării (vibrației) eurilor: *senzația, trăirea, starea de spirit (câmpul atmico)*

Eul, dă prin mișcare (vibrația sa) o realitate aparte (diferită de cea de „undă”) pe care filosofi și oamenii de știință o numesc „senzație”, iar omul din popor o numește „trăire, simțire”. Aceasta constituie corpul șapte al Ființei.

Trăirea, senzația este realitatea pasivă (oglinză), realitatea efect. Corect ar fi să spunem nu că la nivel 6 - 7 am avea o dualitate „corpusul-undă”, ci o trinitate „corpusul - undă - senzație”.

Trăirea este o realitate proiecție, o realitate indusă, un „efect” pe un plan paralel al mișcărilor primelor două. Senzația (trăirea, starea de spirit, psihicul primar) este

realitatea (fizică sau nefizică) apărută prin mișcarea Eului (1 și 2). Apare la fel cum apare câmpul magnetic prin mișcarea accelerată a sarcinii electrice.

Deoarece avem în interior două euri (surse de vibrație), avem (apare) intern o dublă simțire: a Eului 1 (a Gândului) și a Eului 2 (a Martorului, Observatorului). De aceea, simțim în interior „două glasuri interne”. De aceea zicem „*NoI*”, când ne referim la subiectul simțirii și deciziei privind Ființa proprie. Există acolo două surse de vibrație și mișcare, care nu știm fizic unde sunt localizate (deoarece nu au „localizare”), nu putem să alunoem la ele „fizic”, ci doar să le simțim că există... „unde va” în interiorul nostru, nu știm unde, atașat de noi... Peste tot și niciunde. Acel „*Noi*” nu are traiectorie (locatie fizică) ci doar „acoperire”! „probabilitate” / „funcție de undă”. Poate exista într-un loc, în două locuri, peste tot și niciunde la un moment dat. La fel cum corpusculul cuantic există în interiorul orbitalului electronic, acoperit de funcția lui Schrödinger. Poate acum vedem cu ochii minții ceea ce nu vedem în interiorul atomului, ce nu putem vedea acolo unde „*inecuația lui Heisenberg*” ne îngrădește intrarea (prin postulat). Cum există corpusculul Eului în interiorul nostru, așa există și corpusculul electronic în interiorul orbitalului (funcției de undă).

Locul unde există și esența lor, natura lor este pe undeva, cea mai mare enigmă (materialistă) a Ființei umane și a filosofiei în general. Și va rămâne veșnic așa o enigmă, cu frumusețea ei, deoarece, cu logica materialistă, binară (a lui Aristotel), nu poate fi rezolvată. Este și va rămâne permanent un mister pentru simțirea și gândirea noastră deterministă (dacă ne limităm doar la vederea deterministă, mecanică). Minte noastră o simte confuz și nu o poate accesa. Nu își poate face un tablou „mecanic” (cum am vrea în clasele primare) a ce se petrece acolo.

Întrebările primare din școala generală rămân fără răspuns. Simțim că avem interior două esențe pe care nu știm unde sunt și nu le putem nici defini. Un fel de... „două ființe” în interiorul altei Ființei fizice macro.

Conform filosofiei indiene (hinduse, vedice), avem doi poli de vibrație ai Universului intern (cosmic). Care există pe o „altă dimensiune”, în paralel cu cea fizică, la care avem acces cu simțurile. În vorbirea curentă mereu vorbim de acel tainic „Noi”, când ne adresăm la propria persoană. Care nu știm unde sunt, le simțim doar proiecția, efectul. Senzația nu poate fi definită fizic, raportată la masă și energie, deoarece spunem că nu este fizică.

Putem să ne gândim (reflectăm) toată viața la esența ei, că nu o vom înțelege în sens clasic, materialist. Ea nu este unitate de substanță, ci este „unitate de psihic”, de „undă”, este „fapt psihic”. Din căutarea materialistă a esenței putem face din asta chiar un scop, un fel de ați petrece viața. Proprietățile ei nu se reduc la cele ale materiei fizice clasice (accesibile, raționale). În ceea ce privește forma, conservabilitatea, masa etc... ea iese din aceste șabloane, nu se reduce la ele. Senzația nu poate fi măsurată, nu poate fi localizată, nu are masă, nu poate fi definită în niciun fel prin limbaj fizic, în vocabular materialist. Realitatea ei nu există permanent asociată Ființei, deoarece Eul nu este activ continuu. Senzația (trăirea) există doar temporar, cât timp „Eul vibrează”. Este un efect discontinuu și nematerial asociat vibrației Eului (eurilor) din Ființă.

Senzația nu poate fi înțeleasă decât prin ea însăși și prin legea Naturii care o generează (vibrație → apariție).

Nu o putem accesa rațional, ci doar intuitiv, meditativ (un gen de venerație, nostalgie). Noi nu putem genera în condiții de laborator trăirea, deoarece nu putem alcătui în laborator Realitate Yang-Yin de genul Vishnu-Brahma, pe care să o punem apoi să funcționeze, să intre în vibrație. Când vom putea face acest lucru, vom fi și noi un fel de Dumnezeu al Naturii, vom deveni Dumnezeu pentru alte ființe pe care noi le vom genera. Vom genera viață (senzație) acolo unde nu exista până atunci.

Senzația este ceva care face parte din familia câmpurilor induse din Natură. Analoagă cu câmpul magnetic, dar manifestată pe alt nivel. Și probabil or mai fi

și altele, dar deocamdată nu le cunoaștem - deoarece nu avem cum să îl accedem fizic, prin experiențe de laborator. Senzația face parte dintr-un alt gen de electromagnetism, metafizic, necunoscut încă, ce se petrece la nivel 6 - 7 (Corpul lui Vishnu-Brahma - Shiva).

Așa cum electronul nu are traiectorie spațială și continuitate în mișcare, tot așa și senzația icâmoul atmic cu matricea sa) nu are coordonate spațiale fizice. Deși de existat senzația există, se manifestă, deoarece „Ea suntem Noi”. Noi suntem Realitatea Shiva. Noi suntem nu doar „Cel de deasupra Planului fizic”, ci undeva mai sus de asta, „Cel de deasupra planului cosmic”, al „zeilor” și al energiilor cosmice. Strămoșii i-au zis, „Dumnezeu”, deoarece energiilor cosmice coordonatoare le ziceau „Zei”. Deși la noi, lucrurile au ajuns altfel, mult deformate și postulatele din Vede și-au pierdut credibilitatea în timp. Deși esența ascunsă de adevăr, pentru cine o caută, există. Chiar dacă nu o cunoaștem fizic, „Adevăr” există. Acel „ceva” mai presus de realitatea cosmică, de Zei, există - dar filosofii de astăzi o consideră nu doar mistică, ci și „neștiințifică”. Există „ceva” mai presus de acea realitate, de Planul Zeilor, de Planul cosmic, de planul MPC-urilor. Strămoșii i-au zis acelei realități „Dumnezeu” sau „Ultimă Realitate”. Deși noi cu timpul am încurcat lucrurile și am înțeles prin Dumnezeu altceva. Un bătrânel cu barbă albă și cu toiag, căruia trebuie să i ne închinăm și să rostim rugăciuni. Acel nivel, mai presus de planul zeilor este nivelul 6 - 7 al Ființei. Ca ultimă realitate existențială, nivelul șapte al Ființei, proprietățile ei sunt analoage cele ale unui câmp energetic material. Analogia sa este câmpul magnetic, derivat legic (prin inducție) din cel electric. Numai că aici avem alt gen de sarcină, alt gen de electricitate. Deocamdată, inaccesibil nouă prin aparate fizice.

Fizica în viitor, va cuprinde în studiu și astfel de mărimi existențiale, cum cea actuală cuprinde mărimile electrice și tot ce se leagă de universul indus și creat de acestea. Deocamdată, fizica materialist-dialectică

consideră că senzația nu este ceva fizic, ci este doar o simplă „reflexie”. Într-un fel, pe care nu o poate explica cum, „imaterială”. Cum apare, derivă imaterialul din material, nu o poate spune. Pur și simplu, doar o postulează. Filosofia materialistă este o credință, un fel de a crede, nu și o „fizică”, o „știință”. Ea consideră senzația (conștiința) un „derivat” al reflexiei, un „tip anume” de reflexie. Una „superioară”, apărută „evolutiv”. O afirmă, dar nu poate spune cum s-a ajuns aici. Adică nu o poate demonstra. De aceea, și afirmația lor, este tot o metafizică (deși ei nu o consideră așa).

Concluzie:

Trăirea (senzația) este analogul câmpului magnetic pentru alt tip de sarcină specifică a Naturii, cea atmică (SA). Câmpul nou apărut prin inducție (Realitatea Shiva), senzația are următoarele caracteristici:

— Nu are masă a sa (energie), fiind legată de planul inferior (corpul lui Vishnu-Brahma), prin fenomenul inducției. Acest factor nou apărut suntem „Noi”, Atmanul, Realitatea Ultimă din Ființă. La nivelul ființelor superioare, există intern sub formă de două entități: „Cel ce colectează” (Gândul) și „Cel ce analizează” (Conștiința). Deci acel „Noi” din limbaj popular, include și „Gândul” și „Conștiința”. Acel „Noi” este „Sinele”. Ființei. Conștiința este polul doi al Sinelui. Conștiința este o parte a Sinelui, un „pol de vibrație” al acesteia. În final, senzație este „fapt psihic”, un alt gen de realitate. Ea conține informație, temporalitate, dar nu spațialitate (dimensiune fizică).

— Nu are axiome spațiale (în plan fizic), deoarece nu are proiecții spațiale în planul fizic. Faptul că „este legat de „entități existente acolo, nu înseamnă că are și „dimensiuni” acolo, sau poate fi „vizualizată” cumva, cum poate fi vizualizat câmpul magnetic (care este unul energetic, este „sistem fizic”). De fapt nici sarcina electrică nu are dimensiuni în plan fizic, ci doar „legare” (atașament).

Ea mișcă materia gravitațională, prin această „legătură” invizibilă. Sarcina electrică, ca și sarcina

atmică, nu are dimensiuni proprii, loc geometric conturat în plan fizic. Ea există doar „atașat” corpurilor bine definite, cu locație și dimensiuni definite acolo, în fizic. Acesta este termenul pe care îl vom folosi în continuare, pentru a ne referi la „locația” („matricea”) ei.

Termenul de „locație” se înlocuiește cu cel de „atașament”, la fel cum în mecanica cuantică, termenul de „traietorie” se înlocuiește cu cel de „funcție de undă” sau „nor electronic” (regiune de probabilitate). Că acest lucru produce un disconfort mental, la nivel trei, patru (mental) ș.a. - aceasta este altceva, nu schimbă esența problemei, tipul de realitate. Nu schimbă Adevărul Ultim (Realitatea Ultimă). Acel „ceva” care există la **n** nivelul ultim al Ființei (Realitatea Shiva / Conștiința).

Noțiunile de determinism și indeterminism, previzibil sau imprevizibil, calculabil și necalculabil, spațiu-timp liniar pentru cele trei esențe (ale Trinității) diferă. Nu toate sunt cuprinse în sfera puterii lui Vishnu, a calculabilului, legicii, determinismului. Realitățile de tip Brahma și Shiva există în orice Ființă, indiferent de nivel și ele nu pot fi calculate (incluse total în sfera manifestării Vishnu). Este ceva normal această imposibilitate (nereducție teoretică), în această nereducție intră un gen de infinit, care nu permite. Natura are și așa ceva - nu este în totalitate deterministă. Indeterminismul este unul din polii ei (Yin). Realitățile de tip Brahma și Shiva au altă axiomatică, asta ne-au transmis-o *Zei* (strămoșii noștri din Vede). Dar noi trebuie deocamdată să redescoperim aceste adevăruri și să le reaccesăm.

În Ființă există două Focare atmice și două produse atmice, două senzații, două glasuri interne. Deoarece în noi avem două „Transformatoare” interne. Apar în noi două câmpuri atmice succesive, etajate: unul preia produsul celuilalt și îl transformă a doua oară prin aceeași lege a inducției, obținându-se o senzație de gradul doi, căreia îi zicem „Conștiință”. Apare astfel simțirea (știința) simplă față de realitatea din jur, și știința complexă față de aceeași realitate, externă (fizică) - care include și

sentimentul de proprie existență (locație) în cadrul acesteia.

„Noi”, Sinele individual, Trinitatea dublă internă suntem: Eul 1 + Eul 2.

Ambele Euri au la bază particula cuantică dublă specifică subtilului ultim al Ființei. Ca și hidmnpniil avpm nu nlan msmir înrimiil niupl piprtmnirdnnă nartinilp mrniisnili ai lui

Metafizica ființei și misterul atracției umane – Autor: Florin Maftai

Vishnu (cu „scânteii divine”), și ca urmare, două efecte interne de „trăire”, două „glasuri” și „urechi” interne.

Puterea creaționistă Brahma – se manifestă / proiectează (informațional) la început pe plan supracosmic (Corpul lui Vishnu), după care se transmite prin rețeaua eurilor terminale nivelelor subtile, dând pe plan fizic răspunsul indeterminist, incalculabil și nondeductibil al Ființei.

Imprevizibilitatea răspunsului (indeterminismul) Ființei este o mare enigmă – mai ales pentru filosofia materialistă. Care nu poate în niciun fel explica acest aspect. Trecerea dintre mișcarea deterministă și cea indeterministă nu o pot explica în niciun fel, deși ei recunosc Liberul arbitru al Ființei ca un parametru real, obiectiv. Adevărul este că în spatele existenței acestui Liber arbitru se ascunde o întreagă filosofie, nu o simplă paranteză, un simplu joc de cuvine (cum ar lăsa materialistii să se înțeleagă).

Avem astfel:

– Decizie neașteptată la nivel cosmic (indeterminism decizional, alegere liberă, „liber arbitru”);

– Impuls creditiv nou (→ indeterminism creditiv, inteligență intuitivă);

– Imagine nouă apărută la nivel mental (→ inteligență imaginativă);

– Impuls nou apărut la nivel eteric (→ indeterminism în simțire).

Astfel se crează și apar izvoarele indeterminate la toate nivelele subtile din Ființă. Și în final la nivelul de mișcare al corpului fizic. Pe care filosofi materialști nu îl pot explica, și le consideră consecințe legice, dar „nelămurite încă” de știință. Ei consideră că se vor descoperi (sigur) în viitor, prin progresul științei. Aici intervine partea de credință (că se va descoperi, lămurii, dar cu soluție încadrabilă în aceiași teorie prezentată de ei).

A crede în așa ceva, înseamnă a simți materialist lumea și societatea, Universul în întreaga mișcare, manifestare a sa. Ei nu pot demonstra asta, dar „așa cred ei” și așa simt ei lumea. Deranjabil este nu că simt ei așa, ci că vor să impună și altora acest gen de credință și îi blamează (desconsideră) pe cei care nu simt și nu cred așa ca ei. Trecerea dintre indeterminism și determinism (sau invers) o fac printr-un fel de „postulat a lui Bohr” (v. fizica atomică) transpuse la scară macro, la nivelul Ființei umane. Adică „ceva” (un postulat al psihologiei) adoptat forțat, mecanic, doar așa...” ca să iasă”!... Că altfel „teoria” lor materialistă pică.

Conform credinței noastre (în mare parte similară celei hinduse), avem:

Sarcina atmică (vibrație) → senzație → indeterminism (Eu cosmic + Eu cauzal + Eu astral + Eul eteric)				
	↓ CV	↓ C _C	↓ C _A	C _E ↓ cp. fizic
CV – Corpul (corpusculul) lui Vishnu C _C – semnifică corpuscul cuantic (CV) manifestat la nivel cauzal “C _C ” (analog pentru celelalte: “C _A ” și “C _E + corp fizic”)				

Variația sa nelegică, saltul Eului (1 și 2) de pe un nivel subtil pe altul, cu apariția senzației de diverse game și intensități în aceste nivele, formează un fenomen specific a Ființei, căreia noi îi zicem în linii mari viață, gândire. Sau, în termeni religioși (indiferent de religie) îi zicem „proiecție a Divinității” (a lui Dumnezeu, a Sinelui Universal...).

Gândirea și mecanismul gândirii

Am văzut ce este „Gândul”. Dar ce este „gândirea”?

cu și CV2 sunt cei doi corpusculi cuantici ai

Microcosmosului Ființei, al nivelului atmico. Ei stau la baza Eului 1 și a Eului 2.

Eul 1 este legat de Eul 2, iar Eul 1 (Exploratorul) este legat „organic” de o rețea de terminale subtile: cosmic, creditiv, astral și eteric.

Acestea sunt locații și puncte de mișcare la nivelele respective, când Corpul lui Vishnu „se materializează” acolo (apare acolo). Poate apare și dispare unde vrea (conform legilor cuantice). Fiind legat de acestea, Șinele cu simțirea dublă specifică, se poate oricând materializa, manifesta, vibra și produce senzație dublă (viață) la acele nivele. Martorul însă rămâne în general detașat, nu se „localizează” în rețeaua subtilă. El doar adună informația colectată de Eul 1 (dar nu la modul absolut), o analizează, discută cu el (cu Eul 1) și în final ia decizia. Colectarea de informație și dialogul între euri formează ceea ce numim noi „gândire”. Problema este că psihologia actuală, deși studiază gândirea, nu știe care sunt „actorii” acestuia. Necunoașterea psihologiei stă tocmai în obiectul central al cercetării acesteia.

Ce include activitatea gândirii?

1 - Explorarea

Este mișcarea Sinelui, prin polii specifici și terminalele sale, la nivelul spiritual (analiză) și pe diverse nivele subtile. Cu producerea de senzații specifice, reprezentări (depuneri), colectarea, manipularea și alte mișcări nedefinibile ale acestora. Materializarea și mișcarea Spiritului pe diverse nivele subtile, colectarea de informație și prelucrarea acesteia formează acea operație specifică și misterioasă căreia filosofii (și mai nou psihologii) o numesc gândire. Proces în care se manipulează nu doar informație, ci se generează automat și senzație, câmp cosmic, câmp creditiv, mental și eteric. Lucru pe care filosofia și psihologia modernă nu îl poate explica prin propriile puteri (materialiste), și de aceea preferă să îl ignore. Spiritul pătrunde în toate nivelurile subtile inferioare prin corpusculii specifici aflați în aceste medii: Eul cosmic, Eul creditiv, Eul astral și Eul eteric. Prin

aceste terminale el culege informații și dă prin vibrație (prelucrare, transformare, inducție) un prim nivel de simțire, căreia îi zicem senzație (trăire) primară sau „știință”. Știință simplă de realitatea din jur sau de realitatea internă de pe acele nivele subtile.

2 - Dialogul intern (Gând e > Conștiință)

Informațiile sunt culese prin terminalele subtile, sunt apoi parțial prelucrate de EuM, iar apoi predate și reprelucrate de Eul 2 (Martorul). Care ia în final decizia. Cu surse parțial deterministe, parțial indeterminate (intervine corpul brahmic). Apare astfel, tot prin inducție (legea inducției) un al doilea nivel de simțire căreia îi zicem, simțire conștientă, știință cu detașare, simțire a faptului că simți, simțire de grad doi sau conștiință.

3 - Decizia

Decizia de acțiune se naște prin dialog intern dintre cei doi poli ai Spiritului, și se finalizează la nivelul de vibrație al Eului 2. De aceea, el devine „Decidentul”. La El se încheie acțiunea de colectare, analiză, concluzie și decizie.

Eul 1 are în principal rol activ, de explorare și culegere. În secundar face și el o prelucrare primară a informației colectate, dar doar una sumară. Ca urmare, el dă, generează prin inducție o primă senzație, o primă trăire. Dar întotdeauna, dincolo de El mai există un Eu 2, care generează decizia finală.

Eul 2 are în principal rolul de prelucrare a informației culese Eul 1. El este acel factor misterios din interiorul Gândului. Acea entitate (pe care nu o putem defini fizic), ce există în interiorul Gândului. Adică al doilea Eu din „Noi” (Martorul). El este „esența” noastră, capătul funcțional al Ființei noastre. Dincolo de El este cordonul (ombilical) cu Divinitatea mare, cu Divinitatea Universică, cu Dumnezeu.

În ambele cazuri rezultă „trăire” ca produs al acestor culegeri și prelucrări. Trăire specifică (vibrațional) acelor nivele. Spiritul din Noi are două nivele de vibrație. De aceea, îi zicem „Noi” și nu „Eu”.

Dialogul intern dintre Eul 1 și Eul 2 nu este decât o parte a ceea ce numim „gândire”. Partea finală a procesului. Gândirea presupune nu doar colectare (activitatea Eului 1), ci și o prelucrare (oricât de mică, dar existentă) internă. Este vorba de partea finală, vârful aisbergului, mișcarea de pe nivelul ultim al Ființei. Explorarea și colectarea de informație de la nivelurile: fizic, eteric, mental și supramental, tot din procesul gândirii face parte. Conștient, semiconștient sau inconștient. Plus că sunt momente când Analizatorul / Martorul (Eul 2) pătrunde el însuși în rețeaua de euri subtile, verificând sau ajutând activitatea Eului 1.

De aceea, gândirea este o activitate complexă. Este adevărata „mecanica cuantică” a Ființei, și chiar mai presus de atât. Gândirea presupune: activitatea Eului 2 (Martorul), activitatea Eului 1 (Colectorul) și activitatea eurilor subtile (terminalele vibratorii). Dar noi nu le sesizăm distinct, nu le conștientizăm. Noi simțim doar finalul, dialogul intern. În eurile inferioare Sinelui (prin Eul colector) se materializează (întreține) spontan și se mișcă, explorează, culege informații și rezonază cu vibrațiile specifice acelor nivele.

Dialogul intern este un fenomen mai complex, dar noi o înregistrăm ca proiecția la nivel mental (reflexie sonoră) a interacțiunii dintre cele două Trinități interne. Confruntarea, dialogul, schimbul informațional între ele are loc la nivel cosmic, brahmic și la nivel Shiva.

Este vorba de o întâlnire și interacțiune între entitatea fizică Yang și cea nefizică Yin (indeterministă) din Ființă. Întâlnire pe care noi de aici (cu simțuri macro), cei ce vrem să stăpânim întreaga Natură doar cu simțire (cunoaștere) deterministă (de tip Vishnu), nu o putem face, trăi, înțelege. La nivelul psihologiei sau a ceea ce numim noi „știință a psihicului”, trăim încă la nivelul în care nu s-a dovedit încă că „Pământul este rotund” și că „Pământul este cel care se învâрте în jurul Soarelui”, nu invers. Nu avem nivelul și cunoștințele specifice pentru a dovedi asta, dar se va face cândva.

Zei care au scris *Vedele* au făcut-o. Noi (strămoșii lor), nu înțelegem cum imaterialul poate influența materialul, la fel cum nu înțelegeam acum un secol cum electronul „se *învârt*” în jurul protonului fără să piardă energie și fără să cadă în final pe nucleu. Lucru care s-a rezolvat totuși în final, deoarece s-a dovedit că premiza de la care s-a plecat era falsă. Astfel s-a trecut de la o gândire mecanicistă (newtoniană) la una nemecanicistă (cuantică) – deși încă multă lume nu prea înțelege bine asta și nu prea crede asta. Deoarece abandonarea simțirii mecanice nu se face așa de ușor cum am crede și mai ales, nu se face peste noapte.

Nematerialul (planul divin, brahmic) influențează materialul (Vishnu), pe o cale pe care nu o înțelegem printr-o logică binară (cu care trăim realitatea pe plan macro). Cauzalul se transformă în acauzal și invers, pe o cale care nu o înțelegem „logic”. Deoarece noi căutăm doar o explicație clasică, de tip mecanic, matematic, conform unei premise care se va dovedi în final (între – un viitor apropiat) falsă – la fel cum a fost și în cazul electronului (considerat inițial că ar fi „o bilă pe sârme”).

Dar orice știință are timpul ei de creștere și maturizare, care nu poate fi depășit doar că vrem noi și Dește noapte.

Trinitatea de la capătul intern presupune începutul și sfârșitul Universului la orice scară. Trinitatea când se întoarce spre ea însăși vede acea „linie a orizontului”, acea... *Ființă în Ființă*”, la fel cum vede și linia orizontului când privește spre exterior. Polul observator, ce devine în acest caz „esență”, capăt al Ființei, nu doar percepe această linie virtuală, ci, neînțelegând-o, o divinizează, transfigurează, i se închină interior ei. Cognoscibilitatea fiind infinită, veșnică, și închinarea și atitudinea de închinare (pentru cine este predispus să o simtă) este veșnică.

Avem de fapt trei capete (esențe, terminale, începuturi) în Ființa noastră:

— Capătul (esența) de tip Vishnu (corpusculul atmic

vibratoriu)

— Capătul (esența) de tip Brahma (sarcina atmică)

— Capătul (esența) de tip Shiva (câmpul atmic, senzația)

Toate sunt capete independente una de alta, dar nu pot exista una fără alta. Și așa există și în cadrul Marii Ființe, a Sinelui Universic. Tot capete din noi (Micro Ființă) sunt și acolo, dar la alt nivel, la altă scară. Ele formează Marea Ființă.

Ele sunt și limite ale cunoașterii raționale, deductive. Nu pot fi atinse decât prin intuiție, imaginație, credință. Altfel nu se poate. Oricât am merge în sensul lor, nu le putem atinge vreodată logic, deși ne apropiem de ele tot mai mult, tot mai mult... între înțelegerea noastră logică (finită) și ele se interpune infinitatea. Nu o putem elimina. În cazul simțirii (vederii) fizice, se poate demonstra ușor. Oricât ai merge spre linia orizontului să o atingi, apare după ea alta, apoi alta ș.a.m.d. Practica o demonstrează, nu vreo teorie logică, care să o explice „de ce este așa”. În cazul liniilor din spațiul spiritual, de tip Brahma - Shiva, este mai greu. Mereu vor fi unii care vor crede că acea „linie care se vede”, la capătul acelui gen de vedere (simțire subtilă), „se poate atinge”.

Acești „zei interni” sunt capăt ai Universului Ființei și a tot ce există. Ei într-adevăr crează și mențin totul, inclusiv schimbarea, progresul. Sunt rădăcini ale „logicii” explicării (funcționării) Universului. Noi le considerăm „energii” și le-am creat „temple”. Nu, ele sunt doar principii teoretice, sunt limite ale înțelegerii logice (de gen binar). „Mâna” prin care acționează asupra Naturii fizice și subtile sunt „*Cele 10 Mari Puteri Cosmice*” sau „*Sfântul Duh*” din religia creștină. Asta au vrut Strămoșii noștri să ne transmită.

La baza înțelegerii Universului și a Ființei stă Trinitatea: Vishnu, Brahma, Shiva (reunite: Sinele Individual sau Spiritul).

Partea a - ÎI - a

Atracția umană - o fizică necunoscută

Introducere

O veche întrebare, pe cât de simplă, pe atât de enigmatică: „*Ce produce atracția dintre două persoane: deosebirea sau asemănarea?*”

Unii zic că deosebirea (*contrariile se atrag*), alții că asemănarea (*cine se aseamănă se adună*). Alții că amândouă la un loc. Adevărul este că nimeni nu știe cât este din fiecare și în ce fel se îmbină amândouă, rezultând ceea ce noi numim *atracție psihologică*. Toți simțim intuitiv că un anume determinism / indeterminism există, dar cât și în ce fel nimeni nu poate spune.

Atracția dintre două persoane este în esență un mister. Nu numai pentru literatură și poeți, dar mai ales pentru fizică și psihologie. Ce forțe intervin și pe ce plan se manifestă? Unde există aceste forțe și de ce natură sunt? Ce fizică ascunsă are loc aici? Care este ecuația acestor forțe? Nimeni nu poate lămuri problema.

Ca fenomen psihologic este o enigmă. Nimeni nu îl poate explica fundamentat pe o teorie din științele actuale de ce unii se atrag și alții nu. De ce într-o situație l-a acceptat pe „Y” și în alta nu.

Atracția psihologică doar se constată ca fenomen psihologic, dar nu i se cunoaște fundamentul fizic. Vedem fenomenul macro și facem doar speculații privind esența sa. Ceva analog cum chinezii descoperiseră busola în jurul sec. 2 e.n., o foloseau în navigație, dar nu îi cunoșteau explicația de fundament fizică. Nu cunoșteau sarcina electrică, modul de producere a magnetismului, formula lui Ampère etc. Nu știau nimic despre electricitate, magnetism, atom, electron ș.a.m.d. Cam la acest stadiu ne situăm și noi acum privind cunoștințele în domeniul atracției psihologice. Vedem manifestarea lor în fiecare zi, dar nu îi cunoaștem fundamentul. Nimeni nu poate spune nimic clar și sigur despre acest fenomen și ce tip de forță fizică stă la baza lui. Deși mulți pretind că știu...

O altă analogie poate fi cea cu Thales din Milet și electricitatea. Suntem cam pe vremea lui Thales din Milet privind electricitatea, magnetismul și structura atomului.

Doar se observă producerea fenomenului, dar nu se poate pune cap la cap lucrurile observate, pentru a se deduce o lege cantitativă. Să nu uităm că nici pe vremea lui Coulomb nu se știa de electron și de existența atomului. Formula lui Coulomb la momentul descoperirii și dovedirii acesteia era o formulă de tip macro, fără a se cunoaște nimic din structura intimă a substanței, atomi și electroni. În psihologie nu avem niciun aparat de măsură al acestui „câmp de atracție dintre suflete” și nu știm ce este sufletul, psihicul ca substanță materială sau tip de realitate. Nu știm nici dacă există sau nu suflet (psihic ca entitate fizică), sau este doar o iluzie a minții noastre mecaniciste, cum zic materialistii. În acest domeniu nu avem nici măcar acea primitivă busolă chinezească, fără de care descoperirea legilor electromagnetismului de către Coulomb și contemporanii săi, nu ar fi fost niciodată posibilă. Nu avem un „aparat fizic”, care să fie sensibil la tipul de câmp care ar presupune atracția fizică dintre un om și altul. Care pus la mijloc, între persoane, să reacționeze într-un fel sau altul la variația sentimentelor acestora. Nu avem nici acea *magnetită* pe care o dețineau Thales din Milet și contemporanii săi, fără de care construcția busolei nu ar fi fost niciodată posibilă. Nu avem nimic material fizic pentru a începe acest drum, al cunoașterii cantitative a acestui gen de atracție. Al unei științe exacte, cantitative, bazate pe matematică și ecuații. Al unui determinism matematic, bazat pe formulă. Ne îndoim chiar dacă suportul fizic al acestei atracții există sau nu fizic. Materialiștii susținând că nu există, idealiștii că există. Ambele, în lipsă de dovezi sunt doar speculații, păreri, opinii. Adică, mai simplu, *filosofii*. Niciun experiment fizic nu a dovedit încă dacă psihicul este sau nu ceva fizic. Deci că atracția între două entități psihice presupune sau nu ceva fizic, modelabil prin matematică. Primul pas în această privință ar fi dovedirea materialității psihicului (eventual a unei alte spațialități), iar așa ceva nu s-a făcut. La fel cum, pentru descoperirea legilor câmpului magnetic, trebuie dovedit că „sarcina electrică” de la baza

sa există cu adevărat sau nu (fizic).

În ceea ce privește electromagnetismul, natura a lăsat undeva în Asia Mică acel minereu la suprafață, cu proprietăți „altfel decât restul”. De aici a pornit totul. Să nu uităm că, și descoperirea sfericității Pământului, tot acestui minereu miraculos s-a datorat. Dacă maonetita nu ar fi existat, nu ar fi existat nici busola, nici mai târziu navioatia în jurul

Pământului cu nave cu vele. Nici formula lui Newton și nici formula lui Coulomb, care este o expresie pe alt plan a acesteia. Nu ar fi existat nici primele aparate de producere a sarcinii electrice în condiții de laborator, nici legile cantitative privind atracția electromagnetică. Nu s-ar fi descoperit nicicând această lume invizibilă și nu s-ar fi descoperit nicând structura atomului. Am fi trăit și astăzi în beznă, ba chiar la propriu, deoarece curentul electric și becul nu s-ar fi descoperit.

Spre deosebire de electromagnetism, în ceea ce privește „atracția dintre suflete” ne lipsește acel minereu, acea *magnetită* (senzor brut), ca prim pas de pornire pe drumul descoperirilor. Nu avem nici *chihlimbarul* care, prin frecare să atragă firișoarele de paie. De aceea, cercetările stau pe loc, se reduc doar la presupuneri și intuiție. În acest domeniu avem doar observația fenomenului: că acea atracție între suflete există în jurul nostru, este reală și ea se manifestă. Ba mai mult, produce și tragedii (sinucideri). Mai mult de atât nu știm. Nu avem nicio unealtă de detectare și măsurare a acestei atracții sufletești. Dacă este câmp fizic la mijloc (sau metafizic), nu știm. Cu toate că vedem în fiecare zi că ea se manifestă și există ca ceva real. Nu avem niciun fel de dispozitiv fizic, care să poată măsura, înregistra printr-o mișcare mecanică (schimbare de parametru fizic), ce se întâmplă în psihic: emoția, simțirea, experiența subiectivă care se petrece acolo. Emoția nu poate fi pusă în evidență cu nimic d.p.v. fizic. Singurul instrument de depistare și măsurare a ei este observația și propria noastră „inimă” (intuiție). Acea inimă sufletească (intuiție) de care nici de asta nu știm ce

este din punct de vedere fizic. De aceea, știința în acest domeniu al psihicului bate pașii pe loc, adună tot felul de date statistice, dar nu poate progresa în esență. Nu are un fundament matematic, nu este o știință exactă. Nu poate depista rădăcina fizică a fenomenelor, în genul cum la atracția magnetitei stătea atomul și structura acestuia. De aceea aici nu se poate deduce în acest caz legi cantitative. Sau dacă le deducem, le deducem doar intuitiv, „cu inima” (intuiția), și pot fi valabile doar pentru sursă, pentru cel care le deduce, trăiește subiectiv. Asta nu înseamnă însă că aceste legi fizice ale atracției psihologice nu există și nu pot avea în esența lor (necunoscută de noi) o structură matematică. Că această atracție, analoagă poate celei gravitaționale și electromagnetice nu are și ea o expresie matematică, o „formulă a lui Coulomb” a ei. Fenomenele electrice s-au manifestat în natură și mii de ani înainte ca omul să îi poată descoperi legitatea matematică. Așa și aici.

Ce îngreunează și mai mult studiul fenomenelor sunt caracterul unic și irepetabil al acestora (într-un anume procent). Dacă la atracția chihlimbarului cu firicelele de paie se putea repeta fenomenul, pentru a se deduce o legitate, aici nu se poate repeta identic fenomenul. Orice repetare a experimentului înseamnă un nou experiment.

Știința în acest domeniu nu poate progresa decât prin experiențe personale, așa-zis „de viață”, dar nu poate ajunge la o fază cantitativă, de formulă, de expresie matematică cu determinism absolut. Și ca urmare, se ajunge cel mult la niște concluzii intuitive, un fel de „ghiceli” personale, care nu pot fi însă niciodată dovedite experimental, de necontestat, în genul experimentelor din fizică. Și ca urmare, aceste concluzii întotdeauna pot fi acuzate de subiectivism, contestate și puse la îndoială. Chiar dacă „par” a fi adevărate, le simțim „cu inima”, dovada lor fizică, care să le transforme în știință exactă lipsind însă. Ca urmare, ele rămân ceva foarte frumos, sublim, romantic, dar în final pentru omul de știință sunt doar speculații. Oricât de frumoase și atractive ar fi, ele

rămăm literatură esoterică și nu pot depăși stadiul de literatură esoterică. De fapt și psihologia contemporană este tot un fel de literatură esoterică de acest gen, cu mai puține speculații, dar și cu mai puține concluzii practice.

Legătura dintre acea parte a Ființei noastre invizibilă și partea vizibilă, simțibilă prin simțuri, undeva există, se face. Există o funcție matematică care o face (chit că este exclusivistă sau nu). Dar nu știm noi unde. la ce nivel, deoarece nu avem unelte să o vedem.

să o depistăm. Deocamdată nu știm unde se termină ultimul impuls fizic, neuronal și începe primul „fapt psihic”, senzația. Nu o poate nimeni spune, nici cel mai renumit psiholog. De fapt nu știm dacă primul fapt psihic este senzația, sau până la ea (de la fizic) mai există altceva intermediar. Ceva, care nu vedem și nu simțim. Nu știm dacă corespondența fizic – mental (senzație) se face direct, sau cu factori intermediari. Nici invers, unde se termină primul fapt psihologic și începe primul impuls fizic, neuronal nu se poate spune.

Conform psihologiei idealiste (metafizică), între corpul fizic și senzație, există o serie de alte corpuri imposibil de simțit cu simțurile obișnuite, numite corpuri subtile: etericul, astralul, causalul, cosmicul și Spiritul. Ele asigură trecerea dintre fizic și senzație (faptul psihic). Fizicul transmite informația etericului, care o transmite astralului (mentalului) ș.a. Ca urmare ele formează un lanț cinetic și undeva trebuie să existe o legătură formată din ultimul element din fizic și primul element din eteric, după care există analog ultimul element din eteric – primul element din mental ș.a.m.d. până se ajunge la Spirit. Conform acestei psihologii, în natură există o trecere de la fizic la eteric, conform unei legi pe care nu o cunoaștem. La fel există trecere de la eteric la astral ș.a.m.d. Deci între corpul fizic și fenomenul psihic, există un gen de „transformator” de la energia unei lumi în energia altei lumi, un gen de calitate a materiei pe care nu o cunoaștem noi unde se află în natură și nu am ajuns încă să o depistăm fizic. Este o supoziție a psihologiei idealiste,

etericul, astralul, cauzalul, care nu au fost încă dovedit că există ca realitate fizică. Cândva într-un viitor, vom ajunge poate să o cunoaștem.

Dacă în spatele atracției magnetitei stătea o întreagă fizică necunoscută - atomul cu structura sa - în spatele acestei atracții dintre suflete nu avem habar ce tip de structură fizică sau nefizică există. Acea lume, acea fizică care stă în spatele acestei forțe de atracție ne este deocamdată complet necunoscută. Asta nu înseamnă că ea nu există, cum postulează materialistii pentru „a scăpa” de aceste explicații. La fel cum posturile de radio există, cu toate că noi nu le putem auzi când mergem normal pe stradă, fără a avea la noi un aparat de radio pus în funcțiune. Faptul că nu le auzim, nu înseamnă că ele nu există. La fel și aici, faptul că nu „vedem” aceste corpuri subtile ale sufletului, pe care le susțin idealistii, nu înseamnă că ele nu există.

Psihologia contemporană doar se proclamă știință - cu începere din anul 1879, de la W. Wundt, filosof german, care a întemeiat primul laborator de psihologie. Asta nu înseamnă că ea și este cu adevărat, cum se autoproclamă. Cu toate progresele înregistrate, ea nu are determinism, nu are precizie, nu are matematică. Anumite legături s-au efectuat între părți ale funcționării creierului (prin extirparea sau lezarea acestora, la animale) și efectele psihice, dar nu este suficient. Marile întrebări privind ontologia (natura, esența) psihicului, producerea sentimentelor, atracția psihică ș.a. au rămas în continuare nerezolvate. Nu există niciun determinism al lor. Fizica cuantică, cel puțin are unul probabilistic, exprimat matematic, prin formule statistice (ecuația lui Schrödinger). În fizica cuantică există substratul, entitatea fizică reală dedesubt, pe când în psihologia care se învață la școli nu există așa ceva. Și totuși psihologia a fost proclamată știință. Ea nu este capabilă să răspundă însă nici măcar pe departe la probleme de previziune privind „atracția dintre suflete”, deoarece nu o cunoaște și nu are habar ce se ascunde fizic în subsolul acestei atracții. Ce

structuri există acolo și ce forțe interacționează acolo. Deci să nu cerem psihologiei contemporane ceea ce nu poate da. Este doar o păcăleală (amăgire) că este știință, dar în realitate nu este. Nu are nicio lege cantitativă legat de fenomenele pe care le studiază. Adunarea unor observații despre un domeniu și clasificarea lor, punerea lor pe categorii și genuri, mare parte a lor discutabile - nu înseamnă „a face știință”. Sau, cel puțin nu una de același statut și nivel cum este fizica. Psihologia contemporană se ascunde în soațele unor definiții și frazeologicele suverele. dar în interiorul ei nu se găsește nicio descoperire epocală, nicio lege cantitativă care să constituie poarta ei de la filosofie (părere, viziune, concepție) spre stadiul de știință veritabilă.

Nu numai atracția dintre suflete suferă de această nebulozitate, dar și esența sufletului și structura sa. Nu se cunoaște legătura dintre creier și fenomenul emotiv. Cum apare senzația din suportul fizic? Ce o produce, ce o determină? Ce fenomen fizic stă la baza ei? Care este legătura dintre fizic și senzație? Dintre fenomenul fizic și cel psihologic? Unde în interiorul psihicului se termină impulsul nervos și începe faptul psihologic? Psihologia este departe de a putea da astfel de răspunsuri, cu toate că se autoproclamă știință. Nu se cunoaște legătura dintre lumea gândului, a visului și lumea reală, simțită cu simțurile fizice, în stare de veghe. Nu se are habar din ce este făcut visul, ca realitate: sunt electroni, materie sau „ce este acolo”?... Care este raportul dintre acea lume, a visului, gândului și lumea reală, simțită în exterior în stare de veghe? Care este legătura dintre ele? Cum se face trecerea de la una la alta?... Cum se trece de la simțirea din starea de veghe, la cea din starea de vis? Cine este acel „ceva” care face trecerea? Cine este acea *Ființă din vis*, cum apare și unde anume există în noi? Dacă ființa respectivă „*apare*” în vis, ca subiect al acesteia, unde se găsea acea ființă, acea entitate când noi eram în stare de veghe?... Apare și dispare de fiecare dată ca entitate nouă sau este aceeași și persistă când suntem în stare adormită?

Mai există o altă *Ființă* în noi, de care nu suntem conștienți și ea apare, în timpul visului? Sunt lucruri la care știința nu poate răspunde, și doar dă cu presupusul.

Și dincolo de toate astea, „dincolo de moarte”...mai există sau nu „ceva”? Nu neapărat Dumnezeu, dar o continuitate a noastră... Acea *Ființă din vis*, iese din noi și continuă să trăiască în acea lume a ei și după moarte?

Niciun filosof și niciun psiholog nu a putut răspunde până acum la aceste întrebări, deoarece nu știe nimeni ce esta acolo și ce „altă lume” sau alt gen de lume se ascunde în noi. Cu toate progresele fizicii, noi nu putem ști dacă acea lume există cu adevărat sau este o iluzie (cum declară materialistii). Postulatele unor filosofi, cum ar fi cei materialști, nu ajută prea mult și nici nu încălzesc prea mult. Sunt doar simple postulate, credințe ale unui grup de oameni, nu și știință demonstrată. Psihologia care spune că „nu există suflet material” este în final doar o concepție filosofică, adică o viziune, o credință, un fel de a crede. Model de explicare nu înseamnă știință. Deci, cum putem spune atunci că psihologia este o știință? Nu, deocamdată este tot o filozofie, o credință (părere, concepție) a omului despre fenomenele psihologice, nu o „știință” cum s-a autoproclamat ea.

Deosebirea dintre materialști și nematerialști este următoarea:

— Pentru materialști, mentalul (fenomenul mental) este funcție doar de substratul neurochimic, și de nimic altceva. Ceea ce se poate scrie: $FM = f(X)$

— Pentru nematerialști, mentalul (fenomenul mental) este funcție nu doar de substratul neurochimic, ci și de „altceva”. Acest „altceva” nu este materie în sens clasic, determinist, ci „ceva”, nu se știe exact ce, existent în alt spațiu și timp. Ceea ce se poate scrie: $FM = f(\chi, \gamma)$

Ambele variante sunt credințe, supoziții, viziuni... Niciuna nu a fost dovedită științific, că așa este sau nu așa este.

Avem în noi multiple tipuri de realități. Nu suntem simple mașini, agregate mecanice, chiar dacă din exterior

părem așa. Avem în noi multiple realități, cu axiomatică diferită - multe din ele pentru care nu avem simțuri și nu le înțelegem. Dar care ne influențează mișcarea și decizia în viață din subconștient (sau inconștient). A încerca mereu să reducem înțelegerea acestor realități prin determinism absolut (cartezian și cu program) este o absurditate, datorită unei încăpățănări a omului modern de a reduce totul la „mecanică”. La un moment dat, omul modern va trebui să înțeleagă că lumea așa trebuie percepută: și cu determinism și cu indeterminism. Cu indeterminism obiectiv. Indeterminismul face parte din realitate. A accepta indeterminismul ca ceva normal, nu înseamnă neapărat a accepta că „încă nu știm totul”, ci că „așa este lumea construită”.

Nu vom putea știi niciodată „totul”, astfel încât „totul” din jur (inclusiv noi) să fim „determiniști și calculabili”, în genul mașinilor construite de noi. O astfel de cunoaștere este imposibilă teoretic. Previziunea privind Ființa noastră crește tot mai mult, dar nu devine absolută. Este un gen de infinit (cognitiv) la fel de greu de acceptat (digerat) ca și infinitatea spațială, unicul în manifestare, sau celelalte „infinite” mai subtile.

Universul nu este o construcție mecanică, formată doar din „fizic”, din „cărămizi” puse cap la cap după legi logice binare (gen $1 + 1 = 2$). Are în el și așa ceva, dar are și zone cu indeterminisme (cognitive) și cienuri de infinit, pe care le descoperim pe parcurs și nu le putem înțelege în totalitate. Învățarea în privința asta este continuă și nu se termină niciodată.

Atracția ca legitate

Automat când pronunțăm cuvântul atracție, ne gândim și la un gen de forță - și automat la o expresie matematică a acestei forțe (ecuații, formulă). Cel puțin așa am fost învățați de la lecțiile de fizică. Atracțiile gravitaționale, electrostatice și altele pe care nu le vom menționa aici, au toate expresiile lor matematice bine consacrate și dovedite experimental.

Problema este în acest caz că, chiar dacă avem

atrakție (și psihologii recunosc asta), nu avem niciun fel de forță energetică asociată, niciun fel de formulă a ei. Nici măcar o idee a suportului fizic al acestei forțe. Ce natură este implicată aici, care face să rezulte această atracție?...

Nu știm între ce și ce apare această forță? În ce tip de materie anume se manifestă și în ce tip de spațialitate? Are o spațialitate a ei, o dimensiune a ei aparte?... Aici apar dezbatările între materialişti și idealişti. Materialiştii susțin că, deși există atracție, nu există o „forță” asociată a ei (ca în fizică), deoarece ei au declarat că nu există suport ontologic al psihicului (materie separată a ei). Idealistii susțin că există o astfel de forță, dar aplicabile unei materii aflate într-o altfel de spațialitate, la care cu simțurile fizice nu avem acces și pe care deocamdată nu am ajuns să o demonstrăm.

Se vede clar de mai sus ridicolul viziunii materialiste: cum poți avea și vorbi de atracție, dacă nu poți vorbi de forță și expresie matematică? Materialiştii ori susțin o fizică absurdă (imposibilă), ori susțin că nu este o atracție veritabilă energetică, ci doar o interpretare eronată a noastră, prin importarea nejustificată a unui termen din fizică, (forța energetică). Prin căderea, alunecarea în mecanicism.

Lucru cu care noi nu putem fi însă de acord. Se vede clar de către oricine că între o ființă și altă ființă apare atracție, lucru evident pentru oricine și care nu trebuie demonstrat. Vede oricine că: unde pleacă una, după un timp apare și cealaltă. Este ca un fel de „satelizare”, dar nu cu traiectorie aparte, pe un traseu circular (de fapt nici în fizica cuantică nu este circular). Dacă între Soare și planetă există atracție și acestei atracții i se atribuie un câmp energetic care are interior un vector (forță) și o expresie a acestuia, de ce în cazul iubirii adictive nu ar fi la fel?... Oricât ar susține filosofi materialişti, argumentele lor șchioapătă și par mai degrabă un fel de colac de salvare pentru a salva o viziune care a ajuns la un punct de impas. Este vizibil pentru oricine că acest tip de atracție între suflete există, este reală, nu este o ficțiune. Iar dacă

atracției dintre Pământ și Soare, sau aceleia dintre proton și electron i s-a atribuit o forță, tot așa și aici – unde lucrurile stau aproape identic ca aspectare externă – trebuie să existe în mod analog un câmp energetic și o forță. Sau un set de câmpuri energetice și o multitudine de forțe, care, prin compunere duc la ceea ce vedem noi în exterior (fenomenul de „satelizare” psihică). Materialul prezentat în continuare are la bază această convingere (filosofie).

La nivel de filosofie sau psihologie materialist-dialectică nu pot exista legi fizice (în psihologic) acolo unde nu există materie și substanță. Unde nu există ceva material, ceva „real”. Psihicul după ei este doar o proprietate, nu un sistem material, chiar dacă mai nou îl consideră „sistem informațional” (informația nefiind materie).

În afară de corpul fizico-chimic, care include și energii gravitaționale și electromagnetice, filosofi și psihologii materialişti consideră că nu mai există altceva în plus, în afara acestora. Toate mișcările și manifestările pe orice plan (psihic inclusiv), trebuie să se reducă în final la aspectul fizico-chimic. Chiar și sentimentele și stările psihice, inclusiv atracțiile (de aceea le zicem materialişti). De aceea chiar și obiectul de studiu al psihologiei este unul controversat. Ce studiază ea de fapt, dacă reprezentările, gândurile și sentimentele sunt imateriale? Suportul lor? Atunci cu ce se mai deosebește psihologia de biologie? care studiază același lucru?...

Faptul că ei consideră că reprezentările sunt materiile, este ca și când ai susține în antichitate, pe vremea lui Platon că nu există sarcină electrică la baza atracției dintre chihlimbar și firisoarele de paie. Și asta pe simplul motiv că nu a fost dovedită, că nu a fost pusă în evidență experimental. Ce dotare de laborator aveau ei atunci?... La fel și acum. Ce dotare de laborator avem acum pentru a accede la studiul acestei atracții?... De unde știm că ele nu vor fi puse în evidență pe viitor ca materie aparte, cum a fost pusă în evidență și sarcina

electrică, cu 2000 de ani după Platon?

Atunci cât de credibilă este afirmația filosofilor și psihologilor materialişti că reprezentările, gândurile și stările psihice sunt imateriale?... Faptul că sunt imateriale, nu sunt un lucru cert, dovedit, ci doar un postulat. Un postulat al filosofilor materialişti.

Cel mai cinstit ar fi să te pronunți că nu știi dacă există sau nu, decât să spui că nu există. Este o credință a respectivilor, nu și o realitate. Sau dacă spui că nu există, atunci să specifici că aceasta este o ipoteză de-a ta, o presupunere, o credință, pe care o intuiești a fi mai credibilă decât alta. A susține că asta este realitatea și a condamna pe alții care gândesc altfel, aici este păcatul... Și în acest caz, dacă este doar o părere nu are ce căuta într-o carte (manual școlar) pe care îl consideri „științific”. De aici și eșecul în a da soluții.

Cât de credibilă este „părerea” lor că nu există, la fel de credibilă este și părerea taberei opuse (idealiste) că „există” componentă materială a psihicului, diferită de suportul fizico-chimic. Cât timp nu s-a dovedit nici pro, nici contra, valoarea de adevăr a ambelor tabere este egală.

Părerea noastră este că drumul pe care au pornit materialişti este fals, abordarea este una greșită, orientată spre un orizont al negației, care nu poate da soluții în cazul atracției de acest gen (psihologice). Și din acest motiv, explicația lucrurilor privind atracția psihologică întârzie să apară.

Nu au cum să o găsească, deoarece o exclud din start. Oricât ar căuta și s-ar strofoca savanții epocii noastre pe calea materialistă - ce presupune negarea psihicului ca energie și substanțialitate - niciodată nu o să oată oăsi o exolicație a fenomenului atracției prin reducerea acestuia la baza neurologică și la legile fizice și chimice ce guvernează acest suport. Nu o să poată niciodată găsi o explicație a atracției psihologice pornind de la atracția gravitațională, electrică sau magnetică, astfel încât acestea pe cale „evolutivă” să devină „atracție psihologică”. Atracția psihologică nu se reduce la atracțiile

fizice cunoscute, deoarece, chiar dacă au la bază un astfel de suport fizico-chimic, nu se reduc la atracțiile specifice acestui suport. În schimb aceste fenomene observate se reduc la altele necunoscute și neidentificate încă de fizica actuală, deoarece sunt delgate de un aspect al materiei nepus încă în evidență și anume de materia subtilă. Și sarcina electrică este o materie subtilă, care inițial nu s-a știut de ea, nu era pusă în evidență, dar ulterior s-a demonstrat că este reală și există. Tot așa se va întâmpla și cu materia subtilă răspunzătoare de viața psihică și fenomenele psihice în viitor.

Atracția psihologică nu înseamnă în toate cazurile *îndrăgostire*. Poate fi atracție psihologică față de o persoană de sex opus, care să fie de alt „gen”, nu neapărat „iubire” (venerație). Se poate manifesta ca atracție între persoane, dar fără a fi neapărat iubire, îndrăgostire (idolizare, venerare), cu „pierderea capului”, a controlului rațional.

Atracția psihologică înseamnă declanșarea (generarea sau trezirea) mai multor „forțe” în „mental”... Atracția adictivă” - cum îi zic psihologii sau „îndrăgostirea” cum este cunoscută în popor - este un tip particular de atracție interpersonal, cu un anume accent pe una din forțele puse în joc (trezite sau generate).

De asemenea, atracția este doar latura pozitivă a interacțiunii inter-personale, în care „îndrăgostirea” (divinizarea, subordonarea necondiționată) este o formă particulară de manifestare.

Avem deci: interacțiune inter-personală atracție iubire (îndrăgostire)

Iubirea, adicția, atașamentul se poate instaura și pe cazuri de neasemănare, nesimilitudine. Literatura de specialitate, beletristica e plină de situații „ciudate”, unele chiar contradictorii între ele. Situații, pe care psihologii nu le mai pot explica și la care aceștia privesc neputincioși. Și explicația este foarte simplă: pentru că nu cunosc legea sau „legitatea” de profunzime a fenomenului”. Deoarece sunt pe o pistă greșită și persistă pe ea, în omagiul acelei

filosofii materialiste care susține că „ce nu poate fi demonstrat nu este științific”. Sau „să construim o psihologie bazată doar pe ce poate fi demonstrat”. Ca urmare, trăim într-o lume în care psihologii doar constată, dar nu deduc „legi” ale domeniului lor. Și spun sus și tare că „fac știință”. Că psihologia făcută de ei este „științifică”. Ori ce știință este aceea care nu este în stare să găsească soluții practice?... Este ca și o știință a construcțiilor care nu te învață cum să construiești. Doar îți povestește ce este o casă și cum este să dormi în ea. Dar dacă se prăbușește casa pe tine, nu este în stare să îți spună de ce s-a prăbușit, ce poți face pe viitor să nu se prăbușească și cum să construiești alta. O astfel de „știință” nu ar trebui să se cheme „știință”, ci doar filosofie. O filosofie, o credință și un mod de a crede, cum a fost de fapt considerată și secole de-a rândul. Ca urmare, psihologia a fost și este deocamdată un capitol al filosofiei, adică al credințelor și concepțiilor despre lume și viață. Chiar dacă pretinde că s-a desprins de filosofie și a devenit „știință”, pretenția ei este doar declarativă. Ca și cum am zice că, începând de mâine, astrologia nu mai este astrologie și este știință. Psihologia contemporană nu oferă nici explicații, nici soluții privind frământările de secole a omului asupra interacțiunii psihice: de ce m-am îndrăgostit de X și cum pot face să se îndrăgostească X de mine?... Dacă mă duc la X și îi voi spune că îl iubesc, voi câștiga sau voi pierde?... Voi fi acceptat sau nu?... Dacă acesta a acceptat între timp pe altul, ce am avut eu în minus față de acel „altul” de nu am fost acceptat? Aici este cheia înțelegerii fenomenului: acel „ceva ce care l-am avut în minus” sau acel „ceva ce care l-a avut acesta în plus”. Acel „ceva” pe care nici acesta nu îl știe că „îl are în plus” și că cu asta a cucerit partenerul. De care nici cel în cauză (care a acceptat) nu are cunoștință „ce este”. Nici subiectul în sine (care alege) nu știe de ce pentru acela a simțit atracție și pentru celălalt nu. Motivele invocate sunt de multe ori sociale, de suprafață și nu reflectă profunțimea fenomenului sufletesc. Ele reflectă suprafața fenomenului

de atracție, care de multe ori sunt derutante și duc pe căi greșite de investigare. Ele (aspectele invocate) sunt consecințele macro nu și esența fenomenului – care este acel „ceva” tainic de profunzime, care a făcut diferența într-un pretendent și altul. Sub acel „ceva”, dacă este descoperit (cu adevărat), se ascunde „legitatea” tainică a fenomenului. Dacă psihologia nu poate da soluții la astfel de întrebări, nu are rost să se mai pretindă știință. Cum nici înainte de Newton, nu are rost să vorbim de fizică, chiar dacă unii pretindeau poate că „fac fizică”. Neexistând nicio lege fizică descoperită (legea gravitației), nu se putea vorbi de fizică la acea vreme.

Dacă interacțiunea psihologică este totuși recunoscută ca reală (nimeni nu poate spune că nu există), se pune atunci logic întrebarea: „care este legea ei de apariție?”... Care este legitatea de substrat „fizic” a interacțiunii psihologice, și în particular a atracției, și mai în particular a iubirii?... Sau dacă nu se poate găsi un determinism la nivel fizic (măsurabil), care este legitatea de producere la nivel „psihologic”?... Constatabil nu prin observații fizice, măsurabile, ci prin simțire psihologică (nemăsurabilă, sau măsurabilă subiectiv). Cu alte cuvinte, ce condiții „mentale” trebuie îndeplinite, pentru a se produce cu certitudine și de ce anume depinde „intensitatea” ei?

Atracția psihologică pentru a fi cu adevărat cunoscută, trebuie să precizeze clar mărimile și factorii specifici care intervin la realizarea acestui gen de atracție, precum și relația cantitativă (sau cel puțin calitativă) între ele. Abia atunci putem spune că această *interacțiune, fenomen sau gen de atracție a a Naturii*, este cu adevărat cunoscut. Până atunci, oricât de groase lucrări s-ar scrie în domeniu, nu sunt decât păreri și speculații. De asemenea, trebuie să se precizeze clar care este raportul dintre acest gen de atracție și celelalte genuri de atracție cunoscute în Natură (gravitațională, electrostatică, electromagnetică).

Este vorba aici de *chemarea* (incitația) aceluiași gen de mister inedit al Naturii la care asistau oamenii din

antichitate privind *magnetita* (care atrage firisoare metalice) și *chihlimbarul*. Până la urmă, după două milenii, s-a rezolvat problema filosofică. Microstructura materiei nu se cunoștea la acea dată, pentru a se putea da o explicație „fizică”. Deci, lui Thales din Milet, oricât de mare filosof era, nu i se putea cere o explicație atomică a fenomenului. Ei atribuiău acestui gen de interacțiune *proprietăți magice sau divine*, deoarece nu îi cunoșteau esența fizică. *Mister* al naturii care a fost elucidat abia peste două mii de ani. Același lucru se întâmplă și astăzi cu atracția interpersonală și atracțiile ei componente. Microstructura psihică a sufletului uman nu o cunoaștem, cum nu se cunoștea nici în antichitate structura atomului. Ce vedem noi momentan (și simțim „cu inima”) este doar manifestarea particulară de suprafață, pe cazuri concrete. Legea care le unește pe toate într-o singură formulă (ecuație matematică) este ascunsă dedesubt și nu este cunoscută.

Încercarea de a găsi o legitate, care să conducă la un anumit gen de determinism în această problemă, a atracției psihice, la o anumită previziune a atracției psihologice, este obiectivul central al socio-psihologiei (și al psihologiei în general). Ea (atracția interpersonală) este studiată pe toate părțile de această știință – dar deocamdată ea a ajuns doar la studiul identificării situațiilor, fără a încerca conturarea unei formule calitative. Înțelegem prin asta o formulă în care să se spună nu cifric, ci doar calitativ, de cine depinde și de cine nu depinde. Ce o mărește și ce o micșorează. Dar din păcate, nu poate spune. Oricât am citi manualele de socio-psihologie, nu o să găsim așa ceva. Decât ipoteze și interpretări a diverșilor autori. Mai mult sau mai puțin coerente, mai mult sau mai puțin comune.

Socio-psihologia contemporană se oprește aici. Atâta poate. Dă o listă de constatări mai mult sau mai puțin coerente și lasă cititorul în ceață. Să creadă ce vrea. Cât știa înainte, atât știe și după. Oricâtă socio-psihologie ar citi, în viața practică (privind relaționarea proprie) tot

haotic și după intuiție (bunul simț, după ureche) se va lua. Avem o listă de factori favorizanți statistic (și aceea, incompletă și controversată), dar nu avem o „lege calitativă”. Să nu mai vorbim de o relație matematică a acestei interacțiuni, de care suntem departe mult. Și dacă se merge doar pe drum materialist, nu o vom afla niciodată.

Pentru a depăși această problemă, vom renunța în continuare la materialism și vom vedea ce rezultă.

Și un lucru foarte important, pe care îl vom demonstra (releva) în cele ce urmează: *Legea îndrăgostirii* nu este *Legea atracției*, ci *Legea transcenderii ca simțire* (un anume tip de atracție).

Am convenit în cele de mai sus că atracția dintre două persoane, nu este o simplă interpretare speculativă a minții noastre (extrapolată din manualele de fizică), ci este o atracție reală, energetică, care are la bază o forță.

Automat, dacă există forța, ca vector energetic, trebuie să existe și o materie în cadrul căreia ea să apară. Nu poate apărea forță gravitațională fără masă. Nu poate apărea forță electrică fără sarcini electrice, după cum nu poate apărea forță magnetică fără fluxuri electrice. Existența acestor tipuri de materii apar în diverse scrieri vechi, cu precădere cele orientale (hinduse). Ele au fost preluate și de esotericismul new-age contemporan, sub denumirea de *corpuri subtile*. Există mai multe denumiri folosite în literatura de specialitate pentru aceste corpuri. Cele mai des folosite sunt: corp fizic, corp eteric (bioenergetic, vital), corp astral, corp cauzal, spirit.

În mare parte cititorul este familiarizat cu ceste corpuri, de aceea nu vom insista cu precădere asupra lor. Scopul tratatului de față nu este cu precădere descrierea acestor corpuri subtile, ci dezvelirea și deconspirarea forței de atracție care se manifestă și acționează între două ființe umane. Facem analiza și descrierea acestor corpuri, dar numai în măsura în care ajută la înțelegerea scopului principal al acestui tratat: forța de atracție dintre ființe.

Metafizica atracției

Ce este forță de atracție? Care este natura ei? Care este legea ei fizică?

Există așa ceva?...

Este ea o forță fizică? Are o ecuație matematică? Aceasta este marea întrebare filosofică a vieții. Este ea rezultatul unor asociații de forțe de mai multe naturi, calculabile prin formulă?... Din care, la unii (anumite cupluri) predomină una, la alții (alte cupluri) predomină alta. a?

Încercăm să răspundem acestei provocări.

Forța rezultantă care guvernează fenomenul este nu o atracție a doua potențiale, la modul simplist vorbind (ca în manualele de fizică școlare), ci o excitație, o „aprindere” care are la bază mai multe naturi (bineînțelese subtile). Forța aprinderii de acest gen apropie un corp fizic de altul creând imaginea unei atracții analoage celor din fizică care au la bază un potențial masic. Dacă atingerea nu se poate realiza fizic (în Planul fizic), corpul excitat („aprins”) se rotește pe o suprafață de echipotențial, cu apropieri și depărtări, creând imaginea macro a unei „satelizări”. A unei satelizări a cărei cauză este în planul subtil (deci nu ne învață niciun manual de fizică). Care are la bază potențiale și câmpuri, ce realizează apropierea și depărtarea, de mai multe naturi subtile, ce variază, ce sunt într-o continuă alternanță – creând o „istorie” a diferitelor cupluri. Ba mai mult, o „istorie” a aceluiași cuplu, nerepetitivă pe axa timpului. O atracție subtilă ce are la bază „actori” (entități energetice) și unelte (câmpuri de interacțiune și legi) diferite.

Excitația are la bază un depozit energetic (în principal causal) care treptat se consumă, dacă nu este reînnoită sau întreținută. Ca urmare, vectorul energetic – forța de atracție – diminuează, până treptat se stinge. Starea psihologică resimțită, euforia iubirii se stinge odată cu stingerea excitației de acest gen și a cauzei care a generat-o.

Deoarece „forța îndrăgostirii” (legea tainică a

acesteia) nu apare între două potențiale masice, fizic nu vom găsi o forță de tip acțiune și reacțiune (egale), ca în genul atracției lui Newton, ci doar o singură forță, cu sediul în corpul cauzal (sau alt „actor” subtil) al indusului, incitatului, excitatului. Ea nu apare și nu se naște odată cu un corespondent obligatoriu al ei „dincolo”, în celălalt. De aceea expresia acestui tip de forță nu va avea o formulă de genul celei ale lui Newton sau Coulomb, bazată pe dependența de masă și inversul distanței la pătrat. Are și analogii ale acesteia (cum vom vedea mai încolo) în unele componente ale ei, dar nu se reduce la acestea. De aceea, fenomenul atracției umane, la nivelul Ființei umane, este mult mai complex. Pentru studiul acesteia trebuie un adevărat manual, ce nu a apărut încă, și nimeni nu îl poate încă scrie (deși pretenții și încercări există).

Oricât am căuta, fenomenul atracției umane nu se reduce la o astfel de atracție simplistă, atracție a două potențiale ale aceleiași sarcini. „Îndrăgostirea” include acest fenomen (are în componență și asta), dar nu se reduce la așa ceva. Pe lângă o astfel de forță din interiorul ei, ea mai conține și multe altele, cu „formulă” complet diferită de aceasta. Vom găsi astfel de forțe în interiorul nostru (se va vedea mai încolo), dar ele nu sunt ceea ce căutăm - nu constituie esența dragostei, a fenomenului de îndrăgostire, iubire (venerare a celuiilalt). Dau atracție (un gen de atracție), dar nu sunt forța generatoare a stării de îndrăgostire, a a tipului specific de *transă* care constituie „esența” definitorie a aceluia fenomen. Deoarece nu avem acces direct la corpurile subtile din noi și la fenomenologia acestora, cel ce simte starea de îndrăgostire conștientizează atracția față de o anumită persoană, nu „incitația de transcendere valorică”, care se naște și s-a aprins (trăiește) în el. Îndrăgostirea înseamnă starea internă de incitație (transă a transcenderii valorice) scăpată de sub controlul rațional, căreia subiectul nu îi poate rezista și datorită căreia face lucruri ilogice și necugetate. Ce ies din tiparul obișnuit de comportament, ba chiar îl contrazic (pot fi opuse acestuia). Pe care în

stare „trează”, lucidă, neexcitată nu le-ar face. Ba chiar, când revine la starea trează, de luciditate psihică, zice că „nu a fost el”... Poetic vorbind, îndrăgostirea este un gen de „sclavaj causal fără lanțuri”. Sau dacă există „lanțuri”, acestea nu sunt fizice, nu se văd, și tocmai acestea constituie misterul și farmecul ei. Ceea ce dă „incitație” studiului. Îndrăgostitul este prins într-un gen de transă spirituală ce are (complet sau parțial) o „formulă”, dar nicio fizică nu o cunoaște. Și pe care psihologia modernă o ignoră sau evită a o trata ca subiect de discuție la „mesele rotunde” între specialiști. Se cunoaște doar efectul la nivelul corpului spiritual, dar forța care îi stă la bază este însă necunoscută.

Niciun psiholog nu a determinat-o până acum. Îndrăgostirea este un simplu sentiment de atracție față de cineva, ci o atracție cu „idolizare” și pierdere a capului, adică a uzului rațiunii. Pierdere mai mult sau mai puțin completă, de la caz la caz. Sentimentul corespondent acestei stări i se zice în termeni populari tot *iubire*. Îndrăgostirea este acel sentiment de atracție față de cineva, cu ingredientele de: *transfigurare, venerare, închinare, divinizare*. Adică, un gen particular de atracție.

Iubirea, în sens larg este sentimentul de atracție față de cineva, sentimente de apreciere, respect, dăruire, compasiune. Sentiment de atracție de acest gen este supus controlului, subordonat oarecum rațiunii.

Iubirea este un sentiment de atracție *fără adicție* (pierderea controlului rațiunii), pe când îndrăgostirea este un sentiment de atracție *cu adicție*. Adică cu pierderea controlului rațiunii, subordonarea acesteia de către sfera afectiv-emoțională. De acest tip de atracție vom vorbi în continuare.

Iubirea adictivă (îndrăgostirea) este în esență o credință a sufletului și simțire specială a sufletului pentru sufletul spiritului (esența) altei persoane. Care poate fi și de același sex. Care nu are neapărat la bază atracția erotică (pentru caractere sexuale), ci autosugestia și sugestia implantată cultural, a formelor estetice model. Credință ce

presupune la bază (în substrat) o energie anume, un suflet material și o întreagă fizică (metafizică) subtilă necunoscută. Este o credință prin care, cealaltă persoană este zeificată, divinizată și i se crează în jur o anumită aură supranaturală. Și ca urmare orice contact, atingere, interacțiune cu acea persoană este simțită ca ceva „electric”, magic și divin. Ca o experiență inedită și transformatoare. Deci un tip de credință (simțire) care transformă modul de simțire comun, modul de comportament obișnuit într-un alt nivel calitativ de simțire. Întrebarea este „ce anume duce la acest tip de simțire, incitație specială”?...

Îndrăgostirea este rezultatul unui mod de a crede, a unei credințe speciale, de posibilitate de transcendere, care generează autosugestie. Autosugestie care alimentează energetic și duce la o stare de *transă*, la o incompletă stăpânire a controlului rațional. Metafizica fenomenului ei nu se reduce doar la autosugestie, autosugestia este doar o etapă. Sunt mai multe aspecte, etape, fenomene psihologice implicate aici. Chiar și așa, noi nu cunoaștem esența nici a fenomenului sugestiei, nici a cele ale autosugestiei. Nu cunoaștem baza fizică a acestor fenomene pentru noi, deocamdată, misterioase. Nu cunoaștem ce anume implementat în psihic duce la acesastă autosugestie. Care este acel „ceva” (factor fizic, nefizic) care declanșează autosugestia și starea de conștiință modificată? De ce la unii apare într-o anumită împrejurare, iar la alții în alta? Autosugestionarea este efectul unei credințe anume sădite, implementate (cu voie sau fără voie) de inductor în indus.

Cum se implementează *energia adictivă* cu venerare? Ce anume o provoacă?... Aici este misterul. În procesul anterior autosugestiei, legat și inclus în factorii de apariție a acesteia. Ce fenomene ascunse se petrec în subsolul psihic prin care apare și se declanșează autosugestia?... Aici este domeniul care trebuie cercetat amănunțitei în esență.

Mulți consideră că adicția este rezultatul unui proces

de autosugestie. În bună parte așa este, dar fenomenul „căderii adictive” nu se reduce doar la un fenomen de autosugestie. Ce anume provoacă această autosugestie? de ce la unii „prinde” (se „aprinde”), la alții „nu prinde”?... Ce anume face pe unii să se îndrăgostească și pe alții nu?... Aici este enigma fizică. Mai bine zis metafizică. Important este să depistăm nu reacțiile pe care le provoacă autosugestia „după” instaurarea ei – asta o știm cu toți – ci reacțiile, fenomenele petrecute în subconștient prin care apare, care o generează (logic), și forța fizică (dacă putem vorbi de așa ceva) care stă la baza ei și care o guvernează. Expresia matematică a ei. Există așa ceva?...

Mai întâi va trebui să determinăm câte genuri de atracții între suflete există, și locul aparte al adicției (îndrăgostirii) în cadrul acestor forțe. Adică să facem o clasificare a ceea ce socio Dsiholoaii numesc atracție interoersonală. Și abia apoi vom determina în ce condiții apare atracția interpersonală (afectivă) de acest tip special, cu adicție, cu „pierderea capului după cineva”. Vom determina în ce condiții particulare apare „atracția cu divinizare” care provoacă acest gen de *transă* și care sunt „legițiile” ei și în final expresia matematică a forței.

Fenomenul atracției umane

Forța de atracție interpersonală (Faip).

Valoarea internă este esența specifică a acestui fenomen.

Valoarea este „acel ceva” nefizic care naște o metafizică aparte.

Fizică cu alte legi, cu alt gen de „tablă a înmulțirii” – pentru fizica clasică, o necunoscută.

Revenim la întrebarea de fond:

Ce este „valoarea” din supramental?

— Pe care o atașăm diverselor lucruri, atât însuflețite, cât și neînsuflețite.

Toate atracțiile (tipurile de atracții) ce compun Forța de atracție interpersonală (Faip) sunt forțe valorice?... În mare parte da, dar nu în exclusivitate. O parte dintre ele au această esență în substrat. Ele sunt un ansamblu de

forțe care se manifestă pe mai multe nivele subtile, implicând diverse naturi. Sunt printre ele și forțe nefizice, fără reacțiune, dar și forțe fizice, de tip acțiune-reacțiune (atracție de potențiale). Este vorba de materia și realitatea subtilă aici, forțe care au formulă (teoretic). Dar, așa cum am mai sus, Faip – nu se reduce la acestea, cum speram la început. Nu suntem în fizica clasică, gen mecanică sau electromagnetism, ci într-un alt tip de domeniu, ce nu exclude însă complet fizica clasică. Face din când în când referire la ea. Este vorba aici de cunoaștere, care nu înseamnă doar fizică clasică. Spiritul și locul în care apare acest tip de forță (Faip) nu este unul de tip clasic, mecanic, nici măcar electromagnetic, cu care pare să se asemene. Ființa umană nu este în final un robot și un obiect manipulat determinist de forțe de tipul celor mecanice și electrice.

Valoarea din supramental – elementul specific

Forțele de acest tip, țin de un alt tip de univers, apărut odată cu Ființa. Forțele de acest tip, țin Universul valoric și au la bază valoarea. Ceva cu care fizica clasică menționată mai sus nu lucrează. Forțele de aici sunt determinate și generate de valoare. Forțele de acest tip sunt generate de jocul valorii din supramentalul uman. Sunt forțe apărute ca urmare a mișcării / rotirii / alternanței valorii – esență nefizică aparte care apare și se manifestă în acest palier al Ființei umane și al Ființei în general. *Fizica* acestor tipuri de forțe (atracțiile psihologice) – dacă există vreuna – la acest nivel se petrece.

Forțele de atracție componente sunt declanșate și dirijate de această esență misterioasă numită „valoare”. De aceea le-am putea denumi grosso modo „atracții valorice”. Le vom denumi însă simplu „atracții”.

Sunt ele ceva material?... ceva pur informațional?... Adevărul este că nu știm. Revenind iarăși la filosofia hindusă, valoarea este „ceva” de esență creditivă, este un element, un factor al Universului, corpului creditiv (supramental) interior. Reflectând mai mult la esența

acestui tip de univers (spațiu), vom vedea că valoarea este „cheia de boltă” a corpului supramental – un fel de substanță a acestuia, la fel cum gravitația este substanța universului fizic. Atât că este altfel de gravitație, cu definire și proiecție pe alt gen de dimensiune. Pe care deocamdată nu o putem defini, nu avem aparate cu care să o depistăm direct. O putem simți doar subiectiv. Ea există într-un Univers cu alt fel de spațialitate, axiome existențiale, temporalitate... Ce există într-un univers paralel cu al nostru, și la care avem acces cu simțurile și privirea interioară.

Valoarea generează (determină) atracția, guvernează declanșarea și desfășurarea ei. Atracția psihologică, acest tip de forță, are la bază „valoarea” care se naște în noi, în interacțiune cu individul provocator. Valoare pe diverse dimensiuni de apreciere, dar tot valoare este. Corpul valoric este un fel de realitate continuă, ca și câmpul electric, ca și sarcina electrică, dar proiectată pe alt tip de dimensiune. Ea apare în interiorul ființelor vii. Odată cu ea apare alt gen de dimensiune și timp. Pentru acest gen de materie (realitate), ca și pentru sarcina electrică și câmpurile asociate, nu avem senzori direcți, nu avem organ de simț formate. Avem organ al sufletului, căruia noi îi zicem al 6-lea simț sau intuiție. Evoluția nu a avut nevoie să ne înzestreze cu organ extern în mod special. Nu era esențial pentru evoluție, supraviețuire. Prioritar erau altele. Singurul senzor pe care îl avem cât de cât pentru aceste spații, realități etc. este „intuiția. Unii îi mai zic „inima” (dar nu inima fizică). Pe care nici pe aceasta nu o putem defini prea clar. Totuși, avem ceva în noi pe care o numim „intuiție” – și când zice aceasta, cam toți știm la ce ne referim.

Corp supramental, cauzal, creditiv sau valoric sunt denumiri sinonime. Interacțiune supramentală, cauzală, creditivă sau valorică sunt de asemenea denumiri și expresii sinonime. Le vom folosi funcție de aderarea la o anumită viziune sau context.

Valoarea nu este însă o realitate supusă legii

conservării. De aceea, ea nu este materie. Ca și informația, se poate multiplica, dispăre, fără a fi nevoie de o lege a conservării în aceste procese.

Nu o putem considera însă ceva „nereal”, de vreme ce ea „dirijează”, determină și acționează asupra materiei fizice (ființele) și o poate pune în mișcare, îi determină mișcarea, îi poate schimba direcția de acțiune, orientarea forțelor interne, localizarea etc. De aceea uneori tindem să o considerăm ceva material. Adevărul este că nu prea știm însă exact ce este. Nu avem încă o „fizică” (știință) la acest nivel. Al universului valorii. Al celui de al treilea Univers atașat corpului fizic. Și nu prea știm când o vom avea. Asupra acestei zone, nu putem avea decât intuiție și într-un fel poetic spus, un fel de „nostalgie a misterului”... Ea poate dispăre sau poate apare și se poate modifica. Dar lasă în urmă „atrakția” ei. Care este „reală”. Și ne afectează, ba chiar la modul cel mai profund, viața. Valoarea - ca realitate profundă - mișcă în final materialul, format din masă fizică și legi conservabile.

La toate tipurile de atracție, valoarea este cea care se recepționează și cea care se implementează. Cea care acționează subtil, nevăzut și naște în celălalt sentimentul divin, magia, atracția neînțeleasă, reacția neînțeleasă... Ea este în fond esența și mobilul nevăzut al atracției psihice.

Ce diferă între ele (genurile particulare de atracție) sunt:

- Sfera / spațiul prin care se transmite acea valoare: spațiul eteric, astral sau causal;

- Mijlocul (unealta) de transmitere, purtătorul. Care poate fi de natură: eterică, astrală sau causală.

Mijlocul, unalta de transmitere constituie un înveliș aparent, dedesubtul căruia se transmite valoarea.

Relativitatea valorii - funcție de observator

Valoarea este un factor relativ. O persoană, X” nu are o valoare dată, obiectivă - aceiași pentru toți care îl privesc, judecă și cu care interacționează. Persoana umană are valoare funcție de cel ce recepționează „Y” (îl percepe) și funcție de de contextul în care se petrec lucrurile.

Funcție de necesitățile celui alt la acel moment. Aceiași informație transmisă de o persoană anume, naște, se orioiectează idisică) în diferite valori în alții, funcție de cine este „cel ce recepționează” „valorile” din el. Ca urmare acel actor misterios care este „informația” (valoarea) - produce efecte diferite în receptor, funcție de sistemul acestuia de apreciere și necesitățile acestuia. Funcție de natura internă a acestuia, scala internă de valori. Efectul rezultat (mișcarea) - este, în unele cazuri, atracția, în altele indiferența, în altele respingerea.

Valoarea este definită într-un anume spațiu intern, cu anumite axiome. Cel puțin așa ne dictează la prima vedere, simțul mecanicist. Trebuie să definim spațiul specific în care se lucrează.

Această formulă a atracției nu poate fi studiată în detaliu, dacă nu se face apel la noțiuni de fizică și matematică. Adică ceea ce deocamdată se cheamă „metafizică”, și este mai mult sau mai puțin denigrat de filosofi materialști. Care în schimb nu oferă nicio soluție. Fără apel la metafizică, toată povestea privind atracția umană rămâne doar o simplă povestire romantică, o simplă poezie.

Spațiul intern specific valorilor (spațiul supramental, creditiv, valoric)

Pentru a face demersurile în continuare, vom introduce noțiunea de „spațiu valoric intern specific”.

Este un spațiu diferit de cel fizic. Mai bine zis cel macanic, newtonian. Nu putem spune „cum” și „în ce fel”, ci doar atât că este „diferit”. Nu se poate simți cu simțurile fizice (cele cinci simțuri clasice), ci cu alt tip de simțuri, care există (deși în foarte mică măsură) „altundeva” în Noi, adică, tot în spațiul de acest tip, pe care vrem să îl studiem. „Inima” din celălalt se simte tot „cu inima”, cu credința... cu intuiția. Doar se simte, se simte veridicitatea lui, fără a putea fi dovedit. Nu avem cu ce dovedi fizic corectitudinea simțirii. Cel puțin nu deocamdată, în faza actuală de cunoaștere. Așa cum avem simțuri (organe de simț) în fizic, tot așa avem și organe de simț pentru cauzal

(supramental) - urmele mistice al acestui spațiu valoric. Simțuri de care nu știm, nu le vedem, nu avem devezi pentru ele. Asta nu înseamnă - așa cum spun filosofi materialști - că „ele nu există”. Cum nici electricitatea ca materie nu o vedem și nu o simțim - asta neînsemnând că ea nu există.

Vectorii [*energiile*] spațiului supramental în acest spațiu valoric specific, există nu doar valori, ci există și „vectori”. Valorile sunt reprezentate prin puncte, iar forțele de atracție prin vectori, ce au origine și direcție suport. Există de fapt mai multe mărimi:

- Valori (valoare centrală, valoarea de tindere);
- Vectori (vector central);
- Punct de vedere (simțire);
- Direcții valorice (de simțire);
- Distanțe valorice.

Percepută în acest fel, valoarea este *parametru* al unui vector.

Valoarea centrală a Ființei / Valoarea centrală maximă (VCM)

De câte tipuri este *valoarea*?...

Intuitiv percepem că există o „*valoare centrală*” a universului nostru interior (VCM) și mai multe alte „valori adicente” (vi, v2, v3...) ce *gravitează* în jurul acestuia, *derivă* de la ea, sau o alcătuiesc prin însumare (depinde cum privim lucrurile). Toate aceste valori formează, dacă studiem cărțile de psihologie, „personalitatea noastră”. Este „fișa de date” a unei personalități.

Valoarea centrală (VCM) este valoarea principală de viață a noastră (nu ne putem exprima altfel). Spre care tindem mistic, ocult, conștient sau semiconștient în sinea noastră. Spre care tindem toată viața sau pe o anumită etapă a vieții. Schimbarea ei, înseamnă schimbarea personalității noastre. Schimbând acea valoare centrală de tindere, tortă personalitatea noastră - felul nostru de a simți, reacționa, judeca lucrurile - se schimbă.

Valoare centrală (VCM) se măsoară pe o „axă internă specifică a valorilor”. Pe dimensiunea specifică Universului

de gen patru. Care se petrece „undeva”, există undeva în afara spațiului fizic tridimensional. Și nu se poate măsura cu o riglă și nici vedea cu ochii fizici. Este undeva detașat de Universul fizic, dar legat de el, în spatele lui. Se petrece în dimensiunea ce există nu în mentalul (astralul) nostru, ci mai precis, „deasupra” acestuia. Este un spațiu vectorial, care în filosofia vedică se cheamă „spațiu supramental”. În filosofia occidentală /materialistă) nu există denumire a lui și este considerat mai degrabă o speculație a unor filosofii orientale mistice.

Pentru Universul (realitatea) în care se dezvoltă acest vector al atracției psihice, vom folosi denumirile de „supramental”, „creditiv” sau „valoric”. Vom adopta aceste denumiri, pentru a nu mai introduce altele noi. Cu precădere cel de „creditiv” sau „valoric”, deoarece acestea definesc în special natura lor.

Coordonatele acestui spațiu le vom numi „axe de coordonate valorice” sau „creditive”. Orice atracție, tindere, aspirație psihică care există (apare, se naște, se dezvoltă) în noi, este reprezentată în acest spațiu / tip de spațiu, de un vector care are: origine, suport, modul, direcție, gradient. Astfel apare o nouă „metafizică”. Vom vedea în ce măsură această fizică este mai mult sau mai puțin asemănătoare cu cea macro: a Universului fizic newtonian și laplacean.

Originea vectorului creditiv... Ce este acolo?...

Centrul axei vectorului, originea vectorului este Eul creditiv. Cea mai mare enigmă a Ființei umane și a oricărei Ființe create de Dumnezeu (de pe toate nivelurile). Eul și tot ce stă, există acolo legat de acesta (inclusiv stările). Spiritul (prima trinitate a sa) are o ramificație în această origine. Spiritul este o realitate complexă ce poate exista în mai multe stări, alternativ sau detașat, ca și „corpusculul electronic” în norul electronic. Spiritul poate exista în originea vectorului, dar el are și momente când poate „migra” în afara sa. Se poate „detașa” pentru moment și apoi reveni. Ieșirile în afară se fac de obicei atunci când face „studii”, se autoanalizează, se detașează,

face explorări etc.

Considerăm momentele când Spiritul este în interiorul acestei origini a sistemului de vectori și vom considera această stare ca fiind fundamentală, ca fiind „starea de bază”.

Forța de atracție induce Corpusculului cosmic o anume „lege de vibrație”, care generează în paralel cu el o anumită trăire, gen de trăire asociată. Acea trăire suntem noi.

Forța de aspirație creditivă. Vectorul de tindere și credința.

Ce înseamnă „a crede în ceva”?

Natura atracției interpersonale și misterul „formulei” ei. Are ea așa ceva? Ce se întâmplă la atracție? Atunci când suntem cuprinși de atracție, când suntem „atrași” (sufletește)?

Spiritul cuprins de acea forță de atracție (vector), simte într-un anume fel, vibrează într-un anume fel, cu un anume fel de lege ascunsă de vibrație, oscilație. Spiritul vibrând (oscilând) în acel fel, „crede” (simte mistic) că avansând pe acea direcție de aspirație (vibrație) va fi fericit. Un alt fel de *linie a orizontului*. Fericirea este chemarea mistică din soațele acelei „luminițe”.

De aceea, aspirația spre o anumită direcție, atracția de o anumită natură o mai putem numi și „credință”.

Ea este de fapt o credință. Îi zicem când credință, când simțire, când în alt fel... Funcție de vocabularul mistic sau mai puțin mistic folosit. Și acel mistic, de asemenea aparținând unui anume tip anume de misticism (simțire ocultă) sau altul.

Deci:

O forță de atracție este un anume gen de credință (vibrație creditivă). Un fel anume de a crede. O stare creditivă specială. Crezi că pe acea linie, urmând acea „chemare” vei fi fericit („îl vei apuca pe Dumnezeu de picior”).

Rolul vieții (încarnării) este să simți și explorezi aceste chemări, aceste căi. Să aduni și să te îmbogățești

din ele. Sau să aduni o anume „îmbogățire”, pe o anumită linie, pentru care ai venit. Și pe care o știe doar Natura ta. Acel mistic Spirit interior.

Acel vector de tindere (atrakție) spre o anume valoare se numește psihologic „credință” sau „crez”. Este de fapt o anumită corespondență a limbajelor, de stabilire a acestei corespondențe. Între limbajul fizic (vectorial) și cel psihologic (mai mult sau mai puțin ocult). Vom combina cele două tipuri de limbaje, funcție de caz. Deoarece în unele situații un tip de limbaj poate fi mai elocvent, în altul... altul.

Studiul tipurilor de atracții și energii ce compun atracția interpersonală

Mistic, ocult, detectăm următoarele tipuri de componente ce alcătuiesc atracția. Acest tip de clasificare este un tabel ce poate fi veșnic îmbunătățit și perfecționat. Viziunea pe această linie diferă de fapt funcție de tipul de experiență al persoanei și de evoluția ei pe această linie. El nu poate fi dovedit, ci doar simțit intuitiv – prin „rezonanță” (cu al 6-lea simț) dacă este adevărat sau nu. Astfel avem:

I – Forțe eterice

1.1 – Atracția (pur) sexuală (primară)

1.2 – Atracția estetică (romantică)

II – Forțe astrale (mentale)

2.1 – Atracția socială (de statut social-material)

2.2 – Atracția pentru calități moral-intelectuale

2.3 – Compasiunea (impulsul dăruirii, instinctul matern proiectat în relația de cuplu)

III – Forțe cauzale (supramentale)

3.1 – Interacțiunea creditivă (atrakția amperiană, magnetismul causal)

3.2 – Ambiția (incitația posesiei, atingerii valorice, excitația orgoliului propriu)

IV – Forțe cosmice

4.1 – Interacțiunea zodiacală (atrakția zodiacală, compatibilitatea zodiacală)

4.2 – Rezonanța transferată karmic

4.3 - Prețuirea unicității (simțirea „divinității”
celuilalt)

V - Zona de infinit

5.1 - Misterul cunoașterii (pe linia atracției mistice)

VI - Impulsul brahmic (limita șirului)

6.1 - Impulsul brahmic (liberul arbitru manifestat
snnntan în relației

Le vom studia pe rând.

— *Forțele eterice*

Forțe de atracție transmise vizual, prin forme

1.1 - Atracția pur sexuală (Fsex)

„Electricitatea” sexuală primară (pentru bogăția
„dotărilor” celuiilalt)

Atracția exercitată de corpul fizic + sarcina eterică
asociată

Toți știm ce înseamnă, dar mai puțini o pot explica
științific și fizic cum este și cum apare. Ce fel de potențial
fizic stă la baza ei? Dar toți ne lovim de ea și toți suferim
din cauza acestei neștiințe a lucrurilor în viață.

Atracția sexuală este în esență o atracție eterico-
valorico-sugestională. Cu componentă mai mult sau mai
puțin ancestral egotică. Născută dintr-o nevoie de consum
eteric hormonală, susținută și amplificată sugestionai.

Fără sugestie (implementată subconștient
educațional) ea nu există.

Ea rezolvă o nevoie de hrănire a corpului eteric cu
electricitate specifică sexului opus, dar și o nevoie de
eliberare tensiuni sexuale acumulate privind acesta.
Partenerul poate fi oricine de sex opus, care are caractere
sexuale dezvoltate, care poate hrăni eteric și elibera
tensiuni subconștiente.

Fiecare are mai mult sau mai puțin evident
manifestat un Ego sexual - care, în subconștientul abisal
cere să fie satisfăcut. Lăsat liber instinctul animalic,
satisfacția se obține egotic, prin gesturi obscene, imorale,
contrare a ceea ce societatea numește „nobil”. La unii
acest aspect este mai puțin conturat, mai redus, deoarece
l-au anihilat prin educație elevată și proces de

culturalizare.

Metafizicienii consideră că este un fel de atracție electrostatică a corpului eteric, generat de un fel de sarcină specifică - sarcina eterică - care se acumulează pe corpurile fizice a persoanelor. Concentrat îndeosebi pe zonele sexuale ale corpului fizic.

La prima vedere, acest punct de vedere ar putea fi relevant, dar dacă cercetăm mai îndeaproape, vom vedea că lucrurile nu stau chiar așa simplu. Extrapolarea de la mecanic la social nu este atât de simplă.

De ce pentru unii atracția sexuală este mai mare, pentru alții mai mică? Dacă totul ar depinde de cantitatea eterică a corpului fizic, ar însemna ca vitalitatea fiziologică a unui organism biologic să fie principalul factor de determinare a intensității atracției, deoarece vitalitatea este generatorul de înveliș eteric. Deosebirile privind vitalitatea între persoanele aparținând unei societăți, nu sunt însă atât de pronunțate. Ba mai mult, uneori poate atrage sexual mai mult o persoană bine formată (cu dotări), care este bolnăvicioasă (deci cu vitalitate scăzută), decât una care este sănătoasă, dar fără dotări sexuale evidente. De asemenea, de multe ori, o persoană cu forme sexuale mai puțin dezvoltate poate atrage mai mult decât alta „cu forme pline”, dacă știe să și le pună în valoare (știe să se îmbrace, știe să atragă sexual... etc). Deci nu doar forma și dotarea sexuală este totul. Nu contează doar „marfa”, ci cum știi și „să prezinți marfa”.

Percepția formei estetice a dotărilor și o anumită educație sugestională a individului sunt de multe ori factori mai puternici care determină atracția. Și chiar și cu asta, nu se acoperă eventaiul de exolicații. tot mai rămâne un „domeniu neacoperit”... Uneori niște caractere sexuale exagerat dezvoltate pot fi percepuți chiar ca „dizgrațioase”. Deci nu „gradul de dezvoltare” (aspectul cantitativ) a caracterelor secundare sunt esența acestui tip de atracție. Ci o anumită „armonie” a acestor forme cu ansamblul, combinat cu un mod de prezentare adecvat („provocator”...).

Dar de ce depinde atunci atracție sexuală? Dacă cercetăm bine și în adânc lucrurile, vom vedea că, oricâtă atracție fiziologică ar exista dedesubt, în cele din urmă tot sugestiile intervin, modelează gustul și constituie factorul activ principal. Deși se implementează și acționează subconștient. Rădăcina de fond, de selecție a acestei atracții este tot în causal, prin sugestie. Chiar dacă se simte eterul și gustul eterului cu aviditatea corpului eteric înfometat, ea este tot modelată puternic de factorul sugestionai. În spatele etericului stă causalul care modelează selectiv acest gen de atracție. Care determină cum să simți și cât de intens să simți atracția sexuală pentru altă persoană. Cum să simți formele sexuale ale unei persoane și apetitul sexual pur pentru acea persoană.

Atracția sexuală - deficit eteric sexual, educație estetică sugestională

Glasul intern stimulator acționează ca un program sugestionai declanșat involuntar la percepția formelor și a mișcării. Apetitul sexual (eteric) se declanșează involuntar, ca saliva la „câinele lui Pavlov”. Dar ca și la acest câine, se educă, se formează sugestionai. Apetitul sexual se declanșează conform unui program sugestionai asimilat inconștient de la societatea în care s-a format individul. Un copil al rasei albe crescut într-o comunitate de negrii, va simți la adolescență apetit sexual pentru partenerul opus de rasă neagră, găsindu-le „urâte” pe cele de rasă albă. Acest program sugestionai, odată asimilat și activat, induce un anumit mod de simțite (excitație) individului. Odată declanșat, individul nu mai stă să îi evalueze cauzele, simțirea (apetitul) i se declanșează involuntar. Simțirea i se proiectează în final la nivel conștient, fără ca individul să îi simtă cauza și motivațiile.

Avem de fapt nu o interacțiune eterică pură, ci întotdeauna una combinată: sugestionai - eterică.

Sugestiile declanșate implicit sunt rodul deținerii și activării unor programe interne acumulate. Ele sporesc și nuanțează atracția pur biologică (hormonală) sau din contra, o pot diminua, dacă acționează în sens negativ

(depreciativ).

Sarcina eterică este la fiecare persoană aproximativ aceeași, dar gustul resimțit la asimilarea acestei sarcini diferă, funcție de programul sugestionai aflat dedesubt (asimilat educațional).

Natura a făcut ca, prin privirea „cu aviditate și nesaț” individul excitat să emane subtil energie cauzal-eterică. Totodată, prin realizarea atingerii (unice), va scoate și declanșa sarcină eterică pe formele celuiilalt. Automat îi va transmite acestuia - celui atins - program de simțire analoagă în suflet. Modul cum simte și dorința i se transmite telepatic, prin câmp cauzal celuiilalt. Că recepționează sau nu acest câmp, asta este partea a doua. Prin atingere, se transmite dorința și *focul sexual* care stă în spatele acestei atingeri. Gustul simțit la atingere este dat de sugestie și puterea interioară a sugestiei.

Sugestia influențează satisfacția eterică, la fel cum tot sugestia influențează asimilația alimentară. Dacă o muscă a intrat în mâncare, individul (format în acest sens) simte repulsie, chiar dacă îi este foame. Dacă sugestia sa internă este intensă pentru acele forme, apetitul este intens și individul va absorbi energetic și va dăruia mult din eterul propriu. Transferul, schimbul eteric este în acest caz intens.

În mediul rural sunt apreciate femeile mai robuste, mai pline, pe când în cel urban sunt mai apreciate femeile mai slabe și cu forme mai lunai.

Prin sugestia asimilată cultural (în timp), la vederea unor anumite forme, în individ se creează un gen de apetit intern pentru un anumit tip de estetică sexuală, forme, contururi, linii. La fel, cum conform aceluiași program, se declanșează un anumit apetit intern negativ de respingere pentru alt gen de forme (ex. persoanele disporprționate, cu malformații). Odată asimilate aceste programe, individul devine „sclavul” lor și nu și le mai poate schimba decât foarte greu. Devine robul lor. Rolul acestor programe asimilate. Atracția („saliva psihică”) i se secretă la vederea acelor forme, fără să vrea el, analog experimentului lui

Pavlov. Tot așa și aici, apetitul sexual de a pune mâna, a atinge, a absorbi energetic, se declanșează la vederea unor anumite forme dictate de programul sugestionai intern privind sexul și ideea de sex.

Vedem din aceste exemple clar cum, sugestia, psihologicul poate influența fiziologicul.

Calculul tensiunii egotice sexuale implicate în dorința sexuală întotdeauna într-o relație pur sexuală este trezit, antrenat și stimulat Egoul indusului

(subiectului), chiar dacă acesta se efectuează ascuns, subconștient, în intimitate. În timpul relației sexuale Egoul este hrănit, chiar dacă acest fenomen este subconștient și împotriva intenției posesorului. Când „masculul își dă drumul”... se caută ascuns prin atitudine și gesturi o hrănire a Egoului subconștient animalic. Prin aceste gesturi, el obține satisfacție. Se trezește și hrănește un demon ascuns, iar acesta generează stări euforice de transă sexuală. Un gen de mulțumire, satisfacție, împlinire. Transă specific sexuală și uneori condamnată de morala societății. Mai ales în culturile creștine, unde se condamnă *demonul sexual* și activitatea sexuală. Fiind considerat o „unealtă a diavolului”. El fiind aprobat ca fiind trezit, doar când se dorește procreerea. În acest caz, se acceptă trezirea demonului sexual. În rest, el trebuind a fi ținut în frâu, în această abstenență marcându-se o virtute.

Pe timpul consumului sexual se îndestulează corpul eteric concomitent cu hrănirea Egoului, demonului sexual. Este hrănită Ființa egotică ascunsă din subconștientul (refulat) al Ființei. Energia acestui *demon intern ținut în frâu* o vom numi tensiunea egotico-sexuală nemanifestată și o vom nota cu TEgo. Atracția pur sexuală (demonică) este funcție de acest TEgo-F sex = TEgo (energia dată de demonul sexual intern, ținut în frâu)

Apare intuitiv un calculul al atracției „dotării sexuale” a indusului, prin prisma „valorilor” societății de care aparține cultural indusul. Prin estimarea rezultatului calculului avantajelor și dezavantajelor la modul „obiectiv”. A ce are, și ce nu are. A cât poate să ofere și cât

îi lipsește. Se estimează diferența valorică a „plus”-urilor și „minus-urilor sexuale, calculate

„Obiectiv” și se estimează depărtarea (distanța) față de „idealul sexual visat”. Ce poate să îi ofere, și câtă satisfacție sexuală îi poate oferi. De obicei femeia este „cea care oferă” (ea este cea care rămâne cu copilul), el este „cel care primește”. Dar, când ea este slab dotată și el cel bine dotat, rolurile se pot inversa.

Spirit indus	V_{inductor}	V_{ideal sexual}
.....vector tindere pe linie sexuală	distanță ds.....	

Forța sexuală este proporțională cu inversul acestei distanțe, adică cu „apropierea față de ideal”.

A ideal sexual grup - apropierea față de idealul sexual al grupului social de apartenență între aprecierea exterioară a societății (grupului de apartenență) și cea interioară subiectivă a indusului, întotdeauna va apărea o diferență mai mică sau mai mare. Vom introduce astfel un factor care va ține seama de această diferență și îl vom nota cu „ξ₁” (coeficient de unicitate al percepției subiective). El are doar o valoare teoretică, trebuie știut de el doar că „există”.

În cazul percepției dotării sexuale, influențează mult modul de prezentare, afișare, expunere a formelor sexuale proprii. Inductorul (voit sau nu), poate lăsa unii factori (care îl avantajează) să se vadă, alții care îl dezavantejează (sexual), să nu se vadă. Îi vom zice „mod de prezentare” și o vom nota cu „B” (afișaj).

Reunind, avem următoarea formulă general-estimativă de clacul a forței sexuale:

$F_{sex} - \text{\$ B\AA ideal sexual grup} + \Delta E_{\text{\$}\chi} + T_{Ego}$

„ξ₁” - coeficient de unicitate al percepției subiective (a valorii sexuale)

„B” - mod de prezentare, expunere la momentul respectiv

A ideal sexual grup - apropierea față de idealul sexual al grupului social de apartenență

$\Delta E_{sexdeficit}$ eteric sexual la momentul respectiv

T_{Ego} - tensiunea egotico-sexuală nemanifestată

1.2 - Atracția estetică (F romantic)

Atracția estetică pentru frumusețea formelor

Atracția exercitată de forme estetice fizice în general (în special de expresia feței, raportată la un anume tip de sensibilitate a receptorului).

Este atracția pentru armonia formelor estetice, grația mișcării, privire și frumusețea feței partenerului. Și a corpului, dar prin prisma grației pure (artistice, nobile), nu prin prisma dotărilor sexuale.

Nu știm ce rol are. Este o completare a atracției sexuale sau nu - deoarece se poate și fără aceasta. De data aceasta nu mai este trezit Egoul sexual, ci este trezită energia înălțătoare a frumuseții, a marii puteri cosmice „Tripura Sundari” (Zeița frumuseții). De aceea, acest tip de atracție este considerat de societățile creștine ca „ceva nobil” înălțător. Ea trezește impulsul de a absorbi o anumită esență magică a sufletului, o esență divină. Prin sărut și atingerea feței.

Față de atracția sexuală, această necesitate și atracție a sufletului constituie un mister, deoarece nu se întrevide esența ei și rolul ei în actul sexual (în final se poate și fără ea). Absorbția ei se face prin contactul buzelor, prin „sărut” și stimularea imaginației. Un anume gen de visare, în care ea este comparată cu o „zeiță”.

Atracția sexuală și procreerea poate exista și fără această absorbție imaginară magică. Sărutul este un rafinament, eterul absorbit pe această cale este de vibrație mult mai fină. În cazurile veritabile de îndrăgostire, dorința de sărut devine mai puternică decât dorința de atingere sexuală (aceasta poate chiar să nici nu fie pusă în calcul). Asimilarea sexuală și sărutul sunt două acțiuni diferite, care au la bază atracții diferite, apetite subtile diferite, mistere diferite.

Atracția romantică, nu înseamnă neapărat din start iubire sau îndrăgostire - cum s-ar crede la prima vedere. Deși se apropie de ea și poate face preambulul spre ea.

Există un anume „foc valoric” (cauzal) și în această atracție, dar nu neapărat cel al iubirii veritabile, ci tot al

eterului, al vibrației eterice. În anumite condiții această atracție poate deveni preambulul iubirii adevărate, al unei veritabile îndrăgostiri. Dar nu întotdeauna. Poți fi atras romantic de cineva – îți place de fața acesteia și îți vine să îl săruți, să îi absorbi o anumită „esență magică” (simțită de moment) – fără ca acest lucru să însemne neapărat iubire sau îndrăgostire. Ci doar o simplă „sete” de esteticul feței acestuia și o anumită sugestionare pentru formele feței.

Atracția romantică este mediată de față, privire, grația mișcării corpului. Atracția pentru anumită fizionomie, trăsături ale feței, o anumită grație, este sădită educațional-cultural, tot prin sugestie. Prin mediul de formare și sugestia acestuia (reclame, aprecierile celor din jur în anumite situații).

Esența magică pe care crezi că o absorbi este de natură eterică, combinată cu una cauzală. Prin sărut atingi, declanșezi și esențele cauzale ale Ființei, anumite valori interne și forțe asociate acestora. Apar forțe cauzale care guvernează, stau ascunse la bază fenomenului.

Atracția de acest gen are la bază un reper sugestionai de valoare estetică, implantată în indus prin educație estetică, proces cultural-educațional. Care poate fi formal și / sau informai.

Atracția estetică – educație sugestională pe linie estetică.

Prin reclame și discuțiile pe această temă, încărcate de sugestie, societatea transmite indivizilor un gen de atașament subconștient (chemare) pentru un anumit gen de armonie a formelor. Adică, pentru un anumit gen de femeie (forme a corpului, linie) și un anumit gen de bărbat (forme a feței). Individul asimilează inconștient acest „șablon de simțire” și simțirea sa se formează și modelează, evoluează funcție de acest „șablon”. Va simți atracție pentru un individ de sex opus cu cât se apropie mai mult de șablonul asimilat, va simți respingere pentru un individ cu cât se depărtează mai mult de acest șablon. Dacă are diformități evidente contrare armoniei

șablonului, date de o boală de exemplu, simte chiar repulsie involuntară.

Pe parcursul vieții, individul asimilează din mediu, conștient sau inconștient, la modul informai sau formal, „programe de simțire” a esteticului (PIȘ - estetic). De la societate, sau direct de la contactul cu grupul sau alți indivizi. O parte din ele sunt însă ale sale proprii, rezultat al evoluției proprii sau al moștenirii din alte vieți.

O parte din ele sunt active și se folosește de ele în mod uzual, conștient sau nu. Altele sunt inactive, existând în individ în stare latentă. Aceste „programe latente de simțire” pot fi activate în anumite împrejurări, când apar factori de activare specifici. Programele devin active, induc simțire nouă la anumite percepții macro de conjunctură, întâmplare. Este ca și cum ființa ar avea în ea sugestii șablon implementate prin educație informală, care fac ca la vederea unor anumite aspecte estetice ale mediului, să se declanșeze. Percepția acestor aspecte estetice ale mediului, declanșează spontan o sugestie involuntară internă care spune (fără cuvinte) conștientului acelei ființe că „fața persoanei are ceva deosebit” și „este frumoasă”!... Aceste glasuri interne, acționează involuntar și nechemate în ființă, nefiind asociate întotdeauna de mesaj verbal intern. Energia internă a sugestiei se declanșează din subconștientul ființei, unde stă latent, datorită mecanismului intern de autosugestionare inconștient, asimilat informai de la factorii de mediu. Subiectul simte „chemarea” ca o admirație involuntară confuză, trăiește ceea ce osiholoaii numesc o „impresionare”.

Ca dovadă, un copil aparținând unei rase negre, va considera la maturitate că o femeie neagră este mai frumoasă (mai atractivă) decât o femeie albă. Deoarece în el s-a implementat alt mecanism sugestiv intern, alt tip de program estetic.

Ideea că femeile slabe și șoldurile în formă de acoladă sunt mai atractive și ca urmare bărbatul simte un gen de *salivație* internă la vederea lor. Nu e o lege fizică, ci este un mecanism sugestiv implantat în timp de mediul de

formare (grup social, anturaj, reclame etc).

Admirația pentru persoane cu armonii ale feței regulate (cât mai puține trăsături particulare) este o sugestie implantată involuntar care se declanșează în momentul vederii, luării la cunoștință, percepției. Nu că acestea ar fi valori fizice în sine care acționează obiectiv și dau o legitate obiectivă care ar trebui scrisă în manualele de fizică. Chiar în cadrul aceleiași societăți, există indivizi, la care nu acționează șablonul general sugestiv al aceluia mediu - adică la unii să nu conteze că este slab sau gras, pur și simplu pentru că, datorită unui mediu nepermisiv intern, sau a unor alte sugestii predominante (unele moștenite genetic) acest tip de sugestie nu s-a implantat.

Spirit indus	V inductor.....	V ideal estetic
.....vector tindere pe linie estetică	distanță d _E	

$$F_{\text{estetic}} \sim d_E^{-1} = \bar{A}_{\text{ideal estetic grup}}$$

Lucrurile se repetă ca și în cazul atracției sexuale, dar „pe alt tip de axă” internă valorică. Cea a „valorilor estetice” privind armonia formelor. Și în plus, și aici există tensiune egotică nemanifestată (acel TEgo), dar de tip estetic.

Analog cu atracția sexuală, și aici există un deficit subtil (eterico-cauzal) inițial, la modul general - acesta fiind provocat selectiv de partener, la vederea acestuia. Apare pentru anumite persoane, pentru altele nu (la atracția sexuală exista indiferent de partener). În plus aici apare și o sensibilitate a respectivului pentru frumos, pentru forme estetice, care ia locul. Vom nota această mărime cu Sestetic Această sensibilitate generează deficitul (nevoia de absorbție eterioc-cauzală) la vederea formelor anatomice - geometrice, în special a feței.

Festetic = Sestetic Ș BĂ ideal estetic grup + ACest + TEgo est

Sestetic - sensibilitate a respectivului pentru frumos, pentru forme estetice

„ξ₁” - coeficient de unicitate al percepției subiective (a valorii estetice)

„β” - mod de prezentare, expunere la momentul

respectiv

A ideal estetic grup - apropierea față de idealul estetic al grupului social de apartenență ACestdeficit eteric estetic la momentul respectiv TEgOest - tensiunea egotico-estetică

II - *Forțele astrale (mentale)*

Forțe de atracție născute la nivelul astral / mental

2.1 - Atracția declanșată de statului social (material)

2.2 - Atracția declanșată de calitățile moral-intelectuale

2.3 - Compasiunea (Impulsul dăruirii, instinctul matern proiectat în relație cuplu)

2.1 - Atracția declanșat de valorile social-materiale (Fstatut)

Atracție egotică. Nevoia pentru atragerea venerației grupului.

Atracția pentru trofeu, etapare. Vanitatea

Este aici în joc un gen de „aură socială” a persoanei inductorului, care atrage ca un magnet. Dacă indusul are „priză” pentru acel tip de magnet, are senzori, elemente care constituie polul opus, „se excită” (aprinde) la așa ceva.

Nu toate persoanele „au priză” la așa ceva, sau dacă au, nu o au în aceeași măsură.

Este vorba aici de atracția pentru „venerația grupului” sau „venerația socială” dată de aura socială a persoanei.

Energia motrice este venerarea și fascinația exercitată implicit de acest gen de potențial social. Grupul social este privit (simțit) ca un personaj colectiv, care degajă gloriificarea (energia) sa, pe care individul o absoarbe și resimte pozitiv sau negativ, beneficiind de o stare de spirit corespunzătoare.

Aura socială este un gen de al treilea tip de potențial subtil a Ființei, pe lângă cea dată de aura sexuală (dotări sexuale) și aura estetică (față, dotări estetice). Sunt două situații când se manifestă cu precădere acest gen de atracție pentru potențialul social:

a) Subiectul are o problemă deficitară de imagine în grup și dorește o reabilitare de imagine. Subiectul suferă de un complex, deficit pe această linie, marginalizare din partea grupului, iar alegerea partenerului este mai mult pentru a le demonstra altora că este mai valoros și mai presus decât îl consideră ei. Pentru „a le arăta celorlalți că și el poate” și că „nici el nu este mai prejos”... etc. Deci atracția apare ca urmare a unui complex și a unei suferințe egotice de statut social. Este răspunsul tipic unui complex de marginalizare în indus, b) Subiectul dorește o „etapare” în fața grupului prin „trofeul” achiziționat, mai bine

„Cotat” de societatea sau grupul în care trăiește. Subiectul are un statut respectabil în grup, dar dorește obținerea unui statut mai ridicat din motive de vanitate, orgoliu personal. Deoarece așa vede el lumea, așa resimte el fericirea, aceasta este imaginea sa despre fericire, în spiritul acesta s-a format. Partenerul sexual este văzut de el ca un mijloc de a etapa, de a se mândri cu „trofeul” achiziționat, pentru a se simți invidiat de ceilalți... Subiectul suferă în acest caz nu de un complex, ci de vanitate. Este o slăbiciune a sa, de care își dă seama sau nu își dă seama. Sau își dă seama dar ignoră. Privirile celorlalți și admirația, ovaționarea, invidia pe care o resimte în jur îl fac să se simtă mândru și fericit. Fericirea în cazul său se confundă cu mândria, admirația grupului. Sau cel puțin așa crede el, în spiritul acesta s-a format. Este funcție de educație, de sugestionarea pe care a suferit-o de la grupul social în care s-a format ca personalitate. Cât de reală este această fericire, este partea a doua. Important este că așa simte individul și această simțire poate constitui o forță de atracție, care se suprapune celei sexual-estetice sau o poate contracara. Ea contribuie ca element la răspunsul pozitiv la o cerere de prietenie (sugerată sau explicită).

În ambele cazuri (a și b), partenerul este ales după criterii care să acopere un gol de imagine, să declanșeze admirația și invidia grupului. Ca urmare, calitățile acestuia (pentru a stârni acest gen de atracție în persoanele cu

receptivitate) trebuie să fie cât mai vizibile exterior: statut social vizibil, funcție, instituție, să fie bine îmbrăcat și să aibă un aspect fizic bine cotate de standardele sociale. Cu cât sunt mai vizibile, și mai bine cotate de societate (uneori nu neaoărat de el), șansele de a fi simțit că „atractiv” și a fi acceptat respectivul sunt mai mari. Subiectul se gândește mai mult la „ce vor zice ceilalți” când se va afișa cu partenerul respectiv în fața lor și mai puțin la propriul beneficiu sufleteasc. Partenerul este privit ca „trofeu” și subiectul simte o satisfacție (glorificare) a Egoului propriu că „îl are în interior” și care este „îndestulat”. Și la pat, individul se simte fericit, deoarece este cu un partener pentru care ceilalți colegi l-ar invidia. Acest tip de sugestie îl face să se simtă la acel moment intim fericit. Această autoglorificare internă sugestională dă fericirea specifică acestei relații. Când începe să dispară sau să diminue această glorificare (ovaționare) internă, și fericirea asociată dispare sau diminue proporțional. La acel moment individul „s-a plictisit” și vrea să schimbe partenerul. Și încet, încet, începe să se uite la un alt „trofeu”...

Fericirea împlinirii în acest caz este dată de gloria posesiei unui lucru greu de obținut pentru ceilalți. Nu neapărat de satisfacția explorării unei cunoașteri noi, a unei îmbogățiri de sentiment, de inimă. Și asta contează poate, dar pe un plan secundar. Sentimentul final este cuantificabil pe o scală începând de la „împlinire” (în fața grupului), până la cel de „glorie a posesiei”. Satisfacția este generată în ascunsul Ființei de atragerea și consumarea admirației grupului. Este satisfacția dată de o „răfuială” ascunsă cu societatea, pe care individul o trăiește virtual, în intimitatea sa proprie. Pentru unii este o răfuială internă și nevăzută, în care aceștia se complac tot timpul, fără să își dea seama. Acest tip de simțire și răfuială devenind „a doua natură a lor”, sau pentru unii (cu Ego mare), chiar prima. În timp, datorită neîmplinirii și derâderii în ascuns a grupului, pentru acești indivizi, *răfuiala* cu societatea și obținerea unei „etapăif

(contraofense) devine natura dominantă a sufletului respectiv. Astfel că, acest tip de relație este o relație mai degrabă pentru societate, decât pentru sine.

Calculul forței:

a) Calculul „distanței valorice” specifice în cazul „a” (suferință, complex)

Tensiunea de bază, energia de bază care naște legătura (nevoia, atracția), este complexul social sau deficitul de realizare pe plan social al indusului. Raportat cu „Unorma” asimilat de la societatea formativă. Este un deficit care dă o „tensiune egotică” internă, de care individul suferă, mai mult sau mai puțin conștient. Pe care o recunoaște mai mult sau mai puțin. Această deficit se proiectează în deficitul de împlinire relațional. Deficit relațional față de valoarea corespunzătoare standardului social – reper valoric propagat de societate și asimilat informai de individ. Vom nota această mărime, tensiune psihologică născută, cu

„Teomplex ·

Teomplex – des = Videalgrup – Vstatut indus $\Delta 1 - 2 = d_1 + d_2$

T _{complex}				
Reper 0.....	V _{indus}	V _{zero}	V _{inductor}	V _{ideal grup}
.....valoare statut 1.....	d ₁	d ₂		
.....valoare statut 2.....				
.....distanță specifică.....	Δ ₁₋₂			

Tensiunea de acest tip acționează egotic în subconștient și influențează decizia. Nivelul standard social al partenerului propus (inductorului) – este văzut (perceput) de inconstientul indusului ca o „cale”, instrument de depășire a deficitului de realizare social de care suferă.

Tensiunea de acest gen este o suferință internă mocnită, gata oricând să izbucnească. La cea mai mică „flacăra”. Și flacăra o dă inductorul, prin propunerea sa (semnalul de „invitație” transmis).

b) Calculul distanței valorice specifice în cazul „b” (miraj, vanitate)

Statutul social al inductorului, nu acționează prin el

Însăși, ci prin proiecția sa pe plan valoric. Pe axa valorilor sociale (de tip social) al indusului (avem și una din asta...). El se traduce în valori pe scara percepției nivelelor sociale. Modul de calcul:

$$\Delta 1 - 2 = \text{Vânductor} - \text{Vândus}$$

T _{statut}				
Reper 0.....	V _{zero}	V _{indus}	V _{inductor}	V _{ideal grup}
..... valoare statut 1.....	d ₁			
..... valoare statut 2.....		d ₂		
..... distanță specifică.....		Δ ₁₋₂		

Polaritatea acestui „Δ1 - 2” constituie dă impulsul formării sau nu a legăturii de acest tip (bazat pe complex sau vanitate).

Dacă Δ1 - 2 0 → atracție

Dacă Δ1 - 2 0 - * respingere

Calculul „factorului de subiectivitate” al percepției indusului (ξ₁).

La formarea forței de atracție studiate (Fsodai) contează nu cum apreciem *noi* (inductorul) din exterior lucrurile, ci cum apreciază, cum valorifică indusul din interior lucrurile. Cu mentalul său propriu. Cu propriul reper de valori.

Ca urmare, între aprecierea exterioară a inductorului (societății) și cea interioară subiectivă a indusului, întotdeauna va apărea o diferență dată de un coeficient, pe care îl vom numi: *factor de subiectivitate* al percepției indusului. Vom nota acest factor cu „ξ₁”. El este factorul care influențează și schimbă rezultatul „obiectiv”, al ochiului societății. El dă diferența dintre „cum te văd alții”, și „cum te vezi tu” dinăuntru. Factorul de unicitate ξ₁ este propriu individului și irepetabil în natură ca valoare. În plus - pentru a se încurca și mai mult lucrurile - el nu este un factor constant, ci este la rândul său o funcție de timp și conjunctură. El are fluctuații și funcție de momentul ales, starea psihologică de moment a individului și multe altele (imposibil de înșiruit, uneori chiar de definit).

Teoretic, acest coeficient (factor), face trecerea de la valoarea obiectivă a societății, grupului social, la cea subiectivă. Toate distanțele calculate anterior, vor fi

influențate de acest factor.

Calculul tensiunii egotice implicate (TEgo)

Cei cu Ego mai mare (mândrie proprie, vanitate mai mare) sunt influențați (tentați) mai mult să accepte, cei cu Ego mai mic, sunt influențați / tentați) mai puțin. Pentru cei cu Ego mai mare contează mai mult imaginea socială, evaluarea altora (nu a lor proprie), pentru cei cu Ego mai mic contează mai puțin evaluarea altora. Individul cu Ego mai mare, vrea să se evidențieze, să „etapeze”, să acumuleze admirația acestora (un fel de *energie subtilă* a grupului). Indivizii afectați de un „complex”, sunt afectați puternic și fără să își dea seama de această imagine socială (Eu al grupului). Deoarece ei sunt în permanent „război” cu mediul și vor să „își ia revanșa”. Au nevoie de un „exces” de imagine, pentru a-și lua revanșa față de mediu pentru niște „afronturi” aduse în trecut. Respectivul vrea „să le arate lor!”. Egoul puternic interior, își spune cuvântul.

De multe ori, „atu”-urile pot fi avantaje elitiste sau discriminatorii, pe care societatea nu le recunoaște fățiș (dacă este întrebat, individul spune că „nu există”). În acest tip de relație a Egoului, de multe ori „ce nu se vede” nu este pus la socoteală, deoarece cei din grup nu pot să vadă și ca urmare nu atrage „gloria” (nu are valoare, „nu se pune”).

„Ego” se mai poate traduce uneori prin „sensibilitatea la imaginea socială” (a „cum te văd alții”).

Reunind cu influența tensiunii de mai sus, avem:

$F_{statut} = \xi_1 T_{Ego} \Delta 1 - 2$

ξ_1 = factor de subiectivitate al percepției indusului.

T_{Ego} = tensiunea egotică a indusului (mărimea orgoliului propriu)

$\Delta 1 - 2$ = distanța specifică (diferența între statutele sociale, prin prisma societății)

2.2 - Atracția declanșată de valorile moral-intelectuale

(Fmoral)

Un alt gen de forță astrală este și aprecierea /

admirația pentru calitățile morale ale individului. Care nu se văd din prima, nu sunt ca un fel de „haină” a individului, ci se văd, ies în evidență pe parcurs, pe măsura cunoașterii individului. Putând fi apreciate sau nu de respectiva persoană. La fel, funcție de cum a fost formată de societatea în care a crescut, mediu social, familie, ce a fost „învățat” să aprecieze, să coteze ca „adevărată valoare” a individului.

Este o atracție față de valoarea morală a individului, calculată după reperul personal, interior. Este așa-zisa „atracție pentru sufletul individului”. Că „este bun, că are calități”. Ceva opus celui de „fizic bine cotoat” care pot fi considerate în acest caz /acest gen de optică) ca fiind calități „efemere”. False calități. Aceasta este „optica” în care s-a format. Este o atracție, mai degrabă admirație, respect pentru sufletul caritabil, generos al celuilalt și calitățile de sinceritate, devotament, spirit de sacrificiu, altruism, dăruire sufletească a celuilalt precum și alte calități de noblețe și de caracter, pe care nu le vom enumera aici.

Acest tip de forță (Fmoraia), are la bază un reper valoric de moralitate, implantat educațional în indus. La baza ei stă o aspirație și distanță a valorilor morale a indusului, măsurabile „cu inima” de la acest reper.

Fmorai = f (educație morală, repere morale asimilate educațional)

Apare aici iarăși un fel de „distanță” internă a celuilalt față de valorile morale apreciate de indus. Adică un alt gen de spațialitate și un alt gen de „axă”. Axă pe care apare un punct de proiecție valoric al inductorului și o distanță specifică. Distanță care dictează acest gen de atracție.

Atracția este mai mare cu cât această distanță a punctului de proiecție a inductorului pe această axa este „mai mare (în sens pozitiv), și mai mică (dacă ea se proiectează negativ).

Fmorai = f („reper” moral specific asimilat de indus, distanță inductor față de acest reper)

Fmoral - (V proiecție inductor - V reper moral asimilat indus) = d moral

Dacă d moral $O \rightarrow$ Fmorai pozitivă și F morală = V proiecție inductor V reper moral asimilat indus.

Dacă d moral $< O \rightarrow$ Fmorai negativă și Fmorală - V proiecție inductor V reper moral asimilat indus

Problema este că aceste puncte (valori morale) pe axa morală nu se pot măsura cu nimic, ci se pot doar „simți intuitiv cu inima”. Prin rezonanță vibrațională. Cu un simț care iarăși nu îl vede nimeni și nu se poate fi măsurat cu nimic (cu niciun aparat).

2.3 - Compasiunea (impulsul dăruirii)

Atracția declanșată de sentimentele de compasiune
Impulsul dăruirii a „ceva” celuilalt.

Plăcerea de a se dărui, de a oferi pe plan sexual - afectiv

(Fcompasiune)

Afectivitatea de acest tip, dorința de a dărui „ceva”, are la bază simțul matern, generozitatea înăscută a individului (indusului), generozitatea educată, efectul de bucurie educat și autosugestionat în momentul în care bucuri pe altul sau dăruiești ceva. Implică energii interne ce nu pot fi calculate fizic, nu se pretează la formulă. Distingem aici două componente: Finalern Și Fcaritabil ·

F matern

Este un fel de instinct matern transpus, aplicat actului sexual. Un instinct al dăruirii, al bunătății, al cantabilității. Un fel de milă și dăruire, pentru celălalt. Pentru că celălalt „merită”. Este văzut și tratat ca un copil, căruia „mama îi dă”, ca să nu mai sufere. Femeile simt bucuria de a oferi, ceva ce „copilul are nevoie”. Ceva după care acesta suferă, plânge etc. Ea se oferă, pentru a-i curma suferința și pentru plăcerea dăruirii în sine. Această dăruire are la bază un sentiment matern, specific feminin. Deși îl pot avea și bărbații (uneori). Este o apreciere făcută cu inima, simțul inimii, cu simțul matern.

Ea cedează, se oferă pentru bucuria resimțată de celălalt și pentru a nu-l face pe celălalt să sufere. Este o

forța de atracție cu nuanțe materne. Are la bază sensibilitatea maternă a indusului (cel care oferă), spiritul caritabil (matern) al acestuia. Sensibilitate cu substrat genetic (mai pronunțată la unele femei), dar și educată. Mediul social de un anumit tip (educația primită), poate stimula și dezvolta acest spirit, aceeași gen de sensibilitate. Este dorința de a face bine, fără a cere nimic în schimb, mulțumirea fiind starea de bine resimțită de celuilalt. Femeia este ca o mamă care se simte fericită dacă copilului îi este bine și se simte fericit. Făcând bine, te simți și tu bine (fericit). Starea de fericire o resimte prin actul de a face bine în sine. Prin actul de dăruire și prin efectul de fericire produs în celălalt. Acest instinct este dezvoltat în femei în diverse grade. Această forță (sensibilitate) nu se poate măsura cu nimic, ci se poate doar simți intuitiv (cu „inima”).

F caritabil

Spiritul caritabil, generozitatea, mila, dorința de a face bine, este un impuls intern care nu poate fi calculat fizic. Nu există nimic, niciun instrument în fizică pentru așa ceva. El se simte doar cu inima. Spiritul de generozitate și bonomie al celuilalt se simte doar cu inima. De la inimă la inimă. El nu este însă constant, poate varia în timp. Individul are momente (perioade) în care această latură a sufletului său este mai mare, alteori mai mică. La fel cum avem momente când ne vine să dăm un ban unui cerșetor, alteori când nu ne vine. Momentele de suferință în viață fac ca sensibilitatea pe această linie să crească. Boala, eșecul, suferința sunt uneori unelte prin care Dumnezeu face să devenim „mai umani” pe această linie, mai sensibili față de greutățile celor din jur, mai receptivi la suferințele lor și mai săritori în a-i ajuta.

III - Forțele cauzale Forțe de atracție de nivel causal (născute la nivel supramental, creditiv, causal)

3.1 - Interacțiunea creditivă (forța de interacțiune între curenți creditivi / cauzali)

3.2 - Ambiția (incitația posesiei, atingerii valorice, excitația orgoliului propriu)

3.1 - Forța de interacțiune între curenți creditivi Atracția amperiană creditivă

(Famperian)

Are la bază valoarea, dar organizată pe alt șablon decât cel descris anterior. Valoarea se situează aici în capătul unor spirale creditive, ce dau interior curenți paraleli care - ca în electromagnetism - se atrag. Forța de atracție subtilă care apare în acest caz o vom numi „Forța cauzal-amperiană”. Pentru a facilita înțelegerea, în toate cazurile în care nu apar confuzii, vom numi pe scurt această forță „Forța amperiană”.

Deci: Forța amperiană este generată de valorile dinamice din cauzal, altfel spus „curenții valorici” interni. Pentru aceasta, va trebui să lămurim mai întâi ce sunt acești curenți valorici interni. Pentru aceasta va trebui să facem, prin introspecție o anumită radiografie a corpului cauzal al Ființei.

Orice credință în ceva - la modul general, nu numai când este vorba de atracția interpersonală - presupune un în substrat o anumită credință de simțire, o anumită direcție de simțire, spre o anumită „valoare” (ideal). Deci un anume flux energetic intern, analog unui *curent energetic*. Atât că de data aceasta este vorba de un fenomen care se petrece în spațiul cauzal, nu în cel fizic grosier (tridimensional). Din punct de vedere al viziunii metafizice, credința internă (crezul) nu este o simplă abstracțiune ideală, cum o consideră psihologii materialisti, ci este un vector cauzal (de genul celui fizic) într-un spațiu diferit de cel fizic, are o „direcție” a ei (pe un plan nefizic) proprie. Toți simțim asta, dar nimeni nu vrea să o considere ca pe ceva obiectiv, „fizic”, cu consistență fizică. De frică de a nu cădea în speculația și dizgrația semenilor de breslă. Aceste direcții cauzale, valorice, pe care le simțim cu toții intuitiv în interiorul nostru, dar nu le putem demonstra „fizic”, formează în concepția noastră o „spațialitate virtuală”, subiectivă, specifică credințelor interne sufletești (mai precis cauzale). În această spațialitate interioară, credințele spre diferite

valori interioare proprii subiectului, sunt fluxuri energetice, de o energie specifică, care pot fi reprezentate prin mărimi analoage în mecanica clasică cu „vectorii”. Altfel zis, sunt vectori cauzali. Nu știm clar dacă sunt sau nu în esență identici vectorilor mecanici, din spațiul tridimensional extern, dar altă analogie cu ce știm... nu avem deocamdată la îndemână. Prin acest demers, automat intuiția noastră cade în metafizică. Dar altfel nu se poate, deoarece altfel vom bate pasul pe loc și „formula” forței pe care o căutăm nu se va lăsa niciodată descoperită. „Formulă” (expresie matematică) înseamnă automat metafizică. Dacă vrem să progresăm în cunoaștere, trebuie să înaintăm pe această linie, a metafizicii, chiar dacă este blamată de psihologi și considerată speculativă. Altfel, vom fi „nespeculativi”, dar vom rămâne cu cunoașterea exact la stadiul de identificare generală (și complet imprecisă) a psihologiei sociale contemporane.

Lucrurile ce se petrec aici - în sufletul și inima noastră - nu se pot demonstra obiectiv, dar „se simt”. Fiecare le simte prin introspecție. Fenomenele sufletești se simt cu un alt gen de simțire, care nu este de genul celei fizico experimentale de laborator, ea fiind diferită de cele cinci simțuri clasice. O vom numi „simțire cu inima”, „introspecție” sau „intuiție”. Aici este marea piedică a fenomenului. Nu avem acces la el cu simțurile directe, și nu dispunem nici de un instrument adecvat, dispozitiv, sistem tehnic care să joace rol de „intermediar” (traductor) între simțurile noastre directe, logice, deterministe și acel „gen de realitate” care este realitatea cauzală din noi. De aceea, orice încercare de depistare și conturare a lucrurilor pe această linie - care implică mai mult sau mai puțin acest „al șaselea simț” - va fi catalogată de academicieni ca fiind neștiințifică și speculativă.

Facem precizarea că nu avem pretenția de a prezenta un manual științific dovedit, ci doar o viziune proprie, un model, care în ceea ce mă privește „funcționează” - putând

explica în mare parte toate experiențele de viață în care am fost implicat și cele relatate de alte persoane și literatura de specialitate. În mod clar, rezultatele acestui studiu va fi catalogat de academicieni ca fiind un gen de „metafizică”...adică „neștiință”. Dar alt gen de „simțire” a acestor lucruri în afară de „cel cu inima”, nu avem, și nu îl deține deocamdată nimeni. Dacă ne vom lua strict după acești specialiști, varianta care rămâne - cea „științifică” - este să nu mai încercăm să explicăm nimic, deoarece nu avem acces direct la ele, prin mijloace ale tehnologiei contemporane. Rămânând să așteptăm până când tehnologia va avea acces la ele, lucru care nu numai că nu se știe când se va produce, dar nu se știe nici măcar sigur că se va întâmpla vreodată.

Manualele de psihologie *nu consideră psihicul ca fiind material*, nu consideră *esanța asemănării* constând în asemănarea credințelor și nu consideră credințele ca fiind niște „curenți energetici”, formați dintr-o materie subtilă necunoscută. Deși, prin experiențe de laborator s-a constată că transmiterea telepatică (fără contact direct) există, totuși psihologia contemporană nu vrea să recunoască *metafizica* ca fiind o realitate. Lucrul este acceptat tacit de mulți cercetători, dar nu este recunoscut oficial de aceștia.

Atracția, de orice tip ar fi ea, este o manifestare a unui anumit mod anume de a crede și a simți al unei persoane. Iubirea are la bază un gen de credință, care apare în anumite condiții particulare. La baza ei stă și atracția fizică (un anume fond creditiv de bază) dar și un anumit gen de fenomen: sugestionare-autosugestionare în lanț (ciclic). Fondul creditiv este suportul instalării și manifestării autosugestiei. Autosugestia este un anume fel de evoluție a credinței (fondului creditiv, sâmburilor energetici din fondul creditiv).

Vom privi în continuare lucrurile din punct de vedere metafizic. Considerăm credințele ca fiind niște fluxuri materiale de sarcini cauzale (un alt tip de electricitate) iar influențarea atractivă un rezultat al legilor cauzal-

magnetismului natural manifestat pe această dimensiune.

Analog fizicii electromagnetice, între curenții lor de credință invizibili, se exercită o forță causal dinamică analoagă celei din electromagnetismul clasic.

Un flux creditiv activ generează o „valoare de tindere” (VT) și a un curent (flux) creditiv analog în persoanele din jur, cu care se interacționează social. Mai precis, în spațiul causal intern al acestor persoane. Efecte care pot fi mai intense la unele persoane, mai puțin intense la altele. Care pot fi conștientizate mai mult de unele persoane, mai puțin de celelalte.

Entitatea (mefa) fizică care produce aceste efecte este câmpul magnetic creditiv. care joacă rol de *punte de transfer* între cele două corpuri cauzale.

Vom reda în continuare mărimile de bază ale acestei viziuni metafizice.

Procesul psihologic creditiv (actul creditiv) este un act psihologic complex, care include următoarele mărimi:

1 - oscilatorul causal (inima) nucleul (grundul) causal;

2 - fluxul creditiv (fluxul de aspirație valorică plecat din „inimă”);

3 - valoarea de tindere / sau targetul creditiv al fluxului;

4 - câmpul magnetic generat de fluxul creditiv (influența subtilă magnetică);

5 - „particula-undă” a câmpului magnetic;

6 - sarcina informațională / „virusul informațional” sau „programul informațional de simțire” (PIȘ).

Le vom studia pe rând.

Oscilatorul causal se suprapune în oarecare parte cu ceea ce în popor se cheamă intuitiv „inimă”. Dar ea nu constituie în integralitate componenta acelui corp, ci doar o parte a anatomiei acestuia.

Fluxul creditiv (Φ) este un flux de o energie cauzală, analog unui flux electric în spațiul metafizic causal. Este un „spațiu al credințelor” (popular), „spațiu supramental” (mistica hindusă) sau „spațiul causal” (neoezoterismul

european). Îl vom numi în continuare, *spațiu cauzal*. Acest câmp este caracterizat de o anumită intensitate energetică, care în electromagnetismul clasic, se cheamă „inductanță” și se notează cu „ B ”. Vom considera și noi, prin analogie, *inductanță B* , un vector care caracterizează intensitatea acestui câmp energetic care apare în jurul fluxului creditiv.

Conform experiențelor din electromagnetismul clasic, inductanță magnetică exterioară a câmpului electric generat (B) este cu atât mai mare, cu cât intensitatea fluxului creditiv (I) este mai mare. Deci:

$B \propto I$

Câmpul magnetic cauzal este generat de câmpul creditiv, într-un mod analog cum, câmpul magnetic din fizica clasică se dezvoltă în jurul unui flux electric. Adică ceva analog *Legii lui Ampère* din fizica clasică (a treia ecuație a lui Maxwell). Păstrând analogia, orice flux creditiv (câmp cauzal variabil în timp) produce un câmp magnetic propriu în jurul liniilor de flux care leagă cele două surse ale fluxului, sarcina pozitivă și sarcina negativă.

Prin convenție, vom considera sarcina pozitivă ca fiind cuprinsă în oscilatorul cauzal și sarcina negativă valoarea de tindere (aspirație) a credinței, adică a fluxului cauzal respectiv. Pornim de la expresia fizică a interacțiunii a două fluzuri electrice transpusă în spațiul cauzal. Considerăm h inductorul (generatorul) și 12 indusul (cel în care apare forța nouă).

Cauzalul are trei zone: teren cauzal și cerul cauzal, legate între ele prin câmp cauzal, curenții cauzal fiind vectorii acestui câmp. Valoarea cauzală este un element al cerului cauzal. Grundul include doi coli: inima afectivă și ea oul.

Grundul (sarcina), câmpul și valoarea formează un tot unitar. În Natură nu pot fi separate: când apare unul, apare și celelalte două în celălalt. Separarea o facem doar teoretic, pentru a facilita studiul fenomenului.

Precizăm din nou că, aceste lucruri nu le putem

dovedi științific (obiectiv, prin măsurări directe), deoarece, acest gen de experimente (cel puțin actual) nu se pot face prin mijloace de laborator. Nu le poate face nimeni, omenirea nu a ajuns la un așa stadiu științific, dar poate va ajunge cândva. Deocamdată ele pot fi simțite doar „cu inima”, cu intuiția, cu „al șaselea simț”. Altfel zis cu „instinctul” sau tot ce presupune simțire de alt fel decât cea obișnuită. Ele se simt direct cu un alt fel de simț decât cele clasice (cele 5), fiind o simțire de anvergardă, care nu poate fi încă dovedită. Ele nu pot fi simțite decât prin proces direct, prin „educația” simțurilor interne, prin proces de „discriminare”, pe care fiecare trebuie să și-l descopere singur și antreneze singur. Ceea ce misticii orientali numesc *Juana yoga*”. Rezultatele simțirii finale nu pot fi transmise direct. Dovada veridicității lor se face doar prin experiment direct în viața practică, care va dovedi prin rezultatele obținute dacă așa este sau nu. Altă dovedire a lucrurilor de acest gen deocamdată nu există. Dovedirea lor se face prin invitația celui alt de a-și imagina aceste lucruri și a vedea dacă „simte la fel sau nu”. Adevărul acestor viziuni intuitive (metafizice) se simt cu inima și nu se poate dovedi științific, deoarece avansul actual al tehnologiei nu ne permite dovedire directă, prin mijloace de laborator (analoage electromagnetismului clasic). Dacă sarcina electrică (pe care nu o vede nimeni) a fost dovedită, se va dovedi cândva că și „sarcina cauzală” (materia cauzală) există real. De la Thales din Milet (care a observat primul fenomenele electrice) la Wilaim Gilbert, cel care a inventat primul electroscoap primitiv și a fundamentat științific sarcina electrică, au trecut 2000 de ani. Datorită lipsei instrumentului de măsurare, de pe vremea lui Thales, curentul electric nu a putut fi nici depistat, nici cercetat în acea perioadă antică. Este posibil ca descoperire tehnică a dispozitivului menit să pună în evidență materia cauzală să fie făcut peste alți 2000 de ani. Deci cei de acum să nu mai apucăm vremea aceea. Thales din Milet, oricât de deștept ar fi fost, deși simțea „intuitiv” (cum simțim și noi acum) că există

electricitatea, nu putea dovedi, deoarece nu avea instrumentarul tehnic care să îi permită aceasta. Ca urmare, nu putea descoperi legile electricității la vremea sa.

Este ca și cum în antichitate, unul ar fi spus celorlalți că el simte (intuitiv, deși nu are dovezi) că Pământul este rotund și nu Soarele se învâрте în jurul Pământului. Pe baza umbrei lăsate de lună pe soare, observabile fenomenului de eclipsă și altele. Toți l-ar fi crezut un „naiv” și un „vizionar”, fiind blamat de forurile academice ale epocii (cum s-a întâmplat de fapt și cu Aristarh din Samos).

Ca urmare, pentru a dovedi existența sarcinii (electricității) cauzale și a interacțiunii cauzale, ne trebuie instrumentul tehnic care să-l pună în evidență. Deocamdată ne lipsește descoperirea epocală care să pună în evidență această „materie”, formă a materiei. Altfel decât cea atomică clasică, și probabil existentă în alt fel de dimensiune. Aceasta va fi o descoperire epocală, care va marca substanțial evoluția omenirii. Cum a fost și schimbarea evoluției omenirii în urma descoperirii curentului electric.

Adevărul este că cei de acum, nu vom apuca probabil vremea aceea, deoarece viața, ca durată este scurtă și finită. Și atunci ce este de făcut? Să nu încercăm a ne explica cumva acele lucruri pe care le simțim intuitiv, dar nu le putem înțelege?... Cum explicau cei din antichitate eclipsele de lună?... Unii simțeau că este din cauza sfericității Pământului, dar nu puteau dovedi. Nu puteau construi o navă care să le permită navigația în jurul Pământului, pentru că tehnologia acelei vremi nu ajunsese încă la acel nivel. Așa și actualmente cu metafizica sufletului (corpul cauzal). Acere „dovezi” în acest sens, înseamnă a ne limita la cât cunoaștem, pentru că atât putem dovedi și a ne bloca cu explorarea de avangardă a acestor fenomene.

Fenomenul de atracție psihologică nu poate fi explorat deocamdată deloc, prin mijloace cunoscute de laborator. Nici ale fizicii, nici ale altor domenii. Pentru că

nu se poate avea acces la ale Ca și în fizica cuantică, repetarea lor înseamnă o nouă experiență. Mijloacele actuale de investigație nu permit explorarea psihicului și cercetarea sa ca pe un sistem fizic.

Concluzie:

Singura cale de cunoaștere a acestui domeniu este simțirea directă, cu corpul causal și interpretarea rezultatelor cu mintea. Sau din nou „cu propria inimă”... „Invizibilul” de acest tip, fizica de acest tip (metafizica) nu poate fi simțită deocamdată decât cu „inima”, deoarece altă cale nu avem. Ca urmare, unii vor intui mai bine (mai apropiat de adevăr) lucrurile, alții mai puțin. Fără a putea demonstra unii altora valabilitatea rezultatelor la care au ajuns...

Expresiei forței amperiene creditive

Fenomenul experimental care stă la baza analogiei electromagnetism – socio-psihologie este următorul:

„Persoanele asemănătoare ca personalitate (aspirație de viață și țel de viață), se atrag”.

În orice manual de psihologie interpersonală se explică acest lucru, considerându-se o lege statistic dedusă a atracției. Fără a se încerca o lege cantitativă care să modeleze acest fenomen. Deoarece acest lucru nu este permis de psihologia contemporană, care consideră acest gen de „modelaj” matematic un diletantism și o speculație. Filosofia materialist-dialectică face precizarea că, fenomenele specifice unui nivel de dezvoltare a materiei nu pot fi reduse la fenomenele nivelelor de dezvoltare a materiei componente. Ca urmare fenomenele psihologice nu pot fi reduse la fenomenele fizice și chimice ale corpului fizic. Și cu aceasta, orice demers pe această linie este din start blocat, deoarece este considerat neștiințific (deși filosofia nu este o știință, ci doar o credință).

Atât în electromagnetism cât și în psihologie, avem de a face cu fluxuri energetice. În electromagnetism se cheamă fluxuri electrice, în psihologie se cheamă credințe (crezuri, fluxuri creditive).

Intuitiv (deoarece nu avem altă cale) deoarece există

o asemănare atât de frapantă între cele două fenomene, vom considera că formula forței de interacțiune a curenților electrici se repetă și în această dimensiunea cauzală, analog cum legea atracției sarcinilor gravitaționale se regăsește (deși nu identic) și în electromagnetism.

Formula se repetă, dar nu oricum, nu identic, ci cu anumite particularități și ajustări, proprii axiomelor spațiului cauzal și al proprietăților specifice materiei existente acolo. În continuare vom încerca să vedem care sunt aceste particularități și vom încerca modelarea expresiei matematice atracției electromagnetice (Ampère și Coulomb), funcție de observațiile efectuate asupra fenomenelor psihologice macro de atracție.

Atracția pe bază de asemănare (simpatia) are la bază, ca pilon fundamental fluxul creditiv spre o anumită valoare. Ca urmare, pentru crez, credință, vom folosi noțiunea de flux creditiv. Vom considera în continuare unanim acceptată următoarea afirmație:

Fiecare flux creditiv tinde spre o anumită valoare, pe care o vom numi valoare de tindere (VT)

Adică valoarea de tindere este un oarametru indisociabil fiecărui flux creditiv.

Face parte din definiția sa, la fel cum direcția și modulul face parte din orice vector, fiind inseparabilă acestuia.

Psihicul (cauzalul) conține mai multe fluxuri creditive, fiecare având propriul sau VT.

Ele sunt ierarhizate. Există un flux creditiv principal (de viață), în jurul căruia „gravitează” toate celelalte fluxuri.

VT-ul acestui flux principal, flux creditiv de viață, l-am numit anterior valoare creditivă maximă (VCM) a sistemului de fluxuri. Ea dă „crezul” care definește „personalitatea” omului. Oamenii dieferă ca personalitate, funcție de fluxul creditiv principal din ei, funcție de valoarea maximă spre care tind. Pe care o consideră (o simt) superioară celorlalte. Acest lucru se simte intuitiv, constituie „natura” lor. Nu este pentru că au ajuns logic la

asta, ci pentru că așa simt.

Valoarea creditivă maximă o vom numi în continuare pe scurt „VCM” sau target principal central al sistemului de vectori. Ca urmare, două persoane asemănătoare, au interior, în inima corpului cauzal, același flux creditiv central. Același gen de aspirație interioară, credință (nemărturisită) de viață. Adică, aceleași căutări și același gen de aspirație de fond. Au interior același VCM.

Deoarece nu avem pretenția unor demonstrații științifice recunoscute academic, vom evita ecuațiile cu derivate parțiale, specifice demonstrării acestor formule, în tratatele de specialitate. Vom pleca de la expresia atracției energetice la nivelul curenților cauzali, accesibilă în manualele de fizică de liceu:

$$F_{\text{amperiană}} = \mu \frac{I_1 I_2 L}{d} \cos(I_1 I_2)$$

$F_{\text{amperiană}}$ din ecuația de mai sus este forța cu care conductorul de lungime infinită acționează asupra conductorului de lungime L .

Vom considera grosso-modo această formulă ca bază de pornire, urmând ca prin observații a o rafina pe parcurs.

Dacă vom depăși stadiul prin care metafizica este considerată o *aberație* și vom judeca lucrurile prin această nouă optică, vom ajunge la următoarea concluzie, utilă doar *pentru cei ce vor să cunoască* (ce se poate *simți* cu inima).

Intuitiv, vom explora această ecuație și vom deduce următoarele legi:

1 - Distanța fizică (**d**) dintre corpurile fizice purtătoare de sarcină nu influențează interacțiunea de acest tip

Spre deosebire de fenomenele electrostatice sau electromagnetice macro, în această nouă dimensiune fizică a cauzalului nu există „distanță fizică”. Mai bine zis nu există corespondent al distanței fizice din formula electromagnetismului clasic. Distanța fizică dintre corpurile gravitaționale purtătoare de curenții creditivi nu

are proiecție (corespondent) în acest tip de spațiu. Interacțiunea cauzală dintre curenții creditivi nu depinde de distanța dintre corpurile fizice purtătoare, deoarece această distanță fizică, acolo nu este definită.

Cu alte cuvinte, chiar dacă cei doi sunt în aceeași încăpere sau la capătul pământului forța de atracție care apare între curenții lor creditivi interiori (odată ce imaginile lor astrale există în ei și se cunosc) este aceeași. Ca urmare, deducem următoarea primă lege a cauzal magnetismului:

Forța cauzal-magnetică nu depinde de distanțele fizice dintre corpurile purtătoare (d).

Sau altfel spus: pentru toate cazurile din socio-psihologie $d = 1$.

Observație:

În cazul sarcinilor electrice statice forța de interacțiune depindea de inversul acesteia la pătrat, în cazul maselor electrice în mișcare doar de inversul acesteia, iar în cazul interacțiunii cauzale nu mai depinde deloc de această distanță ($d = 1$). Forța de interacțiune a fluxurilor cauzale am putea-o considera tot un gen de forță magnetică, dar care nu depinde deloc de distanța fizică.

Forța de amperiană nu variază, dacă cele două corpuri se apropie sau se depărtează în coordonatele spațiului fizic. Asta arată că acest tip de atracție nu depinde de distanța fizică, ca în cazul electricității sau magnetismului. Odată ce s-au „perceput” (simțit) și și-au format fiecare interior o reprezentare astrală a celuilalt, *energia atracției* se dezvoltă în aceste corpuri independent de distanța fizică la care se găsesc cei doi.

2. Intensitatea atracției depinde de *distanța unghiulară* dintre curenții cauzali.

Este un gen de distanță care se poate „citi” (vedea) doar în spațiul cauzal, nu are corespondent în spațiul fizic.

Este o distanță ce se crează între curenții cauzali, fluxurile de aspirație valorică predominante (majorantul mulțimii de vectori cauzali al celor doi). Este un parametru specific fluxului cauzal, cum este și valoarea de tindere.

Ceva în genul cum este „spinul” pentru electron – un fel de „rotire în jurul axei”. Nu este „prea științifică” această comparație, dar nu avem alta mai intuitivă. Credința nu este a unui flux de sarcină cauzală, identic cu cea a unui flux electric din spațiul macro, dar nu avem altă analogie mai la îndemână. Fluxul electric este un flux limitat spațial, pe când cel cauzal nu are această „limită”. Fluxul electric se consumă prin trecere, pe când cel cauzal este permanent (sau „are o viață a sa”).

Aceasta distanță unghiulară este de fapt singurul parametrul „spațial” care influențează interacțiunea de acest tip. Care determină modulul și orientarea forței noi creditive care apare. Și care „se petrece”, există undeva și cumva (greu de spus cum intuitiv) în spațiul cauzal. Unghiul apare „doar” în spațiul cauzal, nu în cel fizic. În realitate nu avem „ochi” pentru al, cum nu avem „ochi” nici pentru „mișcarea electronului”. Mișcare recunoscută de fizicieni „fără traiectorie”. Lucru imposibil de acceptate de logica bunului simț. Aceasta distanță unghiulară este adevărata distanță ce influențează energetismul dintre entitățile ce interacționează într-un spațiu cauzal.

Unghiul se poate exprima (proiecta) și printr-o „distanță liniară” dintre targeturile de aspirație, valorile de tindere a celor două fluxuri. Distanța unghiulară anterior exprimată se poate converti astfel în distanță liniară.

Observație:

Unghiul (față de un reper fix, convențional ales), reprezintă calitatea simțirii, genul de simțire. El este simbolul emblematic al felului de a simți și a crede a persoanei respective, la interacțiune cu cealaltă persoană. Deoarece vectorul respectiv luat în calcul este vectorul principal creditiv, vectorul care dă „credința principală de viață”. Ce constituie pentru tine cel mai de preț lucru, pentru ce anume îți dedici viața, pentru ce anume consideri tu că merită să trăiești. Automat, de aici derivă, se leagă, pornesc toate celelalte credințe (simțiri) pentru lucrurile morale, de viață socială etc. ale individului respectiv. Am putea spune că, „vectorul principal creditiv”,

majorantul mulțimii de vectori constituie chintesența personalității, a felului de a fi și a simți al individului. Dacă printr-un miracol, am schimba automat vectorul principal de credință al individului (l-am înclina puțin) am observa că întreaga personalitate și fel de a fi, simți, reacționa și interreacționa al individului se schimbă. Pur și simplu, acesta devine „um alt om”. Cu cât înclinăm mai mult, acesta devine și mai mult „alt om”, iar când înclinăm cu 180 grade, el devine un om complet opus primului (ca simțire și crez de viață). De asemenea, dacă intensitatea credinței este mai mare, tăria personalității noi apărute este mai mare (el este mai conturat ca simțire pe acea linie).

În înțelepciunea intuitivă populară, această idee se regăsește în expresia de genul „a vedea realitatea dintr-un anumit unghi. Acest unghi „a” găsit de noi, reprezintă „marca” (emblema, simbolul) felului de a fi și a simți al individului. Acest „unghi” reprezintă individul: identitatea sa, cine este el, ce fel de „specie” este. Ea dă automat simțirea și reacția individului. Fiecare „unghi” este asociat cu un anumit „pachet” de reacții la anumiți stimuli. În cazul că nu intervine „liberul arbitru” și individul reacționează conform acestor „impulsuri” interne, date de „marca” speciei respective. Dacă omul ar fi o simplă mașină, ar reacționa conform acestor stimuli (impulsuri) care se nasc în el conform „speciei” de care aparține (prin unghiul „a”).

Ca urmare, persoanele cu același unghi „a” sunt identice ca simțire. Am putea spune că „au același ADN cauzal”. Dacă unghiul $a = 0^\circ$, persoanele sunt perfect asemănătoare (caz teroaretic). Dacă unghiul dintre ele este crește puțin ele devin mai puțin asemănătoare, iar dacă crește la 90° , ele devin neutre, indiferente, nu mai reacționează. Dacă unghiul crește și ajunge la 180° (se pune pe invers), persoanele respective devin „perfect inverse” una altora, prin simțire și modul de a privi și valorifica viața. Automat ele simt unul față de altul sentimente negative, un fel de „ură viscerală” pe care nu

ți-o pot explica, doar „privindu-se” (automat ele își simt „radiația”).

Rezultă că, singurul tip de *distanță* care poate influența forța amperiană este *distanța unghiulară* dintre credințele lor principale, cea fizică a corpurilor fizice purtătoare (locația lor în spațiul fizic) fiind fără importanță.

Cum se poate exprima matematic această distanță unghiulară?

Convențional, o vom exprima prin „cos a”. Astfel, forța de atracție este:

- Maximă pozitiv pentru $\cos a = 1$ ($a = 0^\circ$);
- Zero pentru $\cos a = 0$ ($a = 90^\circ$);
- Maximă negativ pentru $\cos a = -1$ ($a = 180^\circ$).

Deducem de aici:

A doua lege a interacțiunii cauzal-magnetice (legea distanței unghiulare):

Modulul forței cauzal-amperiene (ce apare) depinde direct proporțional de distanța unghiulară (a) dintre curenții cauzali, prin funcția *cosinus* a acesteia. Este maxim pozitiv când curenții de aspirație sunt paraleli ($\cos a = 1$), minim când curenții sunt perpendiculari ($\cos 90^\circ = 0$) și maxim negativ când curenții sunt paraleli și de sens contrar ($\cos a = -1$).

Famperian = COS O Unde o = Unghiul (I flux1, I flux2)

3. Intensitatea curentului de aspirație influențează pozitiv forța de atracție

Experiențele nu le putem face direct, prin mijloace fizice (ca la curentul electric sau magnetic), ci doar „cu inima” (adică cu intuiția). Ceea ce nu este prea științific, dar altă cale nu avem. Experiența este ce simțim noi (cu inima) în situațiile când interacționăm cu un fel de om sau altul. Deocamdată nu dispunem de aparatură fizică de laborator pentru a face experiențe directe în acest sens (nu avem acea „busolă magnetică” ca în cazul curentului electric).

Curenți creditivi nu îi putem percepe direct și nu îi

vom putea niciodată. Îi putem percepe doar interior (intuitiv), cu „inima”. Nu avem deocamdată instrumentar de măsurare directă a acestor „efecte ale inimii” funcție de intensitatea acestor curenți cauzali (tot „ai inimii”), pe care nu îi putem depista fizic, pune în evidență, deoarece există într-o altă dimensiune fizică, pentru care nu avem instrumentar de laborator. Pentru aceste fluxuri energetice din spațiul cauzal, „inima” noastră rămâne deocamdată singurul „dispozitiv” cunoscut de „percepere” a acestora. Ca urmare, acest tip de deducții, nu pot fi probate fizic, decât tot subiectiv, cu „inima”. Toată experiențele și deducțiile din continuare se bazează pe „simțirea cu inima”.

Deducem astfel a treia lege a interacțiunii cauzal-magnetice (legea intensităților):

Modulul forței de atracție depinde direct proporțional de intensitățile (h , 12) a curenților cauzali.

Famperian 55 $I \text{ flux}_1 \ll I \text{ flux}_2$

4. Lungimea conductorului celuilalt influențează pozitiv atracția

„L”-ul din formulă apare definit în manualele ca fiind lungimea porțiunii de conductor asupra căreia se exercită forța nouă. Adică cea a lungimii conductorului deplasat, mai precis a obiectului mișcat, influențat, a indusului.

„Lungimea conductorului” (L) din experiențele electromagnetismului clasic (Ampère) pare la primă vedere a nu avea un corespicient aici, în fenomenologia cauzală. Ea se regăsește însă, dacă știm unde să o căutăm cu intuiția. Astfel, ne putem imagina, că în timp, prin funcționare, fluxul creditiv din noi (fluxul principal) și-a construit (săpat) un fel de „albie” în corpul cauzal al persoanei purtătoare. Sau, dacă ne vine mai ușor, cu cât a funcționat mai mult credința (individul a simțit și trăit mai mult pe acea linie, direcție creditivă), aceasta a depus în corpul cauzal un anumit tip de „sediment”, care a crescut până a făcut un gen de „trunchi”. Acest trunchi este lungimea „L” din formula amperiană. La unii, acest „trunchi” este mai mare (cei care au simțit și trăit mai

mult pe această linie), la alții este mai mic (cei care au simțit și trăit mai puțin pe această linie, fiind mai la început, mai „în formare”).

Observație:

Din fizica de la liceu știm că în interacțiune apare doar „lungimea conductorului asupra căruia se exercită forța electromagnetică” (luată în calcul), adică a „obiectului indus” (mișcat, deplasat fizic). Lungimea conductorului inductorului (a celui care rămâne imobil) nu este luată în calcul, nu apare în formulă. Conductorul care influențează, induce mișcarea, este considerat „de lungime foarte mare” (infinită), în comparație cu cea a conductorului deplasat.

Vom nota cu „Lob” și „Lsu” lungimea conductorului în acest caz (adică a „trunchiului” interior, care nu se vade). Astfel vom avea a patra lege a interacțiunii cauzal-amperiene (legea gradului de dezvoltare al credinței pe direcția X):

Modulul forței ce acționează asupra obiectului, depinde de lungimea conductorului curentului de aspirație al indusului (obiectului indus)

Famperian = L indus

5. Gradul de unicitate (excentricitate) a direcției comune de aspirație, influențează pozitiv atracția.

Este un factor de amplificare specific, dar care nu se regăsește la toate cazurile (adică în multe cazuri poate avea valoarea 1).

Avem astfel a cincea lege a interacțiunii cauzal-magnetice. Legea excentricității direcției:

Modulul forței cauzal-magnetice este amplificat de raritatea direcției comune de simțire (¥) Este o mărime sugestivă, un factor sugestiv. Ea generează un gen de „exotism al regăsirii”, dă un plus de simțire atracției amperiene trăite. Acest factor dă un gust și savoare aparte atracției resimțite pentru acea persoană găsită.

Famperian - ¥ (factor sugestiv de unicitate a direcției de aspirație a celui alt) în concluzie, expresia matematică a acestei forțe subtile de interacțiune se poate scrie:

$F_{\text{amperian}} = \forall I_1 I_2 L_{\text{indus}} \cos \alpha$	unde α = unghiul dintre I_1 și I_2
--	---

Forța cauzal-amperiană a doua fluxuri de aspirație valorice care interacționează, este direct proporțională cu:

- Factorul de unicitate al direcției comune ($\forall$);
- Intensitățile fluxurilor (h , 12);
- Lungimea conductorilor celor două fluxuri creditive (L);
- Cosinusul unghiului format de direcțiile fluxurilor ($\cos \alpha$).

3.2 - Ambiția (Incitația posesiei, atingerii valorice, excitația orgoliului propriu) Dificultatea de atingere a nivelului valoric al indusului Variația în timp a acestei dificultăți (percepții)

(F ambiție)

Dificultatea de a ajunge nivel valoric indus și variația în timp a acestei percepții Regulă generală: dificultatea de a ajunge la un obiect, dificultatea de a-l obține, dă pentru cel în cauză „valoarea” asociată acelui obiect.

În acest caz, obiectul este indusul (persoana la care aspirăm), iar dificultatea de a ajunge la el (la atingerea lui, a „nivelului” său) dă valoare acelei persoane. Valoare respectivă este valabilă doar pentru persoana în cauză (aspirant), nu și pentru alte persoane din jur. În momente diferite ale vieții aspirantului, acea dificultate poate varia, deci și valoarea (și atracția pe care o exercită) variază.

Variația, mișcarea „speranței”, a „luminiței” din câmpul creditiv (valoric) al sursei excitate (sursei 1), aparent neglijabilă, de mică importanță, este însă esențială. Variația acestei „luminițe”, de natură cauzală, din cerul cauzal, induce stagnare, incitație sau „provocare”. Provocarea devine, prin dezvoltarea în timp și pe un anume curs a acesteia (maturizare pe o anumită linie) o „prindere” (adicție), care poate să însemne sau nu „îndrăgostire”. Adicția are la bază energia pur egotică, incitarea egotică, pe când îndrăgostirea conține adicție, dar care are în plus și nuanțe nobile, de generozitate, dăruire, sentimente de compasiune ș.a.

Adicția și îndrăgostirea se pot defini una prin alta. Ambele au la bază incitația (excitația) Egoului.

Adicția - un anumit tip de îndrăgostire dat de „jocul pur al incitației” (provocării Egoului). În acest caz, al incitației posesiei. Este o energie pur egotică, o excitația a orgoliului propriu.

Deși cel în cauză nu-și dă seama, zice că este tot „îndrăgostire”. Este în esență doar dorința de a câștiga un joc, o provocare transmisă conștient sau inconștient de celălalt.

Refuzul emițătorului sau inaccesibilitatea acestuia, în condițiile în care i-a dat impresia inițial „că ar fi accesibil” (cu sau fără voia acestuia) „incitația egotică” - care stă la baza „prinderii” (adicției). Se deșteaptă, cu sau fără voia acestuia Egoul din grundul cauzal al inductorului (sursei 1). Deci totul îl dă „jocul” - variația a vectorului „speranță” de a ajunge la indus, la „posesia” acestuia. „Visul de dragoste” este „visul la o posesie”, nu un „vis de iubire” (cu dăruire). Acest „joc”, această variație îl dă o forță pe care o vom numi F_{ambitie} S_3U F_{posesie} , F_{indatie} , F_{egotic} - care este esența atracției de acest tip, esența „prinderii” egotice. Această forță (energie) aparte există profund în oricine și se trezește în plan supramental (cauzal). Ea este cumva înrudită cu incitația stârnită de un joc de șah cu un partener, un joc de cărți, remi, etc. „Jocul” în acest caz este dorința de a câștiga provocarea și a ajunge la „posesia indusului” (a obiectului aspirației). Inductorul simte interior „incitația de câștig”, posesie, dominare și îl chinuie interior acest tip de energie. Care prin repetare, rumegare internă, devine suferință și obsesie.

Totul este să nu ne lăsăm prinși, „duși de val”, de „chemarea” egotică internă ascunsă. Egoul intern (la toți) este ca un fel de demon, reminescentă din epocile preistorice, când selecția partenerului se făcea după „regula celui mai tare”. Egoul dădea dorința primitivă de a învinge în duel. Să nu o „explorăm”, dăm curs, când observăm că ne îndeamnă (cheamă) prin „mreje ascunse”,

doar ale acestuia știute. În spatele ei stă „un gen de demon intern”, care ne cheamă pe căi imposibil de definit fizic (sunt energii pur psihologice). Sau, din contra, putem să îi dăm curs dacă simțim că avem terenul pregătit și nu vom fi refuzați și avem speranțe în acest sens.

Dacă îi dăm curs în acest caz și celălalt (indusul) poate face la fel – ambii au de câștigat – atingerea fizică a celuilalt capătă (când se produce) efecte magice, mirifice, nepământene. Dar cu fațetă egotică. Egoul are deci și „fațeta” lui bună, de înălțare pe un plan nepământean, dar să fie sincronie pe acest plan între cei doi. Variația credinței („va fi al meu sau nu va fi al meu”) – dă efectul „magic”, de „metafizic” al celuilalt, de „nepământean”. Dar totodată dă și efectul ulterior de „prindere”, „cădere în transă”, „satelizare”. Odată cu simțirea de acest gen (venerare), apare și „căderea în plasă” – *tractarea* psihologică. Este o tractare și satelizare pur psihologică, care nu are nimic de a face cu energia gravitației sau electromagnetismul. De aceea, pentru fizică este un mister. Dar totuși este reală. Un corp satelizează în jurul altui corp legat cu un tip de energie. Transa este una specifică. Îi zicem de obicei (din neștiință) tot „îndrăgostire”, chiar dacă la baza sa stă Egoul (orgoliul propriu, egoismul și vanitatea).

Efortul fizic, social, spiritual sau de altă natură de accedere, atingere – crează ca efect specific o „aură idilică” de „valoare aparte” în jurul acelei ființe (sursei 2). Induce o imagine „sporită” (idilică) a meritelor și calităților acelei persoanei. Te „îndrăgostești” de o imagine idilică, de o „dedublare mentală” (fantomă) a acelei persoane, care apare doar în mintea ta, este creată de mintea ta și o vezi doar tu. O imagine care înlocuiește pentru un timp ființa reală (cu calități și defecțe). Care se produce, se naște în mintea (supramentalul) excitatului (sursei 1), ca efect al ambiției și variației speranței, a unui anume gen de „lumină internă” generată de ambiție și dorința de câștig. De învingere, surmontare a „barierei” care a apărut între el și ea.

Implicarea cu energia egotică (ambitia, incitarea, provocarea, energia saturniană)

Este un fel de declanșare a doua instincte primare care stau ascunse genetic în subconștientul nostru:

„atracția fructului interzis” + „incitarea pradei care scapă”.
Energia 1 Energia 2

Ele există tot timpul și în fiecare, dar sunt potențial adormite, iar acum, prin „aprindere și variația incitației”, ele sunt deșteptate, dezvoltate, scoase la iveală din adormirea genetică. Inducția „speranței de atingere” (posesie) a „ceva” ce știi că este deasupra ta, a nivelului tău (social sau estetic-sexual) este „flacăra chibritului”, iar variația speranței (mai mare mai mică) este „agitația chibritului” - care dă în final „focul”, flacăra care aprinde „rugul de lemne” (energia adormită din creier). Mirajul fructului superior pe care nu îl ai, inducția ideii (cu sau fără vrerea celui alt) că „mai ai puțin și îl poți avea” - generează incitarea cauzală specifică. Care poate fi „adicție pură” (ambitie) sau „îndrăgostire”. Un gen de „aprindere” în plan supramental, cauzal. Psihologii nu stăpânesc fenomenul, deoarece nu stăpânesc fizica fenomenului. Ba mai mult ei neagă că ar exista o „fizică” la spate. „Flacăra” (incitarea psihologică) apare la unii mai mult (este mai mare), în alții, mai puțin. Depinde de Ego-ul acelei persoane și în ce „fază de stare” este prins la acel moment (al provocării) și de o sumedenie de alți factori. Greu de enumerat, clasificat și stăpânit.

Fenomenul de atracție, are la bază rădăcini genetice ancestrale. El se explică genetic, biologic astfel: când prada brusc o ia la fugă, se deșteaptă în animalul de pradă (chiar dacă nu are nevoie) instinctul de a o prinde, de a pune mâna pe ea, de a o poseda, chiar dacă ea la acel moment este sătulă. Acest instinct există în tot regnul animal, s-a transferat de la maimuță la om și se impregnează și în domeniul sexual-afectiv.

Variația speranței, a „gradului de accesibilitate” la sursă, șansa oscilantă care „apare și dispare” prin jocul: refuz-dăruire - este factorul incitator principal și secret

(metafizic) care produce „prinderea cauzală”, adicția, satelizarea. Este vorba de prinderea Spiritului prin prinderea Egoului din substratul zonei cauzale a acestuia. Anumite împrejurări, întâmplări din viață, produc involuntar deșteptarea acestei forțe (energii), iar noi zicem că este „voința Domnului”. Deoarece nu cunoaștem fizica fenomenului. Prinderea Spiritului *în laț* o numim „îndrăgostire” sau „adicție” în termeni psihologici. Cu sau fără voia celeilalte persoane, incitația, chemarea primară apare. Depinde de noi în continuare dacă îi dăm curs (o hrănim mental) sau nu. Aici intervine factorul maturitate, experiență de viață, stăpânire și control. Esența fenomenului este speranța (luminița) indusă în plan cauzal și „fluctuația”, jocul de moment al acesteia. Apare exact ca la un pește „prinderea în mreajă” sau „prinderea în joc”.

Sucesiunea opozabilă a evenimentelor, alternanța „acceptare - refuz”, produce un gen de excitare (incitația), exaltare cauzală, excitabilitate, tensiune specifică în supramentalul indusului. Care (funcție de starea de moment a acestuia și o sumedenie de alți factori) „prinde” sau „nu prinde”. Natura ne-a dat în acest caz „intuiție”. Raționalul nu prea ajută. Și care se dezvoltă prin experiență. Inductorul „simte” dacă va fi sau nu primit, simț care se dezvoltă prin experiență, la modul intuitiv.

Este excitat inconștient Egoul interior al indusului, aflat adormit la baza grundului cauzal. Pe care persoana în cauză știe că îl are, este conștient de el sau nu. A mai avut de a face cu el sau abia acum îl descoperă. Indusul este „prins” pe linie egotică. Printr-un gen de „câmp egotic”. Și odată cu Egoul este prins mentalul, corpul cosmic și Spiritul. Și care bineînțeles, tractează cu ele și corpul fizic. Spiritul indusului este la cheremul acestor forțe mai tari ca el (ca voința lui) care îl tractează, îl îndeamnă să facă lucruri nebunești - care apoi, după ce „se va trezi”, le regretă. Sau se întreabă el pe el, cum de a fost posibil, cum de a fost el în stare să facă, să se preteze la așa ceva. De aceea se zice că „dragostea este oarbă”.

Deșteptarea și stimularea instinctului de „predator”

duce la generarea de creier a unui „hormon” specific care produce acest tip de „transă” (excitație) în sistemul neuronal. Excitabilitatea respectivă este transformată și prelucrată de Egoul excitatului (sursei 2) într-un mesaj personal subtil, cum că „celălalt îl iubește”, că ar avea o simțire specială pentru el pe linia afinității, atracției. Dar deocamdată „se ferește să i-o spună”. Mentalul indusului își extrage (fără să vrea) din succesiunea evenimentelor, ipotezelor, scenariilor posibile, o interpretare valorică convenabilă cu care își hrănește în continuare Egoul. Cu care în continuare se hrănește, se droghează și se autosugestionează. La un moment dat nu mai se poate opune acestei „halucinații”, acestei „autohrăniri” se hrănește mental și causal. Este în stare de orice (chiar și să se dea în spectacol), doar ca celălalt să îl accepte. „Demonul satanic”, egotic a prins rădăcini și lucrează în causalul acestuia. îl domină și el devine o „unealtă” ascunsă și subtilă a acestuia.

Egoul dorește nu o înălțare a spiritului spre Dumnezeu ci o *etapare* în fața altora din anturaj și o autoelogiere, autoînălțare pe propriul pedestral. Un gen de glorificare internă, o satisfacere a Egoului propriu care s-a trezit în el. Prin aceasta Spiritul obține un gen de satisfacție egotică, care dă o autoglorificare internă personală, un gen de stare de mulțumirevenerativă pe care individul o confundă cu fericirea. Realizarea poate fi doar o simplă ieșire deasupra ochilor grupului, indiferent de mijloace, uneori chiar prin acțiuni malefice asupra altor persoane, servindu-se de acestea ca de niște unelte pentru atingerea unui scop (egotic). Egoul presupune malițiozitate, răzbunare, pe când aspirația spre autodepășire (transcenderea propriei limite), presupune generozitate și dăruire.

De aceea, din neștiință, riscul de ați activa propriul Ego saturnian subconștient și a ne implica cu acesta într-o relație (dependență, „sclavie”) este foarte mare. Egoul este de fapt motivul subtil și ascuns al durerii pricinuite de după eșec, de după părăsire sau de trădare. El este cel

care produce „incitația” (focul) și cel care produce satelizarea („prinderea”) – în majoritatea cazurilor, fără ca individul să își dea seama.

Egoul este o energie saturniană care ajută la supraviețuire în regnul animal sau în societățile umane primitive. Este o energie care dă puteri, dă spirit competițional, ajută individul să se înalțe deasupra celorlalți și să îi domine. Această ieșire la suprafață (deasupra) dă un anumit gust, un gen egotic de fericire saturniană (autoelogiere), dar produce la eșec și cele mai aprige dureri de suflet.

Egoul (energia saturniană) este un depozit intern de energie pentru a depăși anumite situații critice evoluționiste. Dar, după cum vedem, are și alte efecte. În alte situații (în afara celor critice, de supraviețuire) ea devine combustibilul unui mecanism de transcendere și legare, prin intermediul atracției inter-personale. Tot datorită acestui parametru, factor intern, putem accesa și sentimentul de transcendere a propriei limite, transcendere dătătoare de fericire.

Ca urmare, abil utilizat, este (ca de fapt toate forțele din natură) o forță pozitivă. În natură nu există rău și bun, doar omul dă această dimensiune. Tot el poate da însă (dacă „te frigi”) și cele mai mari abisuri ale nefericirii. Fericirea este o realizare (transcendere) egotică, nefericirea fiind prin opoziție o transcendere negativă, o „descendere”, o cădere egotică. Adică o realizare sub limita sub care nu credeai că vei mai putea accede (cădea) vreodată. Cu toate că ai depus toate forțele să nu se întâmple.

IV – Forțele cosmice

Forțele de nivel subtil IV

4.1 – Interacțiunea zodiacală

(rezonanțele, compatibilitățile zodiacale)

(Fzodiacal)

Este forța de atracție spontană între ființele aparținând unor anumite zodii.

Atracțiile se produc între „grundurile” cauzale. Care

conțin în esență (ascuns) aspirații înnăscute spre anumite valori, mai precis tipuri de valori, „platouri, genuri” de valori. Acestea se pot mai mult sau mai puțin contura pe parcursul vieții, dar „germenele” lor ascuns în natura psihică a celui alt se regăsesc. Dacă cei doi dezvoltă pe parcursul vieții aspirații spre aceleași valori, apare atracția de tip amperian (v. mai sus).

Există multe tratate esoterice privind atracția între zodii. Ele în mare se adevăresc pentru „cine știe să le vadă”.

Apă - apă, pământ - pământ, foc - foc, aer - aer dau atracție maximă.

Tot atracție bună dau și potriviri de genul: aer - foc, pământ - apă ș.a.

Discordanță, respingere naturală dau zodiile opuse: pământ - aer, foc - apă.

La baza acestei forțe stau toate cele zece MPC-uri, adică „Mahāvidyā”.

Vom numi acest tip de atracție F zodiacal.

4.2 - Rezonanța karmică

Atracția declanșată de rezonanța karmică

(Fkarmic)

Sunt persoane pentru care simțim ceva inexplicabil. Declanșat de „ceva” mistic în felul lor de a se mișca, combinat cu trăsăturile feței, trăsăturile corpului și „un nu știu ce” interior nelegat de nimic particular definibil, care ne incită și ne atrage în mod inexplicabil. Ne deșteaptă un fel de „nostalgie” interioară, sau mai mult decât atât, ceva ce nici noi nu ne putem explica ce, dar în final ne atrage.

Acel „ceva inexplicabil” este o rezonanță din altă viață anterioară. Acea persoană are „ceva” cu care am rezonat într-o altă viață și acum se redeșteaptă, se trezește în noi. Este un gen de impresiune (simțire), care în profunzime este una metafizică, deoarece există un substrat material al sursei care produce rezonarea. Ceva în corpul subtil al celui alt declanșează o rezonanță a ceva în corpul nostru subtil. Un „nu știu ce” din celălalt, din Ființa subtilă și înfățișarea lui ne atrage inexplicabil.

Acest gen de rezonare este un gen de atracție pe care o vom numi „Forța rezonanței karmice” și o vom nota presurtat cu Fkarmic Este o fațetă a Forței de atracție interpersonale (Fair), care ca și celelalte, se poate manifesta sau nu.

Se deșteaptă în noi, în Ființa noastră internă o „vibrație” specifică când vedem acea persoană. Există în principiu o lege a rezonanței pentru acest gen de vibrație, dar nu o putem scrie, deoarece nu cunoaștem sursele, nu le putem depista fizic, doar știm calitativ că există. La baza acestei forțe (rezonanțe) stă zeița timpului, Kali.

4.3 - Prețuirea unicității Simțirea „divinității” celuilalt

Variația în timp a acestei percepții
(Forețuire)

Celălalt este văzut ca un dar de la Dumnezeu, ca o minune, ca un unicat.

„Prețuirea subiectivă unică” este tot o forță cosmică, dar care are în plus o însumare a valorii de pe fiecare nivel.

Celălalt este prețuit într-un mod aparte, unic, imposibil de judecat de cei din jur, deoarece este unic. Ei nu se pot „pune în locul lui”. Ea apare doar între cei doi, ca personaje unice create de Dumnezeu. Intervine aici infinitul unicității (o fațetă a infinitului). Ea este simțită ca ceva magic și de nedescris, inexprimabil în cuvinte. Este o magie ce poate varia în timp (crește și scade) pe măsura cunoașterii mai detaliate a celuilalt, a defectelor acestuia.

Ea face apel la suma valorii de pe fiecare nivel al celuilalt, dar mai are și ceva aparte, cosmic (nu se reduce doar la o însumare a valorilor anterioare). Are în plus și ceva „divin” în ea. De aceea o clasificăm ca o forță de atracție cosmică. Celălalt este prețuit într-un fel unic, ca o „bijuterie”, ca o „minune” a Naturii. Este admirat, elogiat și „slăvit”. Celălalt este privit ca o „divinitate”, emanație a lui Dumnezeu (sau a unei zeități, fațete a lui Dumnezeu). Un gen de „slavă divină” se emană de la sursă către indus, iar acesta simte involuntar această „slavă”, și este „prins”

de ea. În celălalt este văzut și simțit, fără să vrea, o „fațetă” a lui Dumnezeu.

De aceea unii zic că aceasta este a „adevărata iubire” (nu cea sexuală sau estetică).

Ea se manifestă mai tare la început, imediat după cunoaștere, și se reduce în timp, pe măsura cunoașterii. Sau de la caz la caz, poate să mai aibă unele variații. Ea dă un impuls (incitație, gust) aparte, unic, imposibil de descris, atracției.

Persoanele mai experimentate dezvoltă în ele mai bine această forță a prețuirii, în sensul că „simt” și „învață să simtă” prețuirea aparte a celuilalt și învață să o valorifice, știu să o arate. Omul prin experiență învață să prețuiască „frumosul” și „fațeta divină” a celuilalt, unicitatea și „amprenta divină” acestuia. Pe care toți o avem, dar nu toți știm să o simțim.

O vom numi Foretuire.

V - Zona de infinit

Este o zonă formată din forțe necunoscute, ce pot apărea oricând în calcule, și pe care nu le prevedea nimeni. Forța de atracție interpersonală nu este o însumare finită, tabelară de forțe, ci mai are și o astfel de zonă, unde oricând poate apare o forță nouă, nedefinită încă.

Este zona de necunoscut a formulei (unul din factori), care îi imprimă caracterul de necalcul absolut și indeterminism.

5.1 - Forța declanșată de misterul cunoașterii pe linie afectiv-mistică

Setea de cunoaștere, explorare a universului afectiv-mistic al celuilalt.

Atracția declanșată din dorința de experiență nouă, dorința de învățare, atingere valori noi. Atracția declanșată de dorința de explorare a unui univers nou de simțire.

Setea de cunoaștere de un anume gen de mister întrezărit în cealaltă persoană.

(F mister)

Este o energie care are la bază setea de cunoaștere,

dorința de a explora, misterul și necunoscutul care se întrezărește (de receptor) în spatele Ființei celuilalt. Este declanșată și simțită cu subconștientul. Nu este obligatoriu pentru toți, doar el o întrezărește, și este specifică lui, la interacțiune cu cealaltă persoană. Este transmisă pe cale non-verbală, prin formele trupului, mișcările acestuia, expresia feței, tonul vocii, privire și un „nu știu ce” al celuilalt care nu se poate defini. Apare sontan la vederea celuilalt, sau la o scurtă interacțiune cu acesta. Este o incitare dată și dezvoltată de sensibilitatea lui proprie, indefinită (cu nuanțe karmice), de un anume gen de a privi și simți lucrurile de viață în general. Este stimulată de un anume „mister” întrezărit doar de el în felul acestuia de a fi. Prin ochii lui, prin mișcarea lui sau gândul la situația lui și ce poate acesta să îi ofere pe linia cunoașterii, el simte un „mister indefinibil” care îl incită. Persoana respectivă simte în ea valori noi, necunoscute, neexplorate, simte că îl poate „proiecta” într-o nouă lume, într-un nou univers de simțire. Declanșează în receptor un anume gen de incitație, informațională ascunsă, diferită de celelalte studiate până acum.

Unele persoane au din naștere mai dezvoltată această sensibilitate pentru explorarecunoaștere (pe orice domeniu), altele mai puțin. Chemarea pentru cunoaștere și o experiență nouă și un nou univers, se simte cu subconștientul, dar se poate și conștientiza încet, încet, pe parcurs. Altfel spus, „prinde viață” pe parcurs.

Intensitatea acestui tip de atracție poate fi zero, la unele persoane, și totodată prezintă variații în timp de la o persoană la alta (cea care „cere”). Variația intensității câmpului depinde de misterul declanșat și „unda de mister” provocată. De „intensitatea” și „natura” (genul) acestui mister. Unele acțiuni ale inductorului pot mări intensitatea misterului, altele pot să îl dilueze, sau chiar pot să îl facă să dispară. Unele persoane pot să deștepte mai mult (fără să vrea) această chemare interioară, sete de cunoaștere mistică, altele mai puțin, fără a se putea menționa precis „în ce constă” acel „mister” și „natura”

care trezește această „fascinație” și „chemare” (vraja). Mai precis, „funcție de ce anume” se declanșează și variază acest tip de atracție. Obiectul care cheamă, atrage, este tocmai misterul și necunoscutul neexplorat resimțit (de subconștient) în cealaltă persoană (declanșatoare).

O vom numi: Foster

VI - Forțele de nivel spiritual

Forțele de nivel subtil VI

6.1 - Impulsul venit din zona brahmică Componenta brahmică a Fair (limită de sir)

(Fibrahmic)

Datorită infinitului structural, o astfel de forță există și va exista mereu, și trebuie mereu pusă în calcul. Ea face să nu existe determinism absolut, oricât ar avansa cunoașterea. Forța de atracție nu este completă fără acest factor brahmic, de indeterminism. Ea face ca, oricât de mult am ști fizic, niciodată să nu putem spune că „știm tot” și că putem da un răspuns sigur a „ce simte” și „cum va reacționa indusul” în conjunctura dată. Tot timpul este un risc, și riscul este provocarea. Fără ea, nu ar exista satisfacția cuceririi.

Acest factor dă „unda de probabilitate” a experimentului, și intervine (trebuie pusă în calcul) chiar dacă zona de infinit nu se manifestă. Oricât de bine am calcula celelalte forțe, există o undă de probabilitate pe care nu o putem calcula și care ține de factorul „Dumnezeu”, manifestat la nivelul Ființei noastre.

Forțele enumerate până aici, chiar corect calculate, nu sunt de ajuns. Forța de atracție nu este una deterministă, ci doar una probabilistică. Ca și în mecanica cuantică, aici lucrăm nu cu traiectorii, ci cu probabilități. Mereu mai există și va mai exista un „ceva” care nu a fost cunoscut de subiect, un „ceva” care nu exista până atunci, și ține de infinitatea inexprimabilă a Universului, manifestată pe o fațetă sau alta. Ea poate apare „pe loc” sau nu poate avea loc (nici asta nu știm). Dacă are loc, poate răsturna pronosticul, oricât de bine ar fi fost el calculat până atunci. În loc de „DA”, răspunsul va fi „NU”.

Asta înseamnă că nu „adunăm”, nu lucrăm cu „cărămizi”, cu componente ale unei forțe macrofizice, mecanice, și noi, actorii implicați nu suntem simple mașini, și obiecte mecanice, ci suntem „vii”. Forța calculată, este o „parte” nu poate fi adevărată decât în raport cu „întregul”, care este Universul, Natura presupune și „înfinitate”, manifestată pe un aspect, pe o fațetă sau alta a ei. Avem în noi viață, indeterminism, neprevăzut și mai presus de toate... „scânteie divină”.

Această forță o vom nota cu „Finic” și reprezintă forța Realității Ultime, de încheiere, de „limită” a Forței de atracție (Faip). Forța de atracție nu este o adunare de forțe, ci un șir cu elemente mai mult sau mai puțin cunoscute, care are și o „limită de șir”. Forța brahmică este ultima componentă și oricât am vrea, nu se poate face abstracție de ea. Cazurile în care ea nu a intervenit, există (poate fi și câteodată și așa), dar nu avem certitudinea, nici că ea va apărea, nici că nu va apărea.

Expresia generală a forței atracției interpersonale
Fair

I - Forțe eterice (prin percepție forme partener)

1.1 - Atracția (pur) sexuală (primară)

1.2 - Atracția estetică (romantică)

II - Forțe astrale

2.1 - Atracția socială (de statut social-material)

2.2 - Atracția pentru calități moral-intelectuale

2.3 - Compasiunea (impulsul dăruirii, instinctul matern proiectat în relația de cuplu)

III - Forțe cauzale

3.1 - Interacțiunea creditivă (atracția amperiană, magnetismul cauzal)

3.2 - Ambiția (incitația posesiei, atingerii valorice, excitația orgoliului propriu)

IV - Forțe cosmice

4.1 - Interacțiunea zodiacală (atracția zodiacală, compatibilitatea zodiacală)

4.2 - Rezonanța transferată karmic

4.3 - Prețuirea unicității (simțirea „divinității”

celuilalt)

V - Zona de infinit

5.1 - Misterul cunoașterii (pe linia atracției mistice)

VI - Impulsul brahmic (limita șirului)

6.1 - Impulsul brahmic (liberul arbitru manifestat spontan în relație)

Toate pot fi în anumite împrejurări „actorul principal” care a declanșează (coordonează) atracția („îndrăgostirea” sau un simplu acord), Fiecare caz are istoria ei specifică pe această linie. Unică și irepetabilă. Diferă ca istoric, dar componentele puse în joc, „actorii sunt aceiași”. Asta nu înseamnă că, dacă îi știm, sunt și „calculabili”, adică „au traiectorie”. Parte din ei sunt calculabili, parțial calculabili sau complet incalculabili (doar apar spontan).

Istoriile diferă de la caz la caz. Unele forțe au stat pe tușă, inactive, nu s-au văzut sau au avut valori mici, nesemnificative, altele au avut valori mari și au fost pe prim plan, vizibile. Și par că ele au fost esența și cheia declanșării fenomenului. Ce au toate cazurile în comun este acest tabel al componentelor - această fizică (metafizică) specifică a atracției. Nu putem spune că este o fizică atâta timp cât unele componente nu pot fi probate fizic, ci doar simțite intuitiv, cu intuiția, cu al 6-lea simț. Totuși fără acestea - care nu pot fi probate fizic - rezultatul final nu este același, ci unul neveridic, care duce pe piste complet false.

Avem în final următorul tabel privind fenomenul atracției:

Forța de atracție interpersonală (F_{AIP}) (componente)

I - Forțe eterice

1.1 - Atracția (pur) sexuală	1.2 - Atracția estetică (romantică)
1 - F_{sexual}	2 - F_{estetic}
Atracția eterică grosieră (sexuală)	Atracția eterică înaltă (rafinată)

II - Forțe astrale

2.1 - Atracția statutului social (admirația)	2.2 - Atracția moral- intelectuală (admirația pentru valorile intelectual-morale)	2.3 - Compasiunea (impulsul intern al dăruirii)
3 - F_{statut}	4 - F_{moral}	5 - $F_{\text{compasiune}}$
Incitația exercitată de statutul social și material al inductorului	Atracția exercitată de valorile intelectual-morale ale inductorului	Atracția gen caritate, milă, afecțiune maternă, dăruire

III - Forțe cauzale

3.1 - Interacțiunea creditivă Atracția amperiană subtilă creditivă	3.2 - Ambiția (incitația posesiei, atingerii valorice / orgoliul cuceririi)
6 - F_{amperian}	7 - F_{ambitie}
Magnetism apărut între curenți creditivi	Atracția exercitată de dificultatea de a ajunge la indus, de depășirea unor obstacole

IV - Forțe de tip cosmic

4.1 - Interacțiunea zodiacală (compatibilități zodiacale)	4.2 - Rezonanțe karmice (venite din alte vieți)	4.4 - Prețuirea (simțirea „divinității” celui alt)
8 - F_{zodiacal}	9 - F_{karmic}	10 - $F_{\text{prețuire}}$
Magnetismul de tip zodiacal (compatibilitate / incompatibilitate)	Vibrația simțirii rezonante karmice (nostalgie subtilă atracție)	Atracția exercitată prețuirea „divinității” celui alt

V - Zona de infinit

3.2 - Misterul cunoașterii
(pe linie afectivă)

11 - F_{mister}

Atracția exercitată
de actul cunoașterii mistice
(setea de cunoaștere)

VI - Impulsul brahmic (*limita de șir*)

6.1 - impulsul brahmic
(Liberul arbitru)
12 - F_{brahmic}

Tablou sintetic (componentele F_{AIP})						
	eterice	astrale	cauzale	cosmice	Zona de infinit	brahmice
$F_{AIP} =$	F_{sexual} F_{estetic}	$+ F_{\text{statut}}$ $+ F_{\text{moral}}$ $+ F_{\text{compasiune}}$	$+ F_{\text{amperian}}$ $+ F_{\text{ambile}}$	$+ F_{\text{zodiacal}}$ $+ F_{\text{karmic}}$ $+ F_{\text{preuire}}$	$+ F_{\text{mister}}$	$+ F_{\text{brahmice}}$

Dintre toate acestea, doar cele sexuale, de statut, morale, zodiacale și amperiene sunt oarecum asemănătoare (analoage) celor învățate în fizică. Doar aici apar atracții reciproce între părți și există oarecum o legitate (probabilitate mai crescută, determinism mai accentuat), un gen de „formulă”. Restul sunt altfel de forțe, pentru care nu avem încă fizică și niciun fel de manual. Nu avem legitate clasică, ci una de alt gen, probabilistică. Care au doar o aparență a lor deterministă, dar în esență sunt legitați de gen cuantic, probabilistice. Care necesită un alt gen de abordare decât cel clasic. Ele pot fi accesate prin colaborarea rațiune - intuiție, în care nu se știe (diferă de la caz la caz) cât anume este rațiune, cât intuiție (clarviziune). Fiecare caz de relație este un caz unic, deoarece subiecții au constituție unică și împrejurările de viață în care apare relația sunt unice, irepetabile. Dacă aparent este un determinism, acesta, prin cunoaștere, se diminuează complet și se transformă într-o funcție cuantică, sugestională, informațională, probabilistică.

Partea a - III - a

Transferul atracției către indus

După ce apare F_{AIP} , se desfășoară fenomenul transferului subtil și al perceperii subtile de către celălalt. Lucruri pe care fac obiectul unui studiu mai larg. În linii mari, energia de transfer se implantează prin transmisie energetică, percepție valorică, transfer informațional, declanșare energetică pe diverse nivele subtile - lucruri despre care nu știm deocamdată nimic și niciun manual nu ne învață. Nu avem niciun manual care să ne învețe cum apar și cum se transferă și manifestă acest tip de energii în Natură. Deși toată lumea vorbește despre ele (în limbaj

popular), nimeni nu le cunoaște ca manifestare, esență și legitate. Tipul de forță final (Faip maus) este diferit de cel fizic, masic, gravitațional sau electric, dar tot un gen de forță a Universului este și tot tensiune energetică și apropiere fizică macro duce în final. Duce în final (ca o consecință a câmpului de transfer și percepției celuilalt) la un răspuns mecanic la solicitare de genul: „Da” sau „Nu” → „se apropie, sau se depărtează”. Proiecția pe nivel fizic este deci una binară. Lucru ce „ar trebui” să îl putem calcula fizic (matematic) - pentru că „pare” un calcul de rezistență, fiind vorba de entități fizice macro, clasice în aparență. Dar, este doar o iluzie. Oricât am vrea, nu putem, deoarece nu lucrăm cu obiecte, ci cu ființe. Deoarece substratul și esența acestor „entități” nu este fizică în sens clasic, care să opereze cu certitudini și lucruri limitate. Ele includ infinite de diverse genuri. Aceste așa-zise „entități fizice” (ființele) mai au și o altă față a monedei - psihicul (nivelele energetice, unda) - pe care nu o vedem. Interacțiunea macro (apropiere / depărtare) există, dar nu este una deterministă, ci complementară: determinist-indeterministă. În plus, apare și Liberul arbitru. Avem aici ambele aspecte contrarii la un loc. Îmbinarea lor elimină „traietoria” și duce la noțiunea mai ciudată nouă de „probabilitate”. O noțiune preluată din mecanica cuantică, cu care se aseamănă. De aceea, acest tip de atracție între ființe (nu contează de pe ce nivel), ca fenomen al naturii, are un caracter „cuantico-probabilistic”. Ca și în mecanica cuantică, avem aici o logică trinitară cu trei poli, în care apare și „suma contrariilor”. Adevărul (dacă este să existe așa ceva) este al treilea pol, pe care nu îl putem percepe, vizualiza, digera cu o logică clasică, binară. Doar reflecta la misterul ei.

Problema determinismului-indeterminismului în calculul viitoarei relații - există și va fi mereu în încercarea omului de a înțelege și aborda acest domeniu al atracției (nu doar interumane). Cât este determinism și cât este indeterminism? Ce este Liberul arbitru? De ce uneori este

mai mult, altele mai puțin? Oricât ar fi componentele de „determinate” (deși nu sunt decât în aparență) și „certe” ca număr (deși nu sunt), rămâne în final o zonă de necunoscut și un Fibrahmic – limită de șir – care își spune cuvântul. Nu știm toate forțele care pot interveni, nu avem o certitudine a limitării lor ca număr și în final poate interveni acest Fibrahmic care poate „da peste cap” tot ce au construit determinist (matematic) forțele din straturile 1 – 5 de până la nivelul 6. Deci Fair pe ansamblu nu poate fi teoretic (din principiu) o forță pur deterministă. Ea este doar o forță probabilistică și așa va rămâne mereu. De aceea ecuația Fair este o formulă pentru un fenomen „corpuscul-undă” și rezultatul ei nu poate fi decât unul probabilistic (nu o traiectorie sau certitudine). Ca și în micro, avem și aici la nivel de creier, o formă de a face cu un gen de mecanică cuantică a Ființei. Fair poate fi judecată cu datele cunoscute, dar în final, trebuie lăsată poarta deschisă spre incertitudine și indeterminism. Spre posibilitatea ca răspunsul să fie altfel (invers) decât ne-am gândit, oricât de bune au fost calculele și supozițiile noastre de „buni cunoscători” și intuiționiști. Vom simți întotdeauna o „înclinație” spre o anumită direcție, dar nu vom putea să spunem cu o certitudine absolută că lucrurile vor decurge pe acel făgaș. Ea (atractiva), ca fenomen al Naturii, are și determinism și indeterminism în ea, chiar dacă cele două aspecte se opun logic ca viziune. Și tocmai în asta constă esența și magia ei. Ea îmbină determinismul cu indeterminismul, nefiind total (la modul absolut) niciuna, nici alta, ci îmbinarea celor două aspecte, viziuni într-un mod unic și specific acestui domeniu. Este o nouă fizică la nivel macro uman, dar care funcționează cu principii cuantice. La fel cum în lumea cuantică, electronul nu este la modul absolut nici corpuscul, nici undă, ci îmbinarea armonioasă a celor două aspecte, așa avem și aici. La nivel macro de logică binară este o viziune imposibil de conceput, mai bine zis „fără sens”.

Complementaritatea aspectelor contrarii – „Determinismul și indeterminismul” răspunsului într-o

prerelație formează un gen de cuplu „corpuscul-undă”. Un gen de cuplu „corpuscul-undă” specific domeniului interacțiunii. Fără el nu se poate. Fără el fenomenul cercetat nu este cel veritabil. Ambele viziuni sunt valabile: și aceea clădită pe determinism (rațiune), și aceea clădită pe indeterminism (intuiție). Chiar dacă aspectele sunt contrarii logic, conform unei viziuni clasice. În formarea și dezvoltarea unei relații ambele aspecte se manifestă, și acesta este un specific al interacțiunii. Sunt perioade când aspectul de undă (indeterminism, intuiție) predomină, iese în evidență, altele când aspectul de corpuscul (determinism, rațional, calculabil) predomină și iese în evidență. Ambele se combină și interferă, de genul Yin – Yang în viziunea orientală. Unul este în altul și altul este într-unul ș.a.m.d. Și tocmai aici este esența, magia și infinitul ei. Nu se poate scoate niciunul din aspecte în afară, neglija, deoarece am face o greșeală de reducere și am ajunge automat la un eșec. Ambele merg mână în mână (unul într-altul), deși sunt aspecte contrarii (mai bine zis „complementare”), care se exclud logic unul pe altul, într-o viziune clasică. Dar, ca și în mecanica cuantică, ele coexistă, conlucrează și ambele trebuie luate în considerare. Aspectul de „localizare precisă” (determinism absolut în calcul) nu există, chiar dacă uneori se petrec lucrurile „așa cum am presimțit”. S-a nimerit atunci să nu intervină nimic din afară, spontan, dar asta nu înseamnă că „mereu va fi așa”, și la viitoarele încercări de acest gen va fi la fel. „Minoea” se poate pierde ușor. Chiar dacă este „în terenul tău”, dacă nu știi să o folosești și valorifici, potrivit împrejurării și în armonie cu conjunctura. Și dacă nu intervine ceva spontan, din zona „incalculabilului” (a „unde”), zonă pe care nu o poți controla. Și asta deoarece aici lucrăm cu „probabilități”, nu cu certitudini. Deoarece suntem *Ființe*, care avem o esență divină (și alte învelișuri subtile), și nu suntem simpli roboți. Venim în încarnare poate tocmai pentru a testa acest efect al unde-corpusculului la acest nivel și a acumula experiență de pe urma lui. Dacă ar fi totul calculabil nu ar mai exista

„adevărata viață”. Adevărata viață constă în gustul pe care ți-o lasă o astfel de experiență. Esența vieții în asta constă. Spontanul și incalculabilul poate interveni oricând în formarea și pierderea unei relații. Poate uneori să ajute, nu neapărat să destrame. Venim în încarnare pentru experiența spontanului, și pentru a acumula informație din această confruntare (și cu care apoi să ne întoarcem). Important este că poate interveni mereu ceva spontan și nu poate fi nimic calculabil și determinist sută la sută când îți faci un plan. De ce este așa și nu altfel, doar Dumnezeu (Creatorul) poate răspunde.

Fenomenul de transmitere vibrațional-energetic

După ce are loc fenomenul spontan al excitației (eterice, astrale, cauzale, cosmice și brahmice) are loc a doua etapă, cea a transmisiei vibraționale către receptor (sursa 2).

Toate forțele de excitație produse spontan (la prima vedere) în etapa 1 se adună și formează un vector cauzal, care în continuare se transmite, generând sursa a doua de vibrație (focar 2). Fenomen diferit de cel din etapa 1, care era unul pur de generare.

Forțele de excitație produse în etapa 1 se adună, formând Faipcare se transmite pe calea undelor cauzale stimulând vectorul „încredere în sine” pe linia atracției în indus. Vector notat cu Cppa sau prescurtat CPP. Acesta crește sau scade, generând stări de conștiință medii sau deosebite în indus.

Schemă generală a fenomenului de transmisie		
Forța de atracție generată spontan	Forțele de transfer	Forța de atracție Indusă (prin seducție sau spontan)
Inductor (Excitator / Sursa 1)	F_{mediu} $F_{terț}$ M_{tr} C_{pp} R_{MPC}	Indus (Receptor / Sursa 2) Σk $F_{teren\ indus}$ $F_{vedere\ inductor}$
$F_{excitator} / F_{AIP\ inductor} \rightarrow$	$\rightarrow F_{radiat} / F_{transmis}$	$\rightarrow F_{receptionat} / F_{AIP\ indus}$
$F_{AIP\ inductor}$ $F_{eteric} + F_{astral} + F_{cauzal} + F_{cosmic}$ ($\pm F_{brahmice}$)	Transmisie prin unde subtile (de „valoare și simțire”)	Caz $F_{AIP\ indus} > 0$ (Rezonanță En. Tripura Sundari) $F_{AIP\ indus} + F_{rat} + F_{bal} \rightarrow AC_{indus}$ $var\ CPP\ (indus)$

$\uparrow$ F vedere indus $\uparrow$ ΣK teren inductor	Semnificații: M_{tr} – modul de transmitere macro (conștient sau inconștient) C_{PP} – credința în propriile puteri a excitatorului / încrederea în reușită R_{MPC} – rezonanța cu Marile Puteri Cosmice (toate) LSV – limita subiectiv valorică (orizont intern putere accedere) AC_{indus} = acceptare indus	Caz 1: $\Delta C_{PP} < LSV_{propriu}$ (apare F_{MV}) $\downarrow$ $D_A = 0$ $\downarrow$ stare de conștiință lucidă (prietenie)	Caz 2: $\Delta C_{PP} > LSV_{propriu}$ (apare F_{TV}) $\downarrow$ $D_A > 0$ $\downarrow$ stări de conștiință modificate (autodepășire / rez En. Dhumavati)
--	--	---	---

Transmisia excitației prin unde (eterice, astrale, cauzale, cosmice)

Avem aici un focar emițător (inductor, sursa 1), o transmisie și un focar receptor (indus, sursa 2). Avem trei fenomene: generare (excitație primară), transmitere și recepție (excitație secundară). Fiecare cu particularitățile ei. Obiectul transmis este vibrația eterico-astraleauzal-cosmică. Coordonatoare este cea cauzală, cu specificul ei.

Forța de transfer		
Oscilator 1	Calea de transfer	Oscilator 2
Focar 1 (Emițătorul)	Transmisie vibrațională	Focar 2 (Receptorul)

Inductorul este focarul emițător, indusul este focarul receptor, în socio-psihologia contemporană acest gen de forțe se cheamă „forțe de transfer”.

Mediul fizic din jur și cel socio-cultural, conține și el o forțe care se transmit în jocul atracției, influențând pozitiv sau negativ apariția focarului nou în indus. Este vorba de fenomenul de transfer energetico-informațional al mediului din jur, la momentul acțiunii. A factorilor sugestionali ai mediului fizic și socio-cultural, care influențează valoarea percepută a indusului. Funcție de context, le vom mai numi: forțe transmise, captate, influențe, transmisii, sugestii, excitabilități. Ele sunt de fapt implicit energii sugestional-vibraționale.

Ele întotdeauna au:

— O componentă energetico - vibrațională (de natură

astrală, cauzală și cosmică);

— O componentă informațională (mesajul implantat, valoarea nouă).

Informația transmisă (voluntar sau nu, conștient sau nu) produce schimbarea felului de a crede și a simți al indusului. În anumite limite sau peste o anumită limită subiectiv internă. Se schimbă starea acestuia și dacă persistă, poate schimba chiar filosofia de viață a indusului, valorile subtile profunde ale acestuia, personalitatea. Se produce o schimbare a felului de a crede, de apreciere a indusului asupra valorilor de viață, asupra valorii Sinelui propriu și stimei de sine. Credința despre Sine (valoarea Sinelui propriu) se cheamă „încredere în sine”, „stimă de sine” sau, de la o valoare în sus (nimeni nu poate spune de unde) se cheamă „încântare de Sine” / „venerare de Sine” / „Ego”. Prin informație - sugestie transmisă și captată - este incitat / excitat această energie creditivă, numită în prima fază „stimă de sine” și de la o valoare în sus „Ego”.

Forțe și energii care influențează apariția, transmisia și recepția Fair inductor Teoria mistică a atracției

Factorul principal al fenomenului de transmisie și recepție este credința în propriile puteri privind atracția, încrederea în sine pe această linie.

Vectorul de acest tip, variația acestuia este cel care produce „efecte de conștiință”. Toată munca, este să controlăm variația acestui vector, și să îl facem să se miște (să varieze) în sensul dorit de noi. Toată încarnarea noastră are ca scop acele minute în care acest vector variază în sensul dorit. Deoarece variația lui dă o anumită stare de Spirit, dar și un anumit sentiment karmic. Pentru care am venit, pentru această culegere. Asta rămâne după ce ajungem dincolo, când ne vom reîntoarce în astral. Dacă nu reușim (sau dacă nu reușim suficient) ne vom mai întoarce odată. Restul sunt doar factori ajutători, meniți să aducă organismul în faza în care să poată produce o astfel de variere. Încarnarea este o culegere.

Este posibil ca să avem nevoie acolo în astral de o culegere de gamă, pentru fiecare din cele 12 zodii. Trebuie

să trecem prin cele 12 zodii, ca de la fiecare să culegem „fructul specific”. Altfel Spiritul nu se înalță pe treapta următoare în astral. Nu se eliberează de încarnări (de Planul Fizic), nu devine „înger”. El se va încarna de atâtea ori până „își va face plinul” – care constituie „combustibilul” său pentru această înălțare la faza de înger. Bineînțeles că filosofile ateiste sau creștine nu vor recunoaște această teorie. Ea nu se poate demonstra, doar postula, având ca suport revelația. Crezi în ea, sau nu crezi în ea, după cum „inima” interioară este atrasă sau nu de această teorie (viziune mistică). În Vede (aduse de „Zei”), se spunea că este adevărată. Zeii, credeau în ea. Rămâne în străfundul nostru dacă și noi vrem să credem în ea sau nu.

Concluzie:

Credința de acest tip – *încrederea în Sine* – este un vector al spațiului creditiv. Vectorul central. El are un *modul*, dat de „limita credinței în cât crede el că poate să facă”, până unde crede el că poate ajunge, cu propriile puteri și propriile dotări. Vom nota această demarcație pe axa vectorului cu „LSV – propriu” (limita subiectiv valorică) sau mai simplu „LSV.

Realizările noastre le clasificăm în sinea noastră în mod curent până la acest LSV – propriu. Până la o anumită valoare limită creditivă specifică stării de moment (etape de viață, personalitate) a indusului, realizările pe linia relațiilor dau doar o simplă forță de atracție, un sentiment plăcut, o pasiune cel mult, dar fără venerare. De la această valoare în sus, apare efectul special de supraîncredere în celălalt, sentiment care include venerare, divinizare acceptare „orbește” a ce propune celălalt. Aici este cheia și misterul îndrăgostirii. În asta constă efectul acesteia (neînțeles de cei ce nu au trecut prin așa ceva).

Nu este un simplu joc, ci este o credință reală, încredere reală în celălalt, o încredere oarbă fără a cere dovezi. Respectivul chiar crede, îl venerează pe celălalt și se comportă ca atare. Are o stare de umilință și dăruire. Aceasta înseamnă „vrajă” și „pierdere a capului”. Este un

efect de adorare și închinare creditivă, atitudinală, în fața lui. Acesta devine „idolul” său de viață pe moment și este în stare să facă orice pentru el, fără a se gândi la consecințe sociale sau de altă natură. Pur și simplu nu mai judecă logic, cu discernământ. Celălalt este „totul” (Dumnezeu) pentru el, și restul nu mai contează. Cum se ajunge la această stare?

I - Forte (energii, factori) care influențează apariția Fair în inductor (emițător)

(a se vedea tabelul de la pag. 79)

1) Forță declanșată spontan la vederea indusului (Fvedereindus)

Inductorul vede indusul și în el se declanșează spontan o „plăcere” vagă și neconturată a acestuia. Care poate fi un romantism estetic, incitație sexuală sau de statut, „nevoie” a acestuia (a „unuia ca el”) etc. Forța nu poate fi scrisă matematic.

2) Factori de teren ai inductorului (catalizatorii - Σk teren inductor) - Factorii care „încurajează” apariția Fair în inductor (Fairinductor) sunt:

Ci - compatibilitate frecvență de vibrație (altfel nu apare fenomenul rezonantei, nu apare

Fexdtator”), c2 - setea de cunoaștere și explorare (curiozitatea înăscută, gustul pentru nou, evoluție spirituală prin cunoaștere);

c3 - simțire romantică (credința că dragostea este cel mai important lucru în viață);

C4 - gustul pentru risc și aventură (gustul pentru „a se juca cu provocarea”);

c5 - labilitatea emoțională (instabilitate, mobilitate creditivă, ușurință de a trece de la o extremă la alta);

Cechemarea pentru mistic, ocultism, esoterism (pentru un gen anume de „flacără” mistică); c7 - prezența unui complex psihologic (care îl face să simtă o anumită marginalizare socială); Ce-orgoliu / ambiție / energie de tip egotic (mândrie, dorința de glorie, de a etapa în ochii anturajului). Vanitatea, egoul intern ascuns al persoanei respective.

II - Forțe (*energii, factori*) care influențează transmisia prin câmp energetic („*unda de probabilitate*”)

Calea de transmisie - este o combinație de diverse naturi. Se declanșează transmisia vibrațională a inductorului, care are loc în 5 medii diferite: fizic, eteric, mental, causal, și cosmic. La forțele respective se adaugă energiile zonei de infinit și forța creației - factorul brahmic. Ultima nu constituie un mediu, nu are spațialitate, dar influențează celelalte forțe și transmisii. Cea mai puternică forță, care dă tonul (când este activată), este cea causală și cea cosmică. Ele transmit (implementează) simțirea (vibrația) inductorului: ce simte, cum simte și cât simte.

Această transmisie vibrațională este ajutată de diversele transmisii ale mediului din fizic, social, dar și subtil (cele enumerate mai sus) accentuate sau nu de un anume mod de transmitere și personalitate inductor. Adică apar pe margine surse în afara celor două focare principale (emițător și receptor), care schimbă, sporesc sau inhibă transmisia. Vom studia în continuare forțele (energiile) care influențează transmiterea prin unde (câmp) a inductorului („unda de transmisie”).

Factori principali care influențează transmisia (→)

Etransfer - sunt influențele aduse de factorii externi. Avem aici:
--

A - Excitabilități transferate de mediu, ambianță (Finediu) (4 cazuri);

B - Excitabilități transferate prin terți (persoană prezentă, trecută sau mediu social luat ca personaj colectiv) (Ftert) (4 cazuri);

C - Excitabilități generate de modul de transmitere (cu subînțeles, ambiguitate, joc) (Mfr);
--

D - încrederea în reușită, în propriile puteri a excitatorului / personalitatea inductorului (CPP);

E - Rezonanță cu Marile Puteri Cosmice
--

implorate prin „rugă” (RMPC) (energii divine atrase prin implorare, venerare, rezonanță).

Aceste energii influențează transmisia asemănător unor „sateliți” în jurul fluxului energetic.

A - Excitabilități transferate de mediu, ambianță, situație aparte (Fu) (4 cazuri)

Menționăm aici patru cazuri observate (patru situații, patru game vibraționale distincte):

1 - Situațiile de risc emoțional. Întâlnirea în situații de risc emoțional - un gen de frică, temere indusa de situația incertă → dă o valoare aparte calităților persoanei întâlnite.

2 - Situațiile încărcate de romantism. Întâlnirea în situații încărcate de romantism, poezie. Emoția, încărcătura romantică, magia conjuncturii... se transferă de la ambient, situație romantică (poetică) la persoană. Cu condiția ca individual să aibă sensibilitate și educație de acest gen. Respectivul să aibă sensibilitate pentru situații romantice, să simtă în asta ceva deosebit. Să aibă genul de suflet care să conțină receptori pentru așa ceva. Nu toți o au. Ea este de la natură (genetic), dar se și educă. Indusul trebuie să aibă sensibilitate pentru așa ceva și să simtă încărcătura de acest gen (romantică), „vraja conjuncturii”. În mediul în care a crescut să fi existat în cultura grupului astfel de sensibilitate și individual să o fi asimilat. Oamenii fără astfel de receptori (simț format pe această linie) nu pot fi influențați. Sufletul lor nu simte, nu primește, nu se încarcă, nu reacționează. Îi dai ceva ce el nu poate primi, sau trece pe lângă acel fapt indiferent. Aceasta în cel mai bun caz, deoarece în cel mai rău, ia și în derâdere. Mediul poate influența deci romantic, spre poezie, gesturi tandre (și în final cedare) sau din contra, (un mediu opus) poate influența spre impulsuri sexuale inferioare, de defrustrare sexuală, opuse romantismului. Mediul transmite astfel o „aură” fenomenului de transmitere-recepție. Îl influențează, conține un gen de forță, energie.

3 - Exotismul mediului cultural (și social) din care provine partenerul (inductorul). Conform acestui efect, celălalt ne atrage tocmai pentru că provine dintr-un mediu socio-cultural diferit complet de al nostru. Exotismul mediului din care provine excitatorul îi poate da un anumit „impuls exotic”, îi poate transmite o „valoare” suplimentară recepționată de indus (sursa 2), fără ca acesta să fie conștient. Sau din contra, dacă întrunește condițiile unui mediu social inferior (considerat de indus inferior), poate să îl devalorizeze, și în final să îi dea o „aură” de inferioritate și să ducă la respingere (evitare). Funcție de cum sursa 1 (inductorul) are sau nu prin educație receptori formați sau neformați pe această linie. Funcție de educația și cultură specifică asimilată până atunci, mediul în care s-a format receptorul îi dictează (influențează) felul de simțire, felul de apreciere. Mediul de proveniență al excitatorului induce un gen de excitație pe care o resimt unele persoane, nu o resimt altele. Sau poate avea și o dinamică a sa proprie (mediul). Unele nu o resimt de la început, dar o resimt mai târziu, ca urmare a unei anumite „evoluții spirituale pe parcurs „pe care o suferă. Și care fac să accepte și ceea ce la început nu ar fi acceptat. În toate situațiile de acest gen apare fenomenul de transfer al excitației (aurei) mediului la persoana asociată acelui mediu. Transferul se face însă printr-un „filtru”, printr-o serie de principii selective. Nu la toți în același fel și nu la toți în aceeași măsură. Transferul „aurei” nu acționează egal, ci mai mult la unii, mai puțin la alții. Iar la unii deloc sau chiar invers (îi inhibă). Există și aici dinamism al percepției, variație a „gustului resimțit”. La aceleași persoană, viziunea asociativă acționează variabil în timp. Dacă experiența se repetă, influența mediului (cadrului, decorului etc.) poate crește sau scade. Deci nu mai este aceeași. „Filtrul” valorificării celuilalt prin asociere cu mediul de proveniență, variază, nu este un parametru constant. „Filtrul” variază diferit, funcție de o sumedenie de factori, imposibil de enumerat și precizat (unele nu au nici definiție bine precizată sau nume). De

aceea, o formulare matematică a acestei influențe, oricât am vrea noi să fim de preciși, ar fi imposibilă. Funcția nu se pretează la modelare matematică, dar ea există, este reală.

Ea variază funcție de sensibilitatea generală a persoanei, cea de moment, de conjunctura psihologică în care se găsește, gamă vibrațională a mediului ș.a.

4 - Sugestia, implicită sau explicită, a anturajului, grupului social (privit ca „personaj colectiv”).

Este un factor foarte puternic, care influențează mult „visul” ce se dezvoltă sau nu în indus (subiectul 2) și decizia pe care o va lua acesta la o eventuală propunere de parteneriat. Mediul social, societatea din jur este percepută de subconștientul indusului ca un „personaj colectiv” care îi admiră, elogiază, sau din contra, îl va blama, disprețul pentru ceea ce face, decizia pe care o va lua, cu cine se asociază. Deci este un factor important care transmite sugestie, pozitivă sau negativă. Transmite un gen de forță (Finediu), excitabilitate, valoare, influențare valorică, incitație pentru a accepta, sau din contra, transmite depreciere, marginalizare la propunerea de cuplaj venită din partea acelei persoane.

B - Excitabilități transferate prin terți (persoane externe / „mediumuri” de diverse naturi)

(Ftert). Avem aici 4 cazuri.

Transferul excitației prin terți

Sursa *excitației* o constituie un alt personaj, prezent fizic sau imaginativ.

Menționăm aici patru cazuri observate, distincte:

1 - Transmisia informațional-sugestională prin persoană fizică, concretă - apare când ni se spune de către o persoană anume din mediul nostru social că acea persoană (viitor inductor) nutrește sentimente pentru noi. Apare involuntar în imaginație anticiparea acțiunii (întâlnirii), atingerea eterică, astrală etc. Și aceasta crează generează intern, pe mai multe planuri, un anume gen de atracție. Subiecților cărora li se spunea prin altcineva că o persoană îi admiră, resimt (în anumite situații și după un

anumit timp) atracție pentru acea persoană. Se adaugă în timp stimulul anticipării vizuale a acțiunii și a hrănirii cu acel tip de imaginație. Deoarece sunt spuse prin terț, se consideră că acea afirmație este reală, și respectivul chiar așa și simte. Amplificat sau nu de nevoile temerile sau complexele sale, de care suferă la acel moment. Afectează mai mult persoanele care în mod frecvent au fost private de stima grupului și au deficit pe linia stimei de sine. Care suferă de o încredere în sine labilă, deficitară. Cel cu stimă de sine, încredere în sine crescută, nu este afectat de această remarcă sau este afectat prea puțin. Aprobarea altuia este recompensatoare, mai ales când individul se simte frustrat de aprobarea celorlalți, a grupului. Acesta tinde involuntar în sine să atașeze o altă persoană, cu recunoaștere crescută.

Transmiterea mesajului poate fi explicită sau implicită (doar sugerată, indusă sugestiv). Transmisia verbală automat conține și transmisie vibrațională (empatică), prin care se transferă o aură pozitivă sau negativă respectivului (indusului). Prin aceasta, relația este încurajată sau înfrânată (inhibată). Ea se poate face voluntar (cu bună știință de cineva) sau involuntar, fără ca acesta să intenționeze acest lucru.

2 - Transferul imaginii, aurei pozitive de la o persoană din trecut asupra unei persoane prezente. Întâlnim o persoană care ne amintește prin ceva anume (trăsături, fel de a se mișca) de o altă persoană care a fost importantă, deosebită, specială pentru noi în trecut. Atunci acea persoană va deveni mai „atractivă” pentru noi.

3 - Transferul inversat prin imagine trecută (experiență trecută) → Transferul inversat prin contrast al efectului unei imagini, experiențe negative, traume suferite în trecut cu altă persoană „de același gen”. Apare astfel transferul imaginii negative prin contrast, un fel de „transfer inversat”. Este un fel de accept în situație de vulnerabilitate, de convalescență psihică, psihologică. Un efect invers al unei relații eșuate, care a produs o traumă, o decepție recentă, pierdere suferită, convalescență

afectivă. Subiectul (indusul) este „prins” într-o situație de criză sentimentală, vulnerabilitate, când acceptă orice, doar ca să uite!... Lucru pe care în situații normale (dacă nu ar fi avut acea experiență neplăcută) nu ar fi acceptat. Efectul de acest gen este general și valabil pentru toate cazurile și pentru toți subiecții. El este „aplicat” unei anumite persoane care se nimerește să fie în preajma ei în acel moment de convalescență și să îi solicite (sau nu) intimitatea. Un eșec recent suferit, o decepție sentimentală cu un partener, sporește șansele acceptării unui pretendent nou care apare în anturajul ei, chiar dacă nu se remarcă prin calități deosebite, sau nu este „idealul” pe care și l-ar fi dorit ea. Efectul apare chiar dacă acesta (inductorul) în alte împrejurări ar fi fost perceput ca mai puțin atractiv sau chiar neatractiv și ca urmare, respins. Individul este perceput ca o „alinare”, ca un medicament natural pentru „a se vindeca” de decepție, pentru „a uita” prin ce a trecut. Individul tinde să își aline suferința morală și afectivă prin acceptarea altui partener „oricare ar fi acesta, dar să nu fie ca primul”... Este o falsă selecție, tot ce este opus primului este perceput ca „partener ideal”. Dar cât timp durează convalescența, tendința de acest gen se aplică.

4 - Transmisia involuntară a excitației de la persoană vizată la spectator pasiv, aflat pe margine. Persoana este aflată întâmplător pe margine ca spectator și preia energia (vibrația) și informația (valoarea) care este vizată (dirijată) altei persoane. Devine fără să vrea „indus”. Undeva în mediul causal s-a petrecut o „distorsionare”, pe care nu o vedem și nu o stăpânim. Noi nu o putem influența cu nimic, doar se produce. O persoană care privește ca spectator pasiv, preia involuntar mesajul și se încarcă cu o excitație nouă, neadresată lui. Ea devine (fără ca alții să fi vrut asta) „cea prinsă, cea îndrăgostită”. Legată causal de cel care o transmite, cu toate că excitația, energia și glorificarea valorică, nu îi era adresată. Ea dă semne non-verbale (gesturi, zâmbet, lucire ochi) că „îl place”. Urmează partea de distracție, amuzament, în care ea se

joacă cu imaginația și se închipuie în locul ei, se gândește cum ar fi „dacă ar fi ea persoana curtată”. Mental se substituie ei și „cade în această plasă”. Prin visare, orocես imaainativ. oreia involuntar excitația ieneraia) ce avea alt destinatar și se îndrăgostește ea de inductor în locul acelei persoane. Energia specială preluată duce la efecte în ea, ochii i încep să îi lucească, și devine vizibil radiativ că „îl place”. Ea dă semne non-verbale că „îl place” pe cel care a transmis-o și ar vrea să fie cu el. Este ceva asemănător cu ce se întâmplă când privim un film. Excitația se transferă de la personajul din film către privitor, prin procesul de substituție și visare. Privitorul se substituie mental personajului și preia excitația acestuia, lăsându-se transpus și „simțind altfel”. Prin simțire de acest fel, preia și Forța de transmitere (Firansmis) și devine ea însăși „indusul”. Imaginația și transpunerea este unealta subtilă care „fură” excitația și prin care „se transferă către”. De aceea, sugestionarea este mult mai facilă și de succes cu persoanele imaginative care visează ușor și se lasă captate de starea de visare.

C – Modul de transmitere (cu subînțeles, ambiguitate, joc / continuu, cu întreruperi) (Mtr)

1) – Transmitere prin mesaj verbal sau scriptic (cuvinte)

Transmitere excitației (simțirii speciale) prin mesaj explicit (verbal sau scriptic)... Transmisia verbală implică automat și transmitere vibrațională, cuprinsă în timbrul glasului, intonația frezelor etc. Contează de multe ori nu doar „ce spui”, ci mai mult „cum o spui” (cu ce „simțire” ascunsă în fundal).

Transmisia pe suport scriptic, implică și ea – prin modul de alcătuire a frazei – și un anume sentiment, fel de simțire al autorului la momentul redactării textului. Deci automat și transmisie vibrațională.

2) – Transmiterea sugerată, parțială, prin limbajul trupului (semne, mișcări, gesturi)

Transmitere prin mesaj implicit, parțial (T5 uoi)

Transmiterea excitației (simțirii speciale) prin

limbajul trupului., (gesturi și mesaje cu subînțeles)

Gestul conține automat și mesaj informațional, care este decodificat (sau nu) de către indus și folosit de acesta pentru autosugestionare ulterioară (dacă sunt îndeplinite și celelalte condiții). Gestul conține automat și transmitere vibrațională (empatică). Nu se poate altfel.

Această „dăruire” este de multe ori, singura dotare a celui care nu excelează pe niciunul din celelalte planuri (v. mai sus). El nu are valoare excedentară pe celelalte planuri pentru a atrage, dar în schimb el „iubește” cu adevărat, cu toată inima, sincer, și are de dăruit ceva ce nu au alții. Acesta este „atuul” său, și de aceea, el poate cuceri, chiar dacă alții nu îi dau nicio șansă. Uneori această dăruire găsește rezonanță în celălalt și acesta îl primește, îl acceptă, îi acceptă prietenia. Pentru că acesta poate oferi sufletește ceea ce nu pot oferi alții. Contează deci foarte mult și modul cum arată celuiilalt că îl iubește cu adevărat, că simte ceva pentru el.

Modul cum o arată, cum îi transmite, este esențial, deoarece altfel mesajul se pierde. Ceea ce spune trebuie să fie cu simțire, să meargă la inimă, să fie la un moment potrivit când acesta este receptiv. Răspunsul nu îl va primi imediat, dar în timp, acesta îl va primi. Dacă celălalt are inimă să îi simtă mesajul, și nu are ofertă pe alte planuri, după un timp, îi va primi mesajul și îi va accepta prietenia. De multe ori nu contează așa mult cum spune, ci unda de simțire din spatele vorbelor. Simțirea care se ascunde în spate. Aceasta contează și aceasta face, aduce succesul.

Avem aici de a face cu o transmiterea a excitației (mesajului subtil) prin gând, imagine, vis, contact subtil eteric, astral, cauzal și cosmic (de către inductor). Apare aici un dialog „prin visare”, imaginație, atingere astrală, cauzală și cosmică.

Transmiterea de la corp subtil - corp subtil (de aceeași natură) se face prin principiul rezonanței. Vibrația unui corp subtil se transmite celuiilalt corp subtil, dacă acesta este de aceeași „gamă” vibratorie sau una apropiată. Sau dacă deține focare vibratorii subtile de

aceiași gamă vibratorie. Principiu esențial, pentru a putea capta prin rezonanță (nu poate capta oricine). Dacă nu, vibrația (excitația) inductorului rămâne pasivă, nu are niciun efect. Nu orice persoană poate fi influențată, ci doar cele cu aceeași natură sufletească cu a noastră sau asemănătoare. De unde și principiul că „persoanele asemănătoare se atrag”.

Totul este efectuat prin intermediul unui „*vis interior*” pe care l-a captat și în care s-a prins (*aprins*). Cheia și unealta de prindere este *visul astral*. Care conține și esențe de cauzal și cosmic. „Prinderea”, influențarea energetică a celeilalte persoane se face prin *vis*, prin intermediul visului trăit sincer și radiat (permanent sau la intervale). Se visează intens la persoana iubită, iar această trăire i se transmite pe căi subtile (astral-cauzal) și odată ajunsă la destinație produce încet, încet schimbări.

Schimbările sunt inconștiente la început, apoi din ce în ce mai conștiente. În ea se naște o nouă atracție, un nou vis. Nu imediat, ci în timp, după o perioadă de germinație și creștere, ca la implementarea unei semințe. Visul este ceva viu, este „o ființă”.

Unealta (instrumentul) de modelare este visul propriu, propria trăire, propria capacitate de visare. De aceea, cel ce iubește sincer și intens, produce mai devreme sau mai târziu schimbări în celălalt. Cel puțin, celălalt îl simte subtil (că generează atracție), chiar dacă nu reacționează.

Vraja (magnetizarea) constă în intensitatea și modul cum visezi și transmiți visul pe care îl ai în tine. Să îl faci pe celălalt, prin influențare directă (câmp subtil), și simtă și să viseze la fel. Sau aproximativ la fel. Fizica intimă a acestui fenomen nu o știe nimeni, doar este bănuită. Este deocamdată un fenomen misterios pentru psihologie, și pentru fizică. Tăria simțirii din inductor trebuie să fie mare, pentru a putea învinge piedicile sociale, prejudecățile celuilalt, inconvenientele mediului fizic etc. („aprinderea” nu presupune doar o simplă transmitere astrală).

Indusul simte o lumină, o energie care îl atrage mistic și se deschide cu inima spre inductor (sursa 1). Dialoghează intern cu ea. I se roagă și implică în această rugă internă, divinitatea (chiar inconștient). Așa are loc la modul astral-cauzal prinderea. Dacă în vis nu se pune și elemente de „divinitate, preaslăvire”, nu are șanse să prindă. Nu „penetrează”. Prin această rugămintă mistică, are loc transmiterea și implementarea sentimentului în celălalt. Sentimentul transmis conține încărcătură mistică, divinizatorie. Totul este în fond magie și vrajă, deși în substrat se petrece o fizică necunoscută.

De asemenea, pentru a putea recepționa, poarta sufletească a celui alt trebuie să fie deschisă (spre primire) la acel moment. Fiecare din noi avem momente când suntem mai receptivi la influențe externe (de obicei stări de decădere *psihice*), altele când suntem mai puțini receptivi, mai închiși. Când avem încredere în noi suficientă și nu recepționăm nimic din extern.

D - Credința în reușită, în propriile puteri ale excitatorului / inductorului (CPP inductor) încrederea în sine. Personalitatea tare a inductorului.

Aceasta este tot un gen de putere (proprie), cu care penetrezi straturile (învelișurile) vibraționale ale indusului și modelezi (dacă stăpânești fenomenul) starea psihică de simțire a acestuia. Ea se adaugă forței Firansmis, sporind-o, dacă este pozitivă, sau diminuând-o, dacă este negativă. Vizualizarea și implementarea acestei stări vibraționale de încredere în sine, asupra celui alt constituie tăria fenomenului, care dirijează succesul. Credința în propriile outeri a inductorului (Cpp) trebuie să existe la o anumită mărime cel outin. Credința că ooti și că ai șanse, influențează succesul. Este ca în medicină „efectul placebo”. Credința că vei reuși, dă impuls pozitiv reușitei. Să nu te temi de nereușită, să proiectezi asupra celui alt sentimentul tău de încredere în forțele proprii. Viziunea de succes, pozitivă, asupra vieții împreună, sugestia acestei viziuni, este în final (printre altele) viziunea care modelează.

Cpp inductor O

Este ceea ce psihologii numesc „personalitate tare”. O persoană care are încredere în forțele proprii și are permanent în cap ideea (convingerea) că va reuși, are șanse de reușită superioare unei persoane care se teme tot timpul că este inferioară și nu are nicio șansă. Viziunea și trăirea anticipată a victoriei este arma secretă a seducătorului (una din ele). Persoana respectivă are încredere în sine, crede în forțele proprii, crede în forța sa de a reuși pe acea linie. Ea chiar reușește datorită acestei credințe, chiar dacă este inferioară pe alte linii. Aceasta influențează pozitiv succesul implementării. Inductorul proiectează prin sugestie (fără să își dea seama) imaginea de victorie asupra celui alt, și acesta chiar se lasă modelat de aceasta („cedează”). Imaginea victoriei și trăirea anticipată a acesteia dă capacitatea, forța subtilă a „luminiței” inductorului (sursei 1) de a pătrunde straturile subtile a celui alt și a ajunge la Spirit (în sursa 2). Și ajungând acolo să proiecteze o anumită stare de fericire (ideal) în indus. „Visul” resimțit de primul se transmite celui alt, făcându-l și pe acesta „să viseze la fel”, îi induce celui alt starea (genul) de fericire la care visează (real sau nu).

Inductorul îi transmite indusului propria imagine de fericire, focul intern, idealul intern, „Zeul intern” al acelei credințe va lucra asupra mentalului celeilalte persoane și îl va face, în final, să cedeze. Acesta declanșează excitație și pătrunde în astralul, supramentalul și cosmicul celui alt. Acționează pe căi nevăzute forța și energia de a se implanta în cerul valoric al celui alt și de a apărea („sădi”) acolo „informație” nouă declanșatoare. Dirijează spre un anumit ideal de fericire în doi (a celor doi împreună). Căci esența este în ultimă instanță „arhivată” într-o informație – informația declanșatoare de nouă vibrație. Vibrația și informația nouă transmit pe calea undelor, (cauzale) „programul de simțire” al inductorului.

Încrederea în sine este un gen misterios (necunoscut încă) de energie, o putere psihologică de penetrare și

modelare, convingere, magnetizare. Dă un impuls, foc intern, încurajează asumarea răsului de către indus. Declanșează (aprinde) o nouă flacără, potrivit flăcării din inductor. Ea influențează în final „liberul arbitru” a acestuia în sensul dorit. Liberul arbitru, fiind *Zeul* din celălalt, inițial fluctuant, indecis. Influențarea reușește mai ales când acesta este „prins” de momente de cumpănă, disperare, restriște. De aceea, cei cu siguranță de sine mai mare (și constantă) reușesc mult mai ușor. Sunt mai „convingători”.

E - Rezonanță în timpul transmisiei cu factorii divini / Marile Puteri Cosmice (R rupe) Conform principiului rezonanței, un obiect intră în rezonanță cu un altul doar atunci când este în mod adecvat excitat cu o anumită formă de energie, ce are o frecvență de vibrație apropiată de frecvența sa.

Energiile cosmice pot fi captate prin rugă, implorare - cu primire sau nu de „răspuns”. Prin proces de rugă internă, implorare, inductorul poate intra în rezonanță cu *Marile*

Puteri Cosmice și atrage energii ale acestora. Care îl vor ajuta în penetrarea terenului receptorului (viitorului indus) și declanșarea de forțe (energii) favorabile „acceptării” acestuia. Acceptare de gen „prietenie” sau „îndrăgostire” (acceptare cu venerare).

Principală Mare putere cosmică care îl vor ajuta sunt Tripura Sundari (Zeița iubirii) și Dhumavati (Zeița transcenderii). Dar îl pot ajuta și alte MPC-uri, care vor da diverse „nuanțe fine” viitoarei relații.

III - Forța de atracție generată în receptor prin inducție / implantare

(a se vedea tebelul de la pag. 79)

La intrare în zona de recepție a indusului, Firansmis este întâmpinat de doi actori principali:

— Factori catalizatori de prindere, încolțire din indus (receptor) (Σk teren indus);

— Forța de atracție la vederea inductorului (Fvedereinductor). Îi vom trata pe rând.

Factori catalizatori de prindere, încolțire din indus (receptor) (Σ k teren indus) Problema sunt întotdeauna barierele și compatibilitățile. Apar factorii de context, mediu fizic și social, care îngrădesc (sau uneori amplifică) transmisia. De asemenea, genul de simțire - funcție de cum acesta are, deține genul de receptori respectivi, pentru acel gen de vibrație-frecvență transmisă sau nu.

Este posibil ca respectivul să nu dețină în el receptorii pentru acel gen de emisie și să nu simtă nimic. Dar asta nu înseamnă că nu este posibil să se întâmple (apară) pe viitor. Poate să dețină „terenul propice” și inductorul primar (sursa 1) să îl „educe” (modeleze) încet, încet, și să facă să apară în sursa 2 (să „implementeze” în el) acel gen de receptori care îi lipsesc. Adică să îi sădească, implanteze și să îi crească, exact ca la o plantă sădită în grădină.

Dacă respectivul transmite un sentiment elevat, dar celălalt și indusul nu are receptori subtili pentru acel gen, nivel de vibrație - în el nu se va forma nimic, nu se va aprinde nimic și nu va aprecia „oferta” inductorului. Dar, încet, încet, dacă stă mai mult timp cu el, să îi implanteze acești senzori pentru „naturi elevate”. Senzorii formați pentru a recepționa „daruri” de această natură, pe acel nivel elevat. Ofertele superioare vibrațional, sunt echipamentul care dau „prețul” partenerului - adică adevărata sa valoare. Valoarea celuilalt constă în ce oferă (ca nivel) vibrațional cel care transmite. Este o calitate pe care unii o au din naștere (din alte vieți), dar la alții se formează în timp, prin multă educație, studiu și experiență - altfel zis, prin suferință de viață.

Un factor important al reacției, care apare ca un gen de catalizator, este deci „terenul propice al indusului” pentru acel gen de flăcără, vibrație (energie creditivă). Factorii fertilizatori ai indusului, care favorizează rezonanța cu energia venită (Firansmis + Efix) sunt în mare parte asemănători cu factorii catalizatori din inductor. Astfel avem:

Ci - compatibilitate frecvență de vibrație (altfel nu

apare fenomenul rezonanței, nu apare Frecepționat).

c2 - setea nativă de cunoaștere și explorare (curiozitatea înăscută, gustul pentru nou, cunoaștere, explorare);

c3 - simțire romantică (credița că dragostea este cel mai important lucru în viață);

C4 - gustul pentru risc și aventură (gustul pentru „a se juca cu provocarea”, gustul pentru risc, aventură);

Cslabilitatea emoțională (instabilitate, mobilitate creditivă, ușurință de a trece de la o extremă la alta);

Ce - chemarea intrinsecă pentru mistic, ocultism, esoterism (pentru un gen anume de „flacăra”);

c7 - prezența în subconștient a unui complex psihologic (care îl face să simtă o anumită marginalizare socială). Un gen de teamă subconștientă interioară că va rămâne tot timpul așa, marginalizat (energia specifică de complex). Tensiune, energie subconștientă internă generată de percepția subiectivă semiconștientă a unui deficit propriu de valoare față de reperul comun de valoare al grupului de referință. Deficitul respectiv se simte subconștient (la modul dureros) față de acest reperul valoric al grupului de referință.

c8 - orgoliu / ambiție / energie de tip egotic (mândrie, dorința de glorie, de a etapa în ochii anturajului). Dorința de posesie, etapare în ochii altora. Vanitatea, egoul intern ascuns al persoanei respective. Este pozitivă, dacă inductorul are cu ce „etapa”, negativă, dacă acesta „nu are cu ce etapă”.

Forța de atracție la vederea inductorului (Fvedere inductor)

Fvedere inductor - este forța generată spontan la vederea inductorului (la prima vedere). Ea dă o „apreciere la prima vedere” / o primă valoare intuitivă a acestuia. Un prim sentiment de „plăcere” mai mică sau mai mare, care poate varia până la „neplăcere” (dizgrație fizică). Aceasta poate „blocă” restul evoluției fenomenului și nu se mai ajunge niciodată la sentimentul final (nu este obligatoriu să se ajungă la „îndrăgostire”).

Nu are expresie matematică.

Forța recepționată dezvoltată în indus

Frecepționat / FAIP – indus

(a se vedea tabelul de la pag. 79)

În urma transmisiei energiei Fair de către inductor și a celorlalți factori adiacenți (Efex + Σ kieren indus Fvedere inductor) rezultă Frecepționat sau FAIP – indus. Acesta poate fi pozitiv, în favoarea atracției sau negativ. Avem ecuația:

$$F_{\text{radiat}} + E_{\text{transfer}} + \Sigma k_{\text{teren indus}} + F_{\text{vedere inductor}} = F_{\text{recepționat}}$$

Pentru a se ajunge la atracție finală, suma lor, trebuie să dea valoare pozitivă, adică termenul doi al relației să fie pozitiv.

Frecepționat O

Sau, funcție de terminologia folosită vom scrie:

FAIR indus O

Factorul de balanță și acceptarea

Forța de atracție a inimii, Fair indus și acceptarea (acceptul indusului la solicitare) sunt lucruri diferite.

Fair indus AC indus

Forța de atracție Faip indus pozitiv, nu înseamnă automat acceptare (Alindus) la propunerea avansată, exprimată a celuilalt. Chiar dacă FAip mus o nu înseamnă că va rezulta automat o acceptare din partea indusului. După cum acceptul nu înseamnă neapărat existența unei forțe interpersonale (Fair indus) pozitive în substrat. Fiecare caz are situația ei specifică, expresia și ecuația ei specifică. Linia și distanța specifică a orizontului ei de cunoaștere. Care diferă de la caz la caz, de la situație la situație. Avem aici un întreg obiect de studiu și un domeniu care înseamnă mai mult decât știință. Înseamnă și știință și simțire intuitivă. Înseamnă suma celor două. Depășește ceea ce numim noi fizică și știință, dar nu este nici simplă simțire intuitivă. Este o îmbinare a celor două.

Răspunsul poate fi „Nu”, chiar dacă există forță de atracție interpersonale Fair indus pozitivă. Apropierea și contactul a două persoane nu înseamnă doar simpla

consecință a unei atracții simțită cu inima. Nu înseamnă simpla urmare a atracției Fair pozitive, descătușarea acesteia. Răspunsul, acceptul indusului, nu este rezultatul doar al acționării forței Fair indus. Mai intervin și factori de calcul rațional, conștient, sociali și de mediu, care pot schimba răspunsul final (pozitiv sau negativ). Mai intervin și factori raționali și sociali de moment, care modelează, completează Fair indus. Și chiar dacă se iau în calcul toți acești factori, mai există „ceva” - un al treilea factor, diferit și de impulsul rațional, și de cel al inimii - și anume „factorul divin”, care înclină balanța acțiunii, într-un mod ce nu poate fi calculat nici cu rațiunea, nici cu inima. Factor care înclină răspunsul indusului într-un mod care nu se poate calcula și nu se poate anticipa, nici de inductor, nici de indus.

ACCEPTAREA de către indus (AC indus).

Are la bază:

- 1 Forța de atracție interpersonală indusă (Faip indus) (de-a gata, prin radiație);
- 2 - Forța rațională a indusului (gândirea la rece);
- 3 - Factorul de balanță (lupta / interacția între cele două).

Termenul întâi - Fair indus a fost tratată pe larg anterior.

De aceea, în continuare vom face doar studiul Forței raționale și a Factorului de balanță

Termenul doi

Frat - Forța rațională - Factorul rațional al accepției, forța rațională, impulsul mentalului

Acceptarea propunerii nu depinde doar de atracția interpersonală Fair, conștientă, subconștientă sau inconștientă. Ci și de un anumit calcul intern, rațional, care se petrece în paralel cu această forță - vocea mentalului, vocea rațiunii. Care o îngrădește, frânează sau o încurajează, stimulează, întărește. Ea ține în general de legătura („puntea”) cu socialul, cu valorile și restricțiile socialului, cenzurile impuse de societate, grupul social. Și cu restricțiile de moment ale mediului.

Frat este făcută din tipuri de energii cărora le zicem: apreciere, nevoie, strategie, eligibilitate.

Acestea compun Forța rațională, dând în final o energie care se combină cu Fair indus-Componente specifice Frat:

- Eligibilitatea (factor de includere / excludere);
- Aprecierea rațională a calităților (punctaj acordat mental inductorului).

Forța rațională care acționează, nu se mai numește *atracție*, ci: nevoie, admirație, dorință, intenție.

Forța rațională - este acea forță care este dictată, sintetizată de gândirea rațională conștientă. Ea are la bază o componentă de substrat în general egotică. Care de multe ori ne înșală și ne poate proiecta mental o altă justificare, pe care noi o considerăm „nobilă”, generoasă. Cel în cauză, indusul se poate înșela pe el însuși, fără să își dea seama. El poate spune de ce anume, conform educației și simțirii lui, îl admiră și apreciază pe celălalt, pentru calități pe care le poate enumera și defini mental. În discuție cu alții, acestea le enumeră. ca pe niște punctaje, calități ale celuiilalt.

Acest tip de gândire are de multe ori ceva fals, la suprafață, ascuns și egotic dedesubt în esență. Idolul intern ce urmează a fi satisfăcut este în multe cazuri „Egoul”. Motivele invocate social pot să fie un fel de vanitate și justificare în ochii altora. Asta, deoarece adevăratele motive, nu sunt prea nobile sau morale (conform moralei societății în care trăiește indusul). Ele se țin ascunse, de multe ori în subconștient, și aparent la suprafață apar alte motive, prezentate ca fiind veritabile. De multe ori individul se minte chiar pe el însuși. Crede că este atras de ceva, autentic, nobil, la persoana respectivă, dar în realitate este atras de altceva, de joasă vibrație și egotic.

Pe lângă aceasta, acceptul poate să nu vină imediat, ci să vină amânat (sau deloc), datorită unei strategii a indusului, ce urmărește un anumit scop sau un anumit câștig.

Ca urmare, forța rațională are următoarele componente:

$$F_{\text{RAT}} = E_{\text{social}} (F_{\text{PUNCTAJ}}) + F_{\text{strategie}}$$

1 - Eligibilitatea socială (ESO - dai) - Vizualizarea acceptării de către societate. Eligibilitatea este urmare a unor conform unor reguli de apreciere nescrise și de multe ori nerecunoscute ale societății în care trăiește indusul și care îi afectează imaginea socială, relaționarea cu ceilalți, aprecierea în grup. Societatea, grupul social, încurajează moral formarea unor cupluri (pe motive de „compatibilitate”) și iau în derâdere, blamează formarea altora. Sunt entități legate de „imagine”, ce nu pot fi nicăcum considerate „fizice”. Dar afectează formarea unei relații.

2 - Fructaj - este formată din aprecieri, cotați raționale pe diverse domenii, direcții. Este finalul unui punctaj intern dat pentru anumite „potențiale” ale inductorului pe anumite „nivele”. Nedefinite un parametru fizic, ci social. Astfel vom avea:

- Aprecierea (punctajul) pentru aspectul fizic (AfiZic);
- Aprecierea (punctajul) pentru statutul social (Adai);
- Aprecierea (punctajul) pentru statutul material (Amatenai);
- Aprecierea (punctajul) pentru valorile morale (A.);
- Admirația (punctajul) pentru cunoștințele generale și experiența de viață a inductorului (Acunoștințe).

— Admirația pentru ceva personal, specific personalității indusului (Aspect).

Aprecierile, cotațiile sau admirațiile respective pot fi mai mult sau mai puțin conștientizate de indus. Important este că ele acționează energetic și se adaugă forței inimii (Fair indus) influențând răspunsul final. În mental generează o „axă a valorilor” și o „distanță” specifică pe această axă. Este distanța în plus sau în minus față de un anume reper valoric specific acelui grup social dar și față

de un anume reper propriu, personal. De obicei are greutate cea raportată la grupul social, axa de valori conform unui anume model sociocultural al acelei grup. Care afectează puternic decizia individului de a accepta o relație sau nu. O axă de valori nescrisă niciunde, dar știut (simțit subtil) de toți indivizii grupului. Simțire comună prin care ei se definesc (se simt) ca grup social aparte. Distanță care este simțită mai mult sau mai puțin conștient și pusă în calcul împreună cu Fair indus (vocea inimii).

Forțele raționale sunt de fapt rezultatul unor selecții și aprecieri, a unor „grile de evaluare”. Dar ele în final se adună cu forțele de atracție ale naturii interne (Fairindus). Deci ca natură tot un fel de „forțe” sunt, dar nefizice. Sau dacă nu sunt inițial, devin în final. Deoarece se adună și se scad la forțele de natură atractivă internă. Deoarece le adunăm cu acestea în final și sunt rezultatul rațiunii, a unei simțiri cognitive, le vom considera „forțe de natură rațională”. Prin convenție, pentru a păstra același limbaj, le vom considera tot un fel de „atracții” dar de o altă natură.

Acordarea internă de punctaje valorice se face conștient la unele persoane, semiconștient sau inconștient la altele. De aceea, forța rațională, chiar dacă îi zicem *rațională*, nu este în totalitatea ei una deductibilă logic și nu este întotdeauna deplin conștientizată. Uneori indusul o aplică, fără a fi deplin conștient de mecanismul intern (selecție, acordare punctaje) ce se petrece în sfera mentală.

3 - Fstrategie - Indusul poate avea la momentul aplicației un plan strategic cu altă persoană (alt aplicant) sau nu poate avea, dar amână acceptarea pe motiv de „creștere a incitației” în celălalt. Poate simți atracție pentru inductor, dar vrea să îl amâne, din considerente de așteptare să vadă ce se întâmplă pe planul celălalt, sau intenționat, din motive de creștere a incitației, provocării exercitate. Poate avea alte priorități de moment, de altă natură, sociale, familiale, în care este implicat și este nevoit să amâne răspunsul, chiar dacă simte atracție și în

sine se petrece un calcul rațional pozitiv. Toate acestea fac parte din ceea ce vom numi „strategie indus”.

Termenul trei. Factorul de balanță. Proiecția *Tripurei Sundari* (*Forța Fbal*)

Cele două forțe studiate până acum, Fair indus și Frat, nu sunt suficiente pentru a se ajunge la o viziune integrală a ecuației accepției.

FAIR indus + Frat Alindus

Ele singure nu alcătuiesc viziunea integrată energiilor care dau accepția. Mai există un al treilea factor. El există și acționează ca o „punte de legătură”, cu primele două. Energia de acest tip acționează după conturarea primelor două și dă în final „înclinarea balanței”. Această punte de legătură energetică o vom numi „factorul de balanță”, Fbal și este o expresie a impulsului divin, a grației divine, a *Grației Zeitei Tripura Sundari* – patroană a domeniului atracției. Natura factorului este complet diferită de primele două. Natura sa este una divină și ca urmare, incalculabilă fizic.

Impulsul dat de Fbal este acel „ceva” subtil și inefabil apărut în final (după manifestarea primelor două) în situații de oscilație, de balanță, datorită capacității de alegere proprie, proprii

Ființei, unice și indeterminate, ce nu ține de nimic fizic și nu poate fi calculat din afară, de o altă persoană. Și nici măcar de subiect, de indus.

Acel impuls este *Grația Tripurei Sundari* – zeita care *patronează* relațiile și sfera atracției. Și care pentru fizica, din perioada actuală, nu există. Este un impuls venit din sfera cosmică cauzală, din Spațiul Universic al Marii Ființe.

În general este Grația Tripurei Sundari, care *patronează* relația, dar poate fi pe moment (funcție de caz, conjunctură) și grația altor zeități (*Mari Puteri Cosmice*), care la acel moment își transmit „impulsul”, influența subtilă în acea Ființă (indus), influențând în final decizia. Capacitatea Ființei de a capta acest tip de impuls (energie), și a o folosi în mișcarea sa, în mod independent

de orice calcul al ei rațional, se numește filosofic liber decizional (liber arbitru). Această capacitate (putere) se manifestă fie că vrem, fie că nu vrem, și asta deosebește omul de mașină. Mașinile făcute de om nu pot capta astfel de energii.

Este o întreagă dispută între filosofi, dacă Ființa umană (și orice Ființa în general, până la atom) are sau nu așa ceva în natura, structura ei. În viziunea noastră vom considera că are. Ființa nu este un robot, nu este un simplu ansamblu mecanic, calculabil ca mișcare și anticipabil ca acțiune în manieră absolută. Ea nu doar „reacționează”, ci își aduce și contribuția proprie (divină), indeterministă la răspunsul pe care îl dă mediului. Prin răspunsul ei la factorii de mediu, divinitatea se manifestă ca mișcare în Planul fizic.

Cei trei factori alcătuiesc tot o „*tripură*” - o oglindire a Zeiței Tripura Sundari în Planul fizic, prin „actul atracției”.

Cele două forțe Fair indus și Frat sunt complementare, polare, dar sunt legate una de alta, se influențează reciproc. Forța rațiunii Frat influențează prin sugestionare forța inimii Fair indus. De asemenea și forța inimii Fair induși influențează forța rațiunii Frat-Impulsul dat de Fair indus interacționează cu impulsul dat de Frat, imprimând o anumită „*luminozitate*” și nuanță componentelor acesteia. De aceea, rezultatul, simțirea, la un moment dat a valorii și prețuirii celeilalte persoane (Frat), este un factor variabil și fluctuant.

Ambele interacționează subtil și se influențează reciproc, oglindindu-se una în alta la modul cel mai subtil. Dacă îți place mult de cineva, ai tendința să îl judeci și obiectiv (rațional) altfel. Ai tendința să îi ierți greșelile, să îi treci cu vederea neajunsurile etc. Că „așa este în viață”, și... „așa a făcut Dumnezeu lumea”.

Dacă am întreba materialistii, ar zice că este vorba de o *unitate dialectică a contrariilor*. Și de data aceasta, s-ar putea să aibă dreptate. Cele două forțe sunt parametrii complementari în cadrul aceleiași relații, dar nu dau

suficiența. Se mai adaugă acel misterios impuls divin, exprimat prin Fbal-Forța inimii și cea rațională, dau o forță finală, care, împreună cu factorul de balanță dau decizia finală, exprimată prin forța de acțiune Facțiune și răspunsul indusului R indus-Răspunsul în final nesupusă acestora. Dacă liberiul arbitru ar fi în viitor explicabil prin legi fizice, ea nu ar mai fi liber arbitru veritabil. La fel și cu inteligența. Ea este de fapt un liber creaționist, o grație a zeului Brahma (Zeul creației).

$$F_{AI}indus + F_{RAT} + F_{BAL} = F_{ACIUNE}$$

poate fi unul pozitiv, acceptare indus sau unul negativ respingere indus.

Existența impulsului divin al Ființei are drept consecință (proiecție), apariția liberului creaționist și a liberul decizional în mișcarea (reacția) Ființei. Componenta divină, prin definiție este liberă de determinism, de calcul. Filosofi materialisti o numesc „inteligență” și „liber arbitru” - fără a putea explica esența acestor lucruri. Ele dau în final libertatea în acțiune, independența de formulă, independența răspunsului de calcul determinist. Ființa devine liberă de anticipare fizică în mișcare, supusă doar parțial de legi și constrângeri de natură fizică, și

Impulsul divin se manifestă printr-o energie și imagine mentală ce nu poate fi anticipată. Această energie nu este rezultatul nici unei formule, înlănțuiri logice deductibile - rezultatul ei, proiecția ei în Planul fizic (sau subtil) nu poate fi calculată.

Creația ideatică nu poate fi anticipată. Nimeni nu poate anticipa ce idee nouă îi va veni Ființei (indusului) la un moment dat. Ea vine spontan și nechemată. Ideea nouă, dacă poate fi anticipată, nu mai este cu adevărat nouă și rezultatul unei creații veritabile.

Una este vocea inimii, una este calculul rațiunii și alta este impulsul divin captat. Acest impuls este a treia voce (energie) neuzită din Ființă, un al treilea actor al fenomenului atracției, am putea-o numi „vocea lui Dumnezeu în Ființă”. Prin Grația Tripurei Sundari (și a

altor zeități paralele) - ea este cea care, în final înclină balanța spre un taler sau altul, rațional sau emoțional.

Ca urmare (ca și în mecanica cuantică), accepția, răspunsul unei persoane asupra căreia se acționează cu o anumită cerere, solicitare, sugestie, poate fi calculat doar probabilistic, niciodată cu un determinism absolut.

Forțele de atracție induse prin variația CPP

(a se vedea tabelul de la pag. 79)

Faip mus produce în substrat (corp causal indus) modificarea vectorului „încredere în Sine” sau „Credință în propriile puteri” - vectorul central al psihicului Ființei. Creștere pe care o vom nota cu Δ Cpp. Creștere care se poate manifesta pe două intervale:

Fa ir indus	fo rma 1	Fmv (Forța medie valorică)	Δ Cpp LSV propriu
	fo rma 2	F-n (Forța de transcendere valorică)	Δ Cpp LSV - propriu

Cele două forme a forței obținute, Faip indus nu pot exista decât independent, la modul binar (ori una, ori alta). Fiecare dintre acestea au efectelelor specifice la nivel de CPP - indus și automat nivel de conștiință. În cazul în care Δ CPP LSV - propriu notăm această creștere a vectorului cu „DA” (se va trata în detaliu mai încolo).

Prin fenomenul transmisiei - dacă se produce - apare o vibrație nouă în spațiul causal al indusului, pe care le vom numi „forțe induse”.

Forțele induse pot apare pe două intervale, generând astfel, două tipuri de forțe:

- Fmv (forța medie valorică);
- F-n (forța de transcendere valorică).

Ele nu apar ambele simultan. Ori una ori alta - deoarece reprezintă produsul unic al unei singure emisii. Ambele se formează pe același tip de axă causală: axa valorică specifică acelu moment supramentalului sursei

receptoare (sursei 2).

Granița dintre cele două o marchează LSV-ul propriu - „limita de transcendere valorică” sau „limita subiectiv-valorică” a persoanei posesoare a acelui spațiu causal (sursa 2 - indus).

Ce este acest LSV - propriu?

Orice Ființă are în interiorul ei un spațiu supramental (causal) în care are orientări (vise, aspirații) pe diferite direcții, caracterizate fiecare de o „limită subiectiv valorică de aspirație” pe care o vom nota cu „LSV - propriu”. Apare o spațialitate causală pe care „luminița nouă” (visul), se manifestă și care presupune o spațialitate valorică pe care ea variază. Limita acestei spațialități valorice (de variație a vectorului) o vom numi „limită subiectiv valorică de aspirație” Sau „LSV - propriu”.

Forța medie valorică

(Fmv)

Este cazul Forței de atracție fără depășirea limitei valorice interne (LSV - propriu). O vom numi Forța medie valorică sau Forța indusă de tip Fmv

Transmiterea de simțire (inducție radiativă) pe intervalul de până în pct. LSV - propriu LSV - punctul valoric limită, până la care subiectul consideră că poate avea șanse în ceea ce privește „valoarea” partenerului (conform criteriilor societății și adoptate de subiect)

$O < Fmv$ - LSV - propriu

Transmiterea se face prin radiație și „prindere” (recepție). Se induce în sursa 2 (indus) o stare de plăcere, pasiune chiar, dar fără a interveni stări de extaz, de transă euforică. Este starea de atracție obișnuită, în limite medii, fără excese. Ea dă plăcere, dar nu transă, nu modificări de logică, venerare a celuilalt, nu dă „plutirea în al nouălea cer” (chiar dacă cel în cauză o afirmă). Forța care acționează în acest caz o vom nota cu Fmedie valorica sau Fmv

Există un fenomen de transmitere radiativă și legi fizice ale acestei transmiteri.

Efectele în timp ale forței de atracție medii (ale Fmv)

În urma fenomenului de inducție poate apare (sau nu) un program de simțire nou în indus. În acest caz inductorul „îi dăruiește” un nou mod de simțire, îl îmbogățește spiritual, îl face să devină altă persoană, să simtă și perceapă lumea altfel. Îl transformă sufletește și în esență.

Influențarea sugestivă, cu program nou de simțire în indus

Există un mecanism discret al dăruirii și înnobilării (magnetizării) cu simț și fel nou de simțire al celui alt, Iată câteva energii vibraționale ce pot fi dăruite atitudinal, sugestionai, prin conviețuirea alături de acea persoană și transmisia telepatică a simțirii noi:

Tipuri de programe ce se pot implementa (exemple):

— Simțirea specifică pentru valori și efecte romantice.

Este o îmbogățire a celui alt cu acest gen anume de simțire, în împrejurări catalogate a fi „romantice”. Celălalt primește în dar o capacitate nouă de simțire și și-o asimilează. Simțirea sa în continuare devine conformă acelui șablon.

— Simțirea pentru un anumit tip de estetică a formelor, pentru un anumit gen de frumusețe și armonie estetică.

— Simțirea pentru un anumit gen sau nuanță de exotism (palpitație, aventură, risc...).

Este un fel de incitație pentru personaje și conjuncturi exotice, deosebite de standardul obișnuit, curent. Este o atracție care se declanșează la unele persoane ce fac excepție de la media statistică, ce sunt „altfel decât alții”. Este un fel de atracție specifică pentru contrast, pentru ceea ce face excepție de la regulă, pentru „ceea ce este deosebit”.

Există o sumedenie de programe de simțire ce pot fi implementate, din care am prezentat doar câteva. Nu ne propunem o prezentare generală a lor. Am prezentat doar câteva, spre exemplificare.

Din punct de vedere al duratei (persistenței) efectului de magnetizare (aprindere) în indus avem:

— Prezentă, de moment (doar pe perioada contactului fizic, cât indusul stă lângă inductor);

— Remanentă (cât stă lângă inductor și o anume perioadă scurtă după);

— Permanentă (de lungă durată).

Aceasta, este funcție de natura sufletească a celui alt. Ca și în natura fizică, fierul se magnetizează temporar, oțelul (cu alt tip de structură) se magnetizează permanent.

Forța de transcendere valorică

(F_{tv})

Este cazul Forței de atracție cu depășirea limitei valorice interne (LSV - propriu). O vom numi Forța de transcendere valorică sau Forța indusă de tip F_w.

Ea este cea care dă ca efect atracția venerativă, îndrăgostirea și în final „satelizarea creditivă”. Energia cosmică captată are două surse de energie cosmice: *Dhumavati* (zeița saltului, a transcenderii) și *Tripura Sundari* (zeița atracției). Fenomenul se petrece în spațiul cauzal, cu implicarea energiei cosmice atrase prin rezonanță. Transmisia se poate face pe oricare din căile enumerate anterior (v. mai sus).

Fenomenul însă are o metafizică aparte.

Metafizica transcenderii limitei valorice.

Fizica supravaloarii induse sugestionai (vibrațional - informațional).

Transcenderea, saltul calitativ are la bază energia marii puteri cosmice Dhumavati.

Creșterea are la bază atât energia Dhumavati, cât și a Tripurei Sundari. Chiar dacă fenomenul își desfășoară scenariul în zona cauzalului cu elemente din cauzal, în spatele acțiunilor stă energia cosmică Dhumavati și Tripura Sundari.

Actorii principali sunt: valoarea, granița valorică (LSV - propriu) și transcenderea valorică (saltul valoric). Fenomenul apariției noii stări de conștiință (conștiinței modificate) are la bază saltul, variația unei mărimi metafizice pe o anumită axă spațială cauzală. Cea a percepției atracției. Transcenderea valorică mai bine zis

variația valorii - realizată pe o linie de tindere din creditiv, numită „axă valorică”. Avem mai multe astfel de axe valorice în spațiul (corpul) creditiv, iar în cazul nostru lucrurile se petrec pe axa atracției.

LSV propriu - $F_{tv} < 0$

Valoarea din supramental (esența credinței) este „materia” acelei spațialități. Acolo, Spiritul nostru nu se mișcă doar pe o axiomatică făcută din spațiu-timp, ci pe una făcută din spațiu - timp - valoare.

Energia implicată în această variație este „Credința în propriile puteri în ceea ce privește atracția” (Cppa) sau mai simplu „CPP”. Este o parte a „Credinței în propriile puteri” - generale. Care este vectorul central al corpului creditiv (cauzal). Secțiunile acestuia proiectate în plan reflexiv (trăire) se numesc de la caz la caz: *Respectul de Sine, Venerarea de Sine, încrederea în Sine*. De multe ori vom folosi aceste expresii, dar dedesubt se va înțelege aceeași energie specifică CPP.

Valori specifice vectorului „Credință în propriile puteri” (CPP)

Originea, sursa vectorului → este Eul creditiv / Eul supramental (notat simbolic cu „”).

Modulul vectorului Credință în propriile puteri (CPP) - este cel de a accede la o anumită valoare pe plan relațional. Credință marcată pe axă cu CPP. Este tensiunea valorică conținută de aspirație, energia acestei credințe (aspirații). Ea marchează metafizic (cauzal) cantitatea de energie eterico-astral-creditiv-cosmică cuprinsă în simțire (aspirație).

Limita maximă de tindere (*credință*) - credința în propriile puteri - maximul creditiv pe această linie (LSV - propriu).

Valoarea limitei posibile de realizare / Limita valorică subiectivă (LSV) este valoarea până la care crede Spiritul respectiv, Eul creditiv că poate accede pe acea direcție de tindere, aspirare (cea a succesului în atracție). În cazul acesta direcția valorică este cea a atracției față de o persoană de sex opus (nu studiem aici deviațiile). LSV -

propriu este vârful vectorului CPP. LSV dă modulul acestuia la un moment dat de timp și o împrejurare dată.

Distanțe specifice generate (pe care se mișcă):

— Distanța până la LSV - propriu este distanța normală, în cazuri obișnuite (fără transcendere) pe care se mișcă (variază) modulul Eului creditiv, la diverse excitații din afară, pe linia atracției. Stările de conștiință generate, la mișcarea pe această porțiune creditivă, sunt stări de conștiință plăcute, dar obișnuite (fără efecte de conștiință modificate).

— Distanța peste limita valorică - depășirea creditivă specifică realizată (indusă) de un eveniment anume face ca modulul Eului creditiv în ceea ce privește atracția, să sară peste limita LSV - propriu și să obțină prin vibrație stări de conștiință deosebite (modificate). Distanța dintre noua limită valorică indusă și LSV - propriu rămas în urmă, o vom numi „distanță de transcendere” sau „DA”. Ea semnifică o diferență de amplitudine a vectorului CPP. Vom nota vechia limită valorică cu LSV_{ir}, ițiai (sau LSV_I) și noua limită valorică cu LSV - imprimat (sau LSV₂).

„Da”. = este o distanță supramentală, valorică, creditivă, specifică fenomenului de conștiință modificată. Variația Spiritului (prin Eul creditiv și vectorul acestuia CPP) pe această porțiune generează stări specifice de de conștiință. Adică „efecte Shiva” specifice. Depășirea Eului creditiv peste LSV - propriu dă starea de „fericire”. Fericirea este o stare de Spirit indusă de variația încrederii în Sine peste LSV - propriu. Asta nu se demonstrează, se constată practic, prin experiența trăită. Prin experiment. Problema este că nu poate fi trăită de oricine, nu toți ajungem în viață să trăim acest tip de experiment. Generarea de efecte specifice la variația pe această linie (porțiune) este un fenomen subtil al unei fizici supramentale, imposibil de demonstrat încă, prin instrumente fizice de laborator. Ea este un experiment metafizic, și se demonstrează doar prin trăire metafizică (la care nu toți avem acces).

Metafizica specifică apariției parametrului valoric

„DA” poate fi sugestiv redată prin următorul tabel:

SPAȚIUL SUPRAMENTAL (cauzal) Axa valorică privind atracția față de persoane de sex opus			
	F _{AIP indus} ↓		
..... LSV _{neg}	@	Vector C _{pp}→	LSV _{inital} D _A LSV _{empiric}
Efecte de conștiință corespondente →	Eu creditiv F _{MV}		F _{TV}
	Stări de conștiință obișnuite		Stări de conștiință modificate

Factorul DA caracterizează esența acestui fenomen al atracției (cu Fw).

Credința în propriile puteri (*încrederea în sine, Cpp*) - este vectorul creditiv central al spațiului valoric propriu, cum este coloana vertebrală la corpul fizic. El pune Eul creditiv în mișcare și acesta dă „stări de încredere în sine” variabile. Comune (obișnuite) sau specifice. Este un tip de energie specific spațiului creditiv (supramental), specific acestui tip de Univers. Trăirea acestor variații pentru diverse situații și conjuncturi din spațiul fizic, le numim la modul empiric „viață”. Venim în planul fizic pentru a culege acest tip de stări (ele se sedimentează apoi undeva în akashic). Stările date prin variație sunt stări specifice de conștiință - stările specifice ale vieții. Pentru noi, ceea ce se petrece în spațiu supramental și efectele spirituale asociate, înseamnă viața mistică, viața misterioasă, viața ocultă - dar în esență este vorba despre o fizică pe care nu am accesat-o încă.

Fenomenul de transcendere (salt creditiv)

Energia Dhumavati → transcederea încrederii în sine Z credinței în propriile puteri de accedere pe linie atractivă peste limita maximă de până atunci (LSV - inițiai). Apariția unei limite de credință (automat credințe în propriile puteri și creștere a încrederii în sine) (LSV - inițiai) și apariția distanței creditive de transcendere DA.

$$D_A = LSV_{\text{imprimat}} - LSV_{\text{inital}}$$

Această DA este o distanță nouă apărută în spațiul creditiv, specifică atracției cu venerare. Ea dă

autenticitatea fenomenului. Ea este generată de vectorul intern CPP (Credință în propriile puteri / încredere în sine) – vector pe care mulți doar au auzit de el, dar nu îi știu natura și nu știu ce înseamnă.

Această transcendere creditivă dă efectele de conștiință modificate, transa îndrăgostirii, atracția cu venerare. Cât timp ține această situație a modulului CPP dincolo, există venerarea, există ceea ce numim în limbaj comun „îndrăgostire”.

Vectorul „*încredere în sine*” (CPP) este un vector aparte față de toți ceilalți vectori interni cauzali. Este ceva analog cum este coloana vertebrală pentru corpul fizic, sau cum este fotonul pentru particulele elementare.

Dacă un factor exterior face ca modulul CPP să depășească la un moment dat LSV – propriu la acel moment (LSV – în mai) – asta presupune o creștere internă a modulului CPP, adică o variație pozitivă a acestuia.

Noi trăim această variație a vectorului sub formă de euforie internă specifică și stare de speranță. Ea doar se trăiește. Venim în încarnare pentru a o trăi. Natura a impus această lege. Pentru aceasta au apărut „ființele” – acesta este rolul lor, să marcheze această variație cu un anumit gen de simțire (care „lasă” un gen de informație).

Spiritul este cuprins de o stare specifică de vibrație, stare specifică de euforie, care „topește” orice suferință resimțită la acel moment (pe alte domenii), te face să *uiți* orice și îți dă un fel de transă, euforie, pe care o numim în termeni uzuali „fericire”. Este compensația vieții, adică a încarnării, pentru toate celelalte stări de suferință pe care suntem nevoiți să le îndurăm. Variația vectorului CPP este factorul psihologic care dă această stare de „putere” internă, „*plutire în al nouălea cer*”, „apropiere de Dumnezeu” etc.

Când variația se produce invers, cu valori negative (CPP scade), apare efectul de suferință, deznădejde, disperare, regret, ba chiar dorința de suicid.

Concluzii:

1) Fericirea este un efect generat nu de atingerea

unei valori, ci de depășirea unei valori (pe care credeai inițial că nu o poți depăși). Este starea de conștiință dată de această depășire (realizare). Starea nouă, specială o dictează noua ta „credință” interioară. Efectul generat de variația credinței generează această fericire. Credința pe care o aveai, credința pe care o purtai în tine și depășirea ei. Depășirea a cât credeai că poți atinge. Fericirea (starea specială de conștiință) este dată de depășirea unui limite creditive avute la un moment dat pe o direcție valorică de simțire. A depășirii a cât crezi că poți face, realiza, atinge, pe acea direcție creditivă.

2) Fericirea poate fi obținută pe orice direcție spirituală (x, y, z...), nu contează în mod expres natura ei vibrațională (direcția creditivă). Stările de conștiință obținute prin transcendere sunt diferite ca nuanță (gamă), dar sunt toate veritabile (nu este una mai „veritabilă” ca alta). Nuanța lor se cunoaște prin trăire directă a lor, experimentare directă a aceluia tip de transcendere.

Contează suprarealizarea valorică pe acea direcție de aspirație spirituală (creditivă). Să faci mai mult decât credeai că poți, mai mult decât te așteptai, mai mult decât credeai că îți permite propria natură, propria condiție.

Asta este definiția fericirii. Nu trebuie să fii „bogat” pentru asta, ci să îți identifice propria nevoie pentru care ai venit, iar prin proprii puteri să îți depășești limita pe acea direcție. Acest proces psihologic, creditiv, generează fericirea. Această stare indusă este adevărata fericire. Să faci mai mult decât crezi că poți face, să atingi ceea ce nu sperai să poți atinge, fiind considerat de tine „prea sus” pentru nivelul tău.

Fenomenul îndrăgostirii și adicției

Fenomenul „prinderii” cauzale - al transei specifice generate de transcenderea limitei valorice proprii

Considerăm că indusul avea o anumită aspirație internă, pe o anume „linie creditivă valorică” și un anume vector „Cpp” la un moment dat pe acea direcție (1, 2, 3, 4...).

Dacă apare în viața sa o persoană care are valoarea

(considerată de el la acel moment) „dincolo” de acea limită valorică și îi induce speranța de a „transcende”, depășii prin el acea limită, îi induce automat speranța (excitația, provocarea) starea de „fericire” pe acea direcție. Starea de „a/ nouălea cer”. Starea de „venerare” a celui alt și impulsul interior mistic de „a i se închina lui”. Deoarece, în sinea sa îl consideră „Trimisul lui Dumnezeu”.

Această stare nouă de „fericire”, declanșează în mental (și supramental) autosugestia, inundarea Spiritului cu imagini de vis și hrănirea acestuia cu ele. Aceste imagini induc transă, deoarece conțin energie – drog pentru acel Spirit. Creierul secretă hormoni specifici care induc această stare de transă. Îi produc stări de spirit modificate (extatice). Deoarece sunt peste limita valorică de speranță proprie. Creierul la această excitație produce această emisie hormonală și acest efect.

Hrănirea cu acest „drog intern” dă o stare de spirit inedită, magică și exotica, precum și deformarea percepției privind acea persoană. Îi dau un filtru (*ochelari trucați*), cu care vede realitatea deformată. Întreținerea prea mult cu aceste imagini generează în interior (spațiul cauzal) o dorință (provocare) tot mai mare de a le pune în practică, și de a le trăi pe viu. Devine subordonat lor. Spiritul „se prinde”, cade în „mreaja” acestui drog.

Efectul de conștiință produs de „saltul valoric”
Conștiința modificată

Această dorință exotica, crește tot mai mult și duce în timp la deformarea și pierderea judecății lucide, la „pierderea capului”, la percepția deformată a realității. Acea dorință aprigă născută de hrănirea cu acele imagini și dependența de ele dă starea de transă numită „îndrăgostire”. Cu cât capacitatea de a visa a persoanei (de a crea, genera subtil imagini interne la un mic stimul) este mai mare, forța exotica nou apărută (*transa*) este mai puternică. Totul este ca inductorul să aibă (să inducă, eventual ajutat de mediu, terți) valoarea peste limită și convingerea că îl poate atinge, accede valoric, coabita cu el la acel nivel. Cu el și prin el „în fața lui Dumnezeu”.

Dacă se oferă la modul cert, fără a lăsa loc interpretării, imaginația indusului se declanșează mai greu, sau nu se declanșează poate, deoarece nu are „provocare”, incitație în substrat. În „oferire”, trebuie să existe și ceva „ambiguu”, nesigur, ce trebuie „confirmat”. Altfel „jocul” nu prinde. Probabilitatea de a se declanșa izvorul de imagini astrale interioare este mult scăzută. Ca în mecanica cuantică, nu lucrăm cu certitudini, ci cu probabilități. Inducția (Fradiant) transferă o „undă de probabilitate”. Certitudine nu poate da nimeni. Există însă sigur „probabilitatea” de o anumită măsură. Dacă i se sugerează (transmite) doar speranța întrezărită (și mai ales fluctuantă) a accesului la acel supranivel, care îi depășesc puterile (sau cel puțin așa crede el de moment), imaginația indusului este foarte probabil să se declanșeze. Încet, pe nesimțite, sau năvalnic, brusc, la un moment dat (dacă nu sunt bariere externe) se declanșează. Ca la un rug de vreascuri. Chibritul ținut un anume timp, la un moment dat „aprinde”. Cât ține flacăra, după aprindere, dacă ia foc ireversibil rugul sau nu, asta este o altă problemă (discuție). Depinde de material, grad de uscare, mod de aranjare, insistență într-un loc anume sau căutarea altui loc unde să ținem chibritul etc. Sugestia nouă (vibrația, speranța) se poate infiltra încet, timid, pe nesimțite sau poate genera (dacă el aștepta de mult asta) o flăcără explozivă. Începutul lucrării (pătrunderii), a izvorului imaginației noi, înseamnă apariția în substrat și subtil a *Forței de transcendere valorică* (Fw). Aceasta este energia nouă, forța miracol, forța care stă la baza fenomenului, forța care dă efectele noi, stări noi de conștiință. Acest Fw este forța magică și actorul principal al fenomenului de transă, numit „îndrăgostire”. „*Demonul*” care cuprinde Ființa, astralul și supramentalul acesteia, este forța care rezultă din consumul acelor imagini. Realizat de data aceasta prin creșterea vectorului CPP. La baza sa stă acea misterioasă distanță valorică DA care apare (v. tabel).

Îndrăgostirea este starea de euforie (și pierdere a

simțului logic) dată de speranța accesului la un anume gen de fericire dat de saltul încrederii în sine peste o anume limită care există în oricare din noi în causal. Acesta este mecanismul ascuns al fenomenului: saltului creditiv al CPP peste LSV la acel moment. Sugestia indusă este speranța accesului, atingerii unui anume gen de fericire. Obținut prin saltul intern (subtil) al vectorului CPP (credința în propriile puteri în ceea ce privește atracția).

Altfel spus, mesajul implantat trebuie să conțină două informații:

- Percepția valorii inductorului dincolo de limita valorică a indusului

- Speranța accesibilității (valorii) acestuia

Prin transmiterea unor astfel de mesaje, informații subtile indusului, i se induce focul intern de „îndrăgostire”. Care poate fi urmărit din exterior cum crește și dă roade. Indusul ajunge chiar el să facă explicit sau neexplicit „invitația”. La început prin mesaj non-verbal subtil, apoi tot mai evident, până și cei din exterior (grup social, anturaj) își dau seama de asta. Inductorul poate să accepte sau poate să evite.

Acest magic Fw, este de altă natură decât cel sexual-estetic. Este de natură causală, creditivă. Este forța (vectorul) specific incitației de transcendere, care se implantează pe un corp fizic (indus). În final îl numim „îndrăgostire”.

„Da” - această distanță metafizică - este misterul. Ea dă atracția magică, nevăzută și imposibil de explicat fizic, prin surse și principii materialiste (care consideră că „sufletul” nu există). Este sursa secretă a atracției venerative (îndrăgostirii). Dacă nu există, nu va exista niciodată transa, modificarea de conștiință etc. Apare atracție, atracție simplă, dar fără așa ceva. Doar o simplă pasiune, cu plăcere, o stare de bunăstare și eventual satisfacție (împlinire). Starea de „împlinire”, satisfacție a unei frustrări, nu este totuna cu „a fi în al nouălea cer”. Este doar o împlinire și o plăcere. Pe când starea de „al nouălea cer” rămâne ceva magic în amintire și oriunde te

duci, oriunde îți întorci capul, îți revine. Starea de „transă” dă stări de extaz, venerare, idolizare a celuilalt, vedere a *Divinității* prin el.

Variația vectorului “Încredere în sine” a indusului ($C_{PP\ indus}$)				
Axa din spațiul supramental pe care variază vectorul “Încredere în sine” ($C_{PP\ indus}$)				
SPAȚIUL SUPRAMENTAL al indusului		F_{MV} ↓		F_{TV} ↓
- ∞ 0		C_{PP} LSV ∞		
Ură, ranchiună	Neîncredere în celălalt	Încredere în celălalt (respect)	Încredere cu entuziasm (prietenie, pasiune)	Încredere cu venerare, idolizare (îndrăgostire)
Respingere		Atracție		

C_{pp} = credința în propriile puteri pe linia atracției

De fapt, experimentarea „pe propria piele” a efectelor variației acestui vector este ceea ce în mod practic și curent numim „practica vieții” sau „viață” umană. Mulțimea efectelor psihologice a variației acestui vector în noi se cheamă „viață” (trăire). Ne încarnăm pentru a experimenta (trăi) aceste efecte. Nuanțele sale. Viața (trecerea anilor) fără acumularea „pe viu” a reflexelor acestor efecte în noi a variației vectorului, este o „viață netrăită”. Venim în Planul fizic pentru a expune Spiritul la variația acestui vector și „a culege” (acumula) într-un plan metafizic (univers paralel) aceste efecte. Dacă nu experimentăm pe viu - nu ne urmăm glasul inimii - nu culegem nimic, nu se produce în noi variația vectorului „încredere în sine”, nu „trăim cu adevărat”. Nu trăim pentru ce am venit. Viața adevărată înseamnă variația vectorului „încredere în sine”. Și cu bun și cu rău...

Concluzie:

Fizica / metafizica îndrăgostirii, arată că există un anume „spațiu vectorial intern”. Un alt spațiu decât cel fizic (simțit cu simțurile externe). Un alt spațiu diferit de cel fizic și în paralel cu acesta. Nu putem spune de unde începe (din fizic) și nici cum se leagă cu acesta. Doar că există „cumva” în paralel și simultan, și este specific doar Ființei vii. Acest spațiu îl putem sau nu asocia cu acel „spațiu supramental” (cauzal) din scrierile vedice. A îi da

sau nu o materialitate fizică, nu afectează rezultatul final – fenomenul metafizic al transcenderii valorice, care dă efectul „îndrăgostirii”.

Variație C_{PP} peste LSV_{propriu} $\rightarrow F_{TV}$ $\rightarrow$ efect psihologic (stare de conștiință modificată)
--

Este o experiență spirituală (creditivă) care produce o modificare a stărilor comune ale conștiinței. Produce atracție venerativă și simțire venerativă a persoanei implicate, dând cea ce numim „îndrăgostire”. O experiență nouă și inedită pentru Spiritul în cauză. Pe traseu, simțirea (trăirea) pentru cealaltă persoană prinde o valență nouă inedită – cea de percepție și considerare (simțire) a acesteia cu o „zeitate”, ființă divină, sau chiar cu Dumnezeu (Ființa Supremă).

În cealaltă persoană este simțită magic „aura lui Dumnezeu”. Sau un gen de prelungire a acestuia, de genul că „celălalt este simțit ca trimis, mesager”. De aceea, acesta este simțit ca respect suprem și persoanei în cauză îi vine să se închine acestuia, să îi aducă omagii. Inconștient și involuntar, persoana iubită este pusă pe același plan valoric cu divinitatea și în final cu ea se identifică.

De aceea, atracția și dăruirea față de cealaltă persoană (inductor, subiect) include un sentiment specific, un sentiment mistic, de închinare, de „oferire” necondiționată. Fără a cere altceva în schimb. Un sentiment de abandon și de cedare completă a controlului (autentică unui „mesager” divin). Te lași dus și îmbătat de această simțire mistică. Te lași „dus de val”. De acel „fie ce-o fi”!...

Este clar o experiență cu risc, pe care ți-o asumi, o experiență nouă și unică de viață. Perspectiva asupra vieții se schimbă. Ce era important înainte decade, doar Ființa celui din fața ta contează. Deoarece el este pentru tine „Divinitatea”, el este „mai presus decât orice” ... Lucru care nu se întâmplau în celelalte atracții obișnuite studiate anterior. Unde rațiunea și discernământul, deși oarecum afectate, rămâneau totuși supuse controlului conștiinței.

Aici, în faza matură, de „coacere”, de apogeu a atracției, apare acest efect, această afectare tip „abandon” a rațiunii. Dispare legea conservării imaginii sociale, respectivul este sub transă, se oferă oricând și oriunde (celui venerat). Pentru că celălalt este „Dumnezeu” său. Așa îl percepe.

Este o experiență unică a Spiritului ajuns (coborât) în încarnare. Ca urmare, și efectul „spiritual” este unic. Psihicul este ca sub efectul unui „drog” specific. De remarcat că în creier chiar se secretă un neurotransmițător specific.

Când indusul ajunge cu simțirea venerativă la apogeu pe această linie energetică pe care „s-a lăsat dus”, el simte că este în stare „să facă orice” pentru persoana iubită (venerată), chiar și să își sacrifice propria viață. Automat și reputația... Automat că, această persoană pare că „și-a pierdut mințile” și a ajunge să trăiască într-un gen de transă veritabilă. De aceea putem considera îndrăgostirea, ajunsă la apogeu, o stare de transă indusă pe căi naturale, fără consum de stupefiante. Accesată printr-un procedeu specific de autohipnoză, care se declanșează în indus și declanșează la nivel cortical neurotransmițători specifici. Glandele endocrine (hipofiza) declanșează de asemenea substanțe specifice. Hipnoza se face cu consum ideatic, de imagine, de idee, care declanșează cortical și endocrin substanțe specifice care produc o stare deosebită. La dispariția acestor emisii (când autosugestia cu imagini se oprește) emisiile respective încetează și persoana respectivă „se trezește”. Se miră ea însăși de deciziile pe care le-a luat anterior și cum de era în stare să le facă. Ea însăși nu se mai recunoaște, parcă ar fi fost altă persoană. Aceasta este îndrăgostirea, iubirea adevărată.

De aceea iubirea este exotică, ciudată și neînțeleasă.

Dacă după vibrație, modulul vectorului CPP < LSV - propriu și aveam atracție la nivel mediu, cu stări de conștiință obișnuite (chiar dacă plăcute) și stăpânirea controlului situației - acum când avem vibrație cu modul CPP LSV - pro Prin, avem o stare de atracție fără

stăpânirea controlului. Sau doar cu stăpânirea parțială a acestuia. Stare modificată căruia îi zicem „transă” sau „stare modificată de conștiință”. Tradiția populară separă cele două cazuri. Dacă înainte aveam prietenie, afecțiune...” dragoste”, acum avem „căderea în dragoste” sau comasat: „Îndrăgostire”. Cuvântul „îndrăgostire” vine de la „îndrăgostire” adică „cădere-îndragoste”. „*Fall in Love*” cum zic englezii. Ceea ce înseamnă sentiment cu pierderea controlului, lucidității, obiectivității evenimentelor.

Actorul energetic și mai ascuns (subtil) al acestei atracții este „Energia de transcendere”. Care se manifestă în două feluri:

Energie pozitivă, nobilă, evolutivă, generoasă + Energie negativă, egotică, pe fond de regret, remușcare.

Starea de fericire, extaz care apare în caz de reușită este efectul psihologic dat de depășirea unei „*limite de valoare*” pe care individul o crede și o simte sincer la acel moment ca fiind o limită de netrecut a sa (LSV – propriu).

Ca potențial pe acea linie. Crede „în sinea sa” (la acel moment) că nu o va putea depăși vreodată, că îi este „un dat predestinat” (de soartă) și este peste capacitățile sale. El are un fel de resemnare cu situația. Oportunitatea care se ivește „îl trezește”. Nu îi vine să creadă că este adevărat. De aceea are sentimentul de minune, de... magic. Și asta legat de tot ce este și se întâmplă privind acea situație.

Dacă nu ar exista (de la Natură) această limită de credință internă și acel gen de resemnare internă pentru acele valori, un gen de complex – nu ar exista niciodată efectul de „salt”, efectul de magic, de ireal, de „îndrăgostire”. De transă, euforie specifică. Deci acest efect apare doar la persoane care au un tip de resemnare și complex într-o situație dată (și toți avem așa ceva de la o limită valorică încolo).

În sinea sa, respectivul (indusul) crede că ce este „dincolo”, este „mai presus de limită”, de puterile sale, de „condiția” sa, considerată anterior de netrecut. Fericirea

este efectul de conștiință dat de depășirea, surmontarea, printr-un joc al conjuncturii sau oportunitate neașteptată, a acestui tip de credință („complex” / limitare) - care coordonează vibrația în supramental a Spiritului indusului.

Este un efect creditiv, un efect de variație creditivă, dat de un joc al valorilor în mintea individului. Un efect psihologic (de conștiință) al unei anumite mișcări, variații creditive din cauzal. Ceea ce fizica modernă nu a ajuns să studieze. Mișcări de tip „salt” al unor entități (credințe) într-un spațiu-timp pe care nu am ajuns să îl cunoaștem.

Mișcarea respectivă, de tip „salt” începe, se instaurează printr-o sugestie internă (informație), pe care indusul o captează inconștient, pe diverse căi, de la inductor. Și care de uneori este transmisă din întâmplare, fără voia lui, sau „din joacă”, de inductor.

I se transmite mesajul creditiv pe un teren propice că „ar avea șanse” să aibă un partener ca el, situat „dincolo de limită”. Sau de multe ori se joacă, și chiar pe moment simte asta, și îi transmite asta „din joacă”. Dar tocmai această „joacă” este „sămânța” care declanșează sugeastia ce începe ulterior să crească.

Este o excitare internă specifică, particulară acestui tip de fenomen, al îndrăgostirii, cu instaurarea ulterioară a unei stări energetice și de excitare (exaltare) specifică. Noi vedem (percepem) din exterior doar starea, vedem efectele, fără să știm (percepem) fenomenul intim, subtil-fizic (de fapt „metafizic”) care a stat la bază. Vrem nu vrem, trebuie să recunoaștem că la baza îndrăgostirii stă o anumită „metafizică” la care psihologia actuală nu are acces.

Expresia „a-și dovedi că poate mai mult decât credea că poate” este esența creditivă a acestui tip de incitație care generează atracția de acest tip, incitația de transcendere a propriei valori limită.

Subconștient incită valoarea celui alt care se află dincolo de propria limită și care îi transmite semnale cifrate, tâlcuite (nu directe) că poate fi această, atinsă dacă vrea...

Acest mesaj cifrat, este „cârliogul de prindere” - i se transmite tâlcuit (nu importă prin ce vorbă sau gest) acest mesaj.

De ce nu orice persoană se poate îndrăgosti de noi?...

Se poate transmite la orice persoană aceste semnale cifrate, dar „se prinde” doar acea persoană pentru care noi ne situăm valoric peste LSV-ul ei propriu - conform sistemului ei de valori. Iar dacă sistemul de valori (mediile sociale) sunt aceleași, aceasta înseamnă situație a ei sub limita noastră valorică de accepție.

Spre deosebire de primele atracții studiate, acest tip de atracție (cu depășire LSV - propriu) este o experiență spirituală care produce o modificare a stărilor comune a conștiinței. Produce atracție venerativă și simțire venerativă a celeilalte persoane - o experiență nouă și inedită pentru Spirit. Pe traseu, simțirea pentru cealaltă persoană prinde o valență nouă: cealaltă persoană este egalată (încet și pe nesimțite) ca valoare cu Dumnezeu. Inconștient și involuntar, aceasta persoana iubită este pusă pe același plan valoric și în final se identifică cu Ființa Supremă. De aceea, atracția și dăruirea față de cealaltă persoană (inductor, subiect) include un sentiment specific, un sentiment mistic, de închinare, de oferire și în final de cedare completă a controlului. Lucru care nu se întâmplau în alte atracții precedente, unde rațiunea și discernământul rămâneau intacte. În faza matură, de „coacere”, de apogeu a atracției, apare acest efect, această afectare a rațiunii. Este o experiență a Spiritului în încarnare.

Se naște și un gen de dependență, adicție, înlănțuire, înrobire a unui Spirit, de alt Spirit. Starea specială este caracterizată de: venerare (simțire mistică, transă) + dependență + pierderea discernământului (controlului absolut al rațiunii).

Concluzie:

Îndrăgostirea este o atracție venerativă. La baza ei stă venerarea provocată de transcendere.

Etapele apariției Forței de transcendere valorice

(Ftv)

Avem aici următoarele etape (etapele încolțirii, prinderii, apariției „flacăra” în indus):

- 1 - transmitere „mesaj inductor”;
- 2 - „Jocul cu focul” și nașterea Faipmus;
- 3 - „Jocul cu focul” și nașterea Ftv mus;
- 4 - Trăirea simțirii veneratorii și a transei îndrăgostirii;

5 - Transa extatică finală (îndumnezeirea, „unirea cu Dumnezeu”, starea de

„*Samādhi*”).

Toate cazurile de îndrăgostire (prin Ftv) parcurg în mare etapele empirice descrise mai sus. Când ne îndrăgostim, cădem într-un joc imaginativ, devenim victima propriei imaginații și a propriei autosugestionări. Cădem într-o capcană pe care ne-o pregătim („săpăm”) cu imaginația singuri. Trăirea în imaginație ne modifică felul de a simți, starea de conștiință și ne face să săvârșim fapte nesăbuite, pe care, la trezire (disparația stării de conștiință modificate) o să le regertăm. Și o să zicem ce stupizi am fost...

Noțiunile de „*luminiță*, *flacăra*, *abandon*” sunt specifice acestui tip de fenomen. Le vom cunoaște în continuare.

În urma „jocului cu focul” apare autosugestionarea în indus.

Autosugestionarea înseamnă hrănirea energetică cu imaginea luminiței (vibrației noi) induse, a „virusului” creditiv implantat în terenul supramental (creditiv) al Ființei. Prin autosugestionare periodică, voluntară sau involuntară, are loc o „udare”, creștere și înflorire a virusului imaginativ indus. Scânteia, luminița se mărește și crește până devine flacăra, persistă (de la caz la caz) și încinge. Duce la calea fără de întoarcere. Devine la un moment dat foc, vâlvătaie, aprinzând tot, fără putință de întoarcere înapoi. Focul a cuprins tot Spiritul, tot mentalul, manevrează, își face de cap și nu mai poate fi stins.

Observație:

Luminița poate fi ajutată să se implementeze, să crească cu influențare voită sau nevoită (accidental) din partea inductorului. Unele persoane, cu o oarecare experiență, ajung să stăpânească, urmărească detașat și să vizualizeze cu ochii minții fenomenul declanșat. Este o putere a minții, mentalului acestuia, care se obține prin inteligență și experiență și pe cale mentală și magică. Și cu rațiunea, dar și cu al șaselea simț. Cel al intuiției și rezonanței. Dorind foarte mult, acesta are capacitatea de a induce imagine vibrațională, luminiță, și de a influența. Poate urmări și influența și manevra viitorul între cei doi. Unii au deja această putere, „dar”, la modul nativ – dar ea se poate foarte bine dezvolta și prin experiență, la modul direct, printr-un fel de *magie* (influență astrală și cauzală). Printr-un proces pe care fizica pe care o știm noi (știința) nu îl poate deocamdată explica. În urma unui astfel de fenomen (experiment) și inductorul evoluează mental, nu doar indusul. De fapt, cu fiecare experiență de acest gen, puterea sa de a simți și influența crește.

Cum se ajunge la atingerea punctului non-retur specific declanșării fenomenului de autosugestie (adicție, cădere, prindere în transă, starea modificată de conștiință).

La un moment dat, prin aceste inducții, experimente, testări, jocuri de divertisment, se ajunge prin acumulări interne la un punct valoric non-retur (limită energetică), când Spiritul indusului cedează controlul forțelor nou apărute care îl acaparează. Este o lege a acumulărilor cantitative aici. Acumulările cantitative duc la saltul calitativ. Spiritul indusului cedează controlului conștiinței, prin acumulări cantitative generate de consum (hrănire internă cu imagine astrală). Cum se zice în popor... „cade în plasă”!... Cedează controlul forțelor interne nou apărute și nu se mai poate elibera, nu mai poate ieși, devenind prizonierul lor. Nu se mai poate întoarce la faza inițială de independență și autocontrol al mișcării Spiritului. Apar în el noi forțe (cerințe) care îl mistuiesc și nu se mai poate controla jocul lor. Este ceea ce unii numesc „aprinderea”

Spiritului.

Acesta este fenomenul psihologic (*metafizic*) al îndrăgostirii. Misterul „prinderii”, nașterii Forței de transcendere fără control al acesteia. Este o atracție venerativă, un joc al aprinderii, căderii și cedării controlului Spiritului efectului acestei forțe.

Misterul transei de acest gen sunt trei (sub) fenomene:

- a) - încălzirea terenului;
- b) - nașterea forței de transcendere (venerare, idolizare) (transa);
- c) - căderea, abandonul conștiinței (subordonarea voinței celuilalt, fără control logic).

Spiritul indusului la început, până la un moment dat are puterea de a se opune și de a spune „nu”. Funcție de o sumedenie de factori care țin și de partea nativă, și de experiență. Și de voința indusului de a trăi o astfel de experiență. La un moment dat este pus în situația să aleagă, să decidă dacă să meargă mai departe, să se implice sau nu. Se lasă la modul voit „dus” (de val), după care opunerea se face din ce în ce mai greu, până nu i se mai poate oune.

Există un moment decizional de cumpănă. Propriei conștiințe i se pune întrebarea dacă să continue de a se juca, de a risca, de a se aventura, cu consecințele necontrolabile de rigoare. Indusul, indiferent de consecințe, vrea să trăiască acel gen de experiență.

La un moment dat Sinele său intern este întrebat (de către EU și terminațiile sale) dacă să meargă mai departe sau nu. Să riște o implicare a emoționalului, a inimii sau nu. Este un moment de balanță cu mari implicații. Aici este un moment de „hiatus” al jocului conștiinței, al Liberului arbitru al Ființei. Se poate retrage sau nu „din joc” și să rămână totul în amintire ca un amuzament, joc de societate. Un om matur și cu experiență, care a mai avut o experiență negativă de acest gen în trecut (în urma căreia a suferit), se retrage sau ia mai greu hotărârea. Un copil sau adolescent neexperimentat, care idolizează (prin

mediul cultural) ideea de a trăi o astfel de experiență, sare fără să gândească, se aruncă cu capul înainte. Depinde și de substrat, spiritul mai aventuros sau mai puțin aventuros al persoanei, caracterul mai calculat și mai rezervat al acestuia. La unii le place și adoră riscul, aventura, alții sunt foarte calculați, adoră certitudinea. Sau au un spirit oscilant. Au momente când le place riscul, aventura, sunt mai predispuși spre așa ceva, altele invers. Și omul matur poate hotărî dacă să meargă înainte, cunoscând consecințele riscului și adoptându-le cu un grad de aventură calculat. În cazul acesta este alegerea lui conștientă.

Considerăm cazul când conștiința (Liberul arbitru, Șinele) hotărăște situația de a-și asuma toate riscurile și de a merge înainte.

Apare un moment când Spiritul își zice „fie ce-o fi, vreau să trăiesc această experiență”. Nu îi mai pasă dacă în final va suferi sau nu, și merge înainte „Fie ce-o fi”!... Este momentul „clic”-ului, al acceptării aventurii, a experienței noi al mersului până la capăt.

Este momentul când Spiritul cedează - „se lasă dus”! Altfel spus „sedus”... Prin aceste cuvinte se exprimă de fapt „căderea”, lăsarea în voia valului, cedarea, abandonul. Abandonul, în voia curentului, de care este prins, de care a fost captat, prin acea firavă și nevinovată lumină inițială, flacăra.

Din momentul acceptării riscului, el continuă „să se îmbete cu imagini”, cu energia exotică a acestora... Transa nouă și exotică crește. Până când urmează, imprevizibil și neanunțat, al doilea „clic” (salt). Intrarea în faza non-retur a autosugestiei și implicit a cea a consumului necontrolat de drog (astral). Și cu pași repezi se merge spre al treilea „clic” (salt) când apare transa comportamentală, judecata delirantă și fără nicio noimă. Subiectul nu mai știe ce face, nu mai este lucid de faptele sale și de consecințe. Idolizează, preaslăvește și face tot ce îi spune și dictează inductorul. Dacă îi spune să se arunce în foc, o face. Este faza finală când nu mai poate controla rațiunea, deciziile.

Se îndrăgostește cu precădere Ființa care are în sânge spirit de „jucător” sau „explorator”. Căreia îi place, adoră jocul, riscul, aventura. Ea poate fi prinsă și fără a avea aceste înclinații, dar mult mai greu și în timp. Se trezește mai greu incitația.

Indusul în prima fază simte focul și adoră (sau nu) să „se joace cu focul”... Deoarece are spirit de jucător și are curiozitatea „de copil al naturii” pentru acest „gen de joc”. Pentru acest gen de chemare și acest gen de transă. Pentru jocuri „nevinovate” în general. Sau pe care le consideră el nevinovate din naivitate sau lipsă de experiență. De aceea, sunt mai ușor prinse (în „laț”) aceste persoane cu spirit de aventură sau spirit de copil. Unii o au mai puțin, alții mai mult dezvoltată. Fără aceasta nu merge, declanșarea producției imaginative și căderea în autosugestie avansează încet și foarte greu. Deși până la urmă, tot se produce (persoanele care consumă alcool, până la urmă tot „cad” în transă). Persoana fără spirit de aventură / copil stă deficitar cu producția imaginativă cade mai greu (deși fără imaginație nu există). Deci nu are „cu ce să aprindă focul”, să facă să crească „luminița” internă apărută subtil la orizont... în extrema cealaltă, persoanele cu soirit artistic au automat imaoinație în exces și le place să se joace cu luminița (exotică), să îi probeze efectele, să se complacă în ea. Nu numai când este vorba de dragoste, ci și de alte domenii în general. Este supusă, are afinitate pentru MFC *Tripura Sundari*. Spiritele artistice au automat spirit de copil. Spiritul de copil face parte din visare și din creație. De aceea, acestea se îndrăgostesc frecvent și foarte ușor (din aproape orice...). Și mereu pe altă gamă.

Indusul se joacă cu imaginile interne ce se nasc în el (la început fără să le cheme) și simte o „plăcere” deosebită din asta. Apoi, după ce prinde gustul, vrea să probeze, să încerce... ”cum ar fi dacă”...etc, până „se prinde” în plasa lor și nu mai poate ieși. Neavând experiență în așa ceva, nu cunoaște și nu simte care este limita până la care nu mai poate da înapoi, și de aceea o depășește fără să își dea seama (de acel moment). O face fără să își dea seama,

involuntar. A doua oară va ști... sau, poate nici a doua oară. Țasta este farmecul vieții. Dar asta presupune altă experiență. Și mereu este „ceva în genul primei, dar mereu altfel”. Lucrurile nu merg aici ca în matematică. Da și nu își fac jocul în același timp și dezvoltarea, maturizarea se face în timp, dar pe nevăzute și pe altă linie. Încă odată, acesta este farmecul vieții. Pentru asta venim – să savurăm acest gen de transă, și oricât de mult am învăța, niciodată să nu știm tot și mereu să mai avem ceva de învățat. Spiritul cade în acest câmp de forțe invizibil indus de imagini și așa este captat. Așa ajunge să trăiască acest gen de transă și să se îndrăgostească.

Trăirea „simțirii veneratorii” și a „transei îndrăgostirii”.

În toate cazurile întâlnite în practică, iubirea (îndrăgostirea) are la bază un sentiment cu substrat religios, și anume credința aparte, specială în altă persoană, „zeificarea” acesteia. Considerarea acestuia ca fiind o „zeitate”, un fel de... Dumnezeu. Dacă nu „un Dumnezeu al Naturii”, cel puțin „un Dumnezeu al său”, al Eului și Sinelui propriu. Adică persoana iubită este simțită ca un Zeu. Iubirea, îndrăgostirea înseamnă atingerea acestui tip special de simțire. Altfel nu putem vorbi de iubire veritabilă. Atracția de acest tip față de altă persoană, este un program de simțire (PIȘ) pe care îl avem toți inconștient, preluat ca șablon prin proces cultural de la societate. Iubirea, îndrăgostirea este o formă de manifestare (materializare) aparte a acestui program mistic (PIȘ) format în noi prin proces cultural.

Esența, identitatea și specificul iubirii adictive constă în credința (simțirea) transfiguratoare mistico-venerativă, ce însoțește atracția față de altă persoană. Dacă nu există acest sentiment de zeificare, nu este iubire (îndrăgostire) adevărată. Când dispare (se volatilizează) acest sentiment mistic, a dispărut iubirea (simțirea specială, exotică). Care poate să nu aibă nimic de a face cu sexualitatea – este o hipnoză (autohipnoză) – dar ea își face jocul, se manifestă pe terenul sexualității. Înlănțuirea (prinderea) de acest fel

este un joc al Egoului subconștient. El se află acolo, în substratul iubirii (deși mulți nu o recunosc), are o fizică a sa specifică, legile specifice „de prindere” (la hipnoză) și dă efectele sale specifice de transă. Forme de transă care apar sunt: *zeificarea, idolizarea, închinarea și „dăruirea inimii”* (dusă până la sacrificiul de Sine, sacrificiul suprem...).

Iubirea adictivă este un fenomen ce se petrece și își are rădăcinile în spațiul causal al Ființei încarnate. Pe care nu îl putem simți direct cum se petrece și implantează, ci îi conștientizăm doar parțial evoluția și efectele.

Îndrăgostirea (iubirea adictivă) este un fenomen psihologic aparte. Este o vrajă, o hipnoză de influențare, înlănțuire și înrobire, cu sau fără cererea acceptului celeilalte persoane. Asta datorită credinței interne care apare la acel moment, că celălalt este „zeul său”... Celălalt este simțit ca o ființă superioară ca valoare. Ca un „zeu”, un „stăpân absolut” care îi poate cere orice. Datorită transei, fericirea „zeului” este și fericirea proprie, indusul se simte făcând parte din corpul acestuia, ca o orelunoire a sa exterioară... I se oferă „inima”.

esența Ființei sale împreună cu ambalajul (corpul), fără a se cere nimic în schimb, decât aprecierea și „grația” acestuia. Se dorește interior unirea și fuziunea cu Dumnezeu absolut prin „inima” (zeitatea) acestuia. Prin Zeitatea din interiorul iubitului se simte o astfel de poartă magică spre divinitate. Când dispare această simțire a „porții”, dispare și iubirea. Relația, chiar dacă se reface, nu mai este iubire ca înainte, ci altceva...

Iubirea adictivă, simțirea mistico-veneratorie nu se amestecă cu pasiunea sexuală, care este tot o atracție, dar cu alte legi. Este alt gen de vibrație. De obicei ele se alternează eventual una pe alta. Când este una, nu este alta. Sau se cade dintr-una în alta alternativ, cu aceeași persoană.

La momentul în care preocuparea pentru sexul celuilalt devine principala țintă și principalul obiectiv al întâlnirii, este semn că iubirea și vraja mistică inițială au

dispărut, s-au volatilizat... Semn că indusul a intrat în faza nemagică, de consum. E semn că treptat magia inițială a dispărut și legătura se apropie din ce în ce mai mult de o „relație de schimb” (întreținere prin hrănire eterică) ... Conduasă de legile raționalului „cât dau și cât primesc în schimb”. Când ești îndrăgostit de o persoană poți să nu o dorești deloc erotic iar dacă ea îți propune și îți oferă corpul ei, să îți fie frică și să o refuzi. Aceasta este cu adevărat iubirea. Când iubești cu adevărat, îți este frică de ea și te închini ei. Dorința ei este lege pentru tine...

Fuziunea Spiritului cu *Absolutul* (Ființa Mistică a Creatorului, Ființa Supremă). Extazul mistic, starea de *Samādhi*, unirea cu Trinitatea Supremă / unirea cu Dumnezeu Călătoria Spiritului în afara corpului. Fericirea transfiguratoare extatică. Starea finală de transă samādhică.

Este faza extatică a îndrăgostirii, simțirii veneratorii. Este finalul ei. Înseamnă saltul spiritelor celor doi în dimensiunea cosmică unde se întâlnesc cu *Diviniata* (Creatorul). Trupurile celor doi rămânând nemișcate la sol. Este o „dedublare”, o materializare pe alt plan, unde are loc o întâlnire cu Zeitatea guvernantă a Universului.

Sentimentul de transă extatică final este un tip special de evoluție și finalizare a fenomenului de atracție (a îndrăgostirii). Ea se produce doar în timpul satelizării reciproce, și anume în timpul, momentul în care energia excitatorie acumulată (prin satelizare) atinge un anumit maxim. Este o dedublare conștientă pe plan cosmic, cu întâlnirea (rezonarea) cu Creatorul. Sentimentul final are definiții diferite, deoarece are proiecții și vizualizări pe diferite planuri.

Prin unire cu *Ființa Creatorului*, se transcende astfel o sumedenie de încarnări și reîncarnări, ciclul se scurtează. Salt mistic care în esoterismul hindus, este numit *Samādhi*. Intensitatea sentimentului este așa de mare, încât, la atingerea unor anumite acumulări cantitative (de excitație pozitivă), cei doi se dedublează spontan (visul intern) și efectuează Uniunea cu divinitatea Supremă. Cei

doi accesează prin salt spiritual un alt tip de realitate. O dimensiune specială, o altă dimensiune...

Realizarea iubirii la cotele ei maxime, trebuie să se finalizeze cu această fuziune cosmică. Așa spun Vedele (Tantra Yoga). Care este în final misterul ei, și al vieții în general. Scopul încarnării (vieții) este trăirea acestei fuziuni cu *Divinul*, din starea de Spirit încarcerat în fizic.

Concluzii

Ființa introduce prin câmpul cauzal un nou tip de „distanță” în Natură - cea valorică. Ea nu poate fi detectată fizic, deoarece există pe „un alt plan” decât cel fizic. Ea poate fi accesată și manipulată doar valoric. La care, deocamdată nu avem acces. Ca urmare, nu putem decât postula că există un nou gen de spațialitate, care nu poate fi detectată fizic (existența corpurilor subtile nu poate fi demonstrată, decât postulată).

Acest tip de *distanță* există și poate fi accesată intern, datorită corpului creditiv / cauzal / supramental al Ființei - simțului valoric, al inimii spirituale, capacității de simțire / vibrație pe această linie. Principalul rol al corpului supramental este simțirea valorii. Valoarea este caracteristica Universului pentru care el, corpul supramental apare. El este de fapt organul de simț, nevăzut, cu care percepem, simțim „valoarea” obiectelor din jur. Automat și a noastră în raport cu ele. Așa cum cu ochii i le vedem, cu acest corp subtil simțim valoarea, vibrăm la această caracteristică. Automat se induce (asociază) o nouă dimensiune ascunsă în Ființă. Nu există Ființă în Natură să nu aibă acest corp subtil (organ de simț).

Există totodată și mase și energii legate de acest tip de „distanță”, și ca urmare intensități ale atracției Ființei legate de acest tip de distanță valorică. Simțul de acest tip (valoric) crează în mediul fizic (nevaloric) mișcări spațiale care nu pot fi explicate prin fizica clasică.

Efectul final al îndrăgostirii este „starea de conștiință modificată” (*realitatea Shiva specifică*) și trăirea prin transfigurare a sării de *Samādhi* (unirea cu Ființa

Supremă).

Unii identifică iubirea cu un simplu proces de autosugestie. Este o afirmație parțial corectă, dar nu este și suficientă. Autosugestia nu apare din întâmplare, ci este rodul unui algoritm, al unui mecanism fizic și a unei legi ascunse ce se petrece la nivel eteric-astraleauzal. Autosugestia este doar o parte a procesului, mecanismului ascuns al îndrăgostirii, o etapă a acesteia. Autosugestia nu apare în orice condiții, că vrem noi, ci are legitatea ei ascunsă de apariție (sau cel puțin așa credem). A cărei înțelegere și vizualizare înseamnă de fapt pătrunderea și înțelegerea esenței fenomenului. Îndrăgostirea (sentimentul) este doar o fază a fenomenului - este finalul, este „fructul”.

În literatura de specialitate apar o sumedenie se alte exprimări, toate veridice în felul lor (în acel context):

- Iubirea este autosugestie;
- Iubirea este o simțire veneratorie (divinizatorie);
- Iubirea este o credință, un mod specific de a crede și simți pe celălalt și realitatea din jur;
- Iubirea este o dependență (marcată de fenomenul „căderii, satelizării);
- Iubirea este un sentiment cu pierderea controlului și a judecății lucide;
- Iubirea este o formă de abandon, salt creditiv, risc, aventură pasională (gen „fie ce-o fi”).

Ele par a fi definiții complete, acoperitoare, dar nu sunt decât o parte, o fațetă a fenomenului. Vizibilă în și din acel context. Toate aspectele anterioare sesizate legate de iubire (îndrăgostire) sunt adevărate, dar sunt totuși aspecte parțiale. Nu includ toate aspectele și fațetele fenomenului.

Îndrăgostirea, iubirea (apariția de Ftv și DA) poate introduce o direcție nouă de credință în viață (cu VCM nou) sau poate apare pe setul vechi de direcții, fără a introduce o direcție de simțire și credință nouă (VCM rămâne același).

Îndrăgostirea cu nașterea unui crez valoric nou în

celălalt

Presupune nașterea în corpul valoric a unei forțe noi cu direcție nouă de tindere, complet diferită de cele existente. A unui VCM nou, diferit de cel existent anterior.

Aceasta presupune o schimbare a personalității individului. O forță pe care fizica actuală a vremurilor noastre nu o poate încă explora. Nici măcar recunoaște. Dar ea este esența misterului dragostei (îndrăgostirii). Cum nici pe vremuri, cu secole în urmă, nu toți susțineau că Pământul este rotund și că se poate ajunge pe mare în extrema cealaltă, de răsărit (India și China).

Dacă nu vorbim de aceste lucruri fizic, în limbaj fizic, vorbim de ele obligatoriu în limbaj spiritual, metaforic. Forța de atracție de acest tip este ceea ce numim metaforic „flacăra spirituală” sau „flacăra creditivă”. Nu apare ca un simplu crez la grămadă cu altele, ci ca un crez cu venerare, idolizare, care dă efecte de simțire specifice, o transă și un extaz anume la atingerea fizică. Și în final, cu sau fără autosugestionare, poate duce la ceea ce hindușii numesc „Samādhi” sau „unirea cu Dumnezeu”.

Necunoașterea se manifestă nu doar în ceea ce privește apariția. Necunoașterea este nu doar în cum apare, ci și în ceea ce privește menținerea. Nu se știe nici cum poate fi această simțire menținută, acest crez intern care dă efecte speciale menținut. Tot datorită necunoașterii esenței fenomenului atracției de acest tip la nivel fundamental, fizic (a metafizicii corpurilor subtile). Așa că noi venim în viața aceasta la nivel fizic, dar suntem în ceea ce privește dragostea, fenomenul magiei îndrăgostirii, doar simplii actori. Jucăm „după cum ni se cântă”.

Tratatul nostru rezolvă oarecum misterul problemei. Într-o oarecare măsură, dar nu total. Simțirea mistică apare doar când „cel de dincolo” (de LSV - propriu) transmite semnale care se pot traduce de „cel implicat” (indus) prin „speranță”. Speranță de transcendere. Nu vom intra aici în detalii, deoarece asta ar însemna să repetăm tot ce am tratat amplu mai sus. Speranța este de fapt o

„credință” în posibilitatea de a reuși. Dar nu credință apărută oricând și în orice împrejurare. Ci apărută pe fondul, fundalul altei credințe specifice, a credinței (depresiei) de „a nu reuși”. De aceea, la unii imprimată „apare” / „prinde”... pe alții îi lasă indiferenți, ba chiar apare reacția contrarie negativă („jignire”, „ofensă”... etc.). Doar imprimată cu măiestrie pe acest fond, ea generează autosugestia care duce la simțire venerativă și oferire fără condiții: simțire magică, simțire veneratorie, pierdere a capului, abandon... Ceea ce numim în limbaj consacrat „îndrăgostire”.

Aceasta este metafizica ascunsă a fenomenului. Această metafizică spirituală naște (generează) noua simțire în noi. Nu este o *chimie* a atomilor materiali, ci a credințelor. A modurilor de a crede ce există în noi. Ce le-am avut în noi. De aceea, îndrăgostirea este selectivă, funcție de „bagajul de credințe” (de fond) a celui ce recepționează. Credința este cum ar veni, *atomul causal*. Dar nu știm noi prea bine acea fizică, ce se petrece în noi la acel nivel. Ea există și are legile ei. Omul o va accesa, când va avea puterea să renunțe la materialism (care consideră că psihologia este o fizică aparte, cu legi clasice).

Totul constă în inducția speranței, felului nou de a crede, vibra, implantarea speranței, energiei creditive – pe un teren în care această speranță, (posibilitate, ipoteză) era considerată imposibilă. Nici nu se gândea la ea, era scoasă din calcul. Adică pe un anumit teren creditiv (de disperare) pe care trebuie să îl aibă inițial în fundament (grund, teren creditiv) indusul. Dacă nu îl are, nu se implementează, nu apare vectorul (flacăra, credința nouă... „viața” nouă). Cel puțin nu de la acel „actor social” (persoană cu o multiple dotări). Implantarea speranței, pe un anume fond propice, naște simțirea veneratorie – îndrăgostirea, în timp ea crește, se dezvoltă și naște un gen de transă.

Îndrăgostirea înseamnă de fapt vederea, simțirea lui Dumnezeu în și prin celălalt. Venerarea zeității întregii

Naturi, pe care „crezi” la acel moment că există în celălalt. De aceea, ea este „un fel de a crede”, un fel de a simți (credință care are propria ei mișcare în timp, de la caz la caz).

Iubirea fără „Fortă de transcendere / Fw” (venerare și idolizare în spațiul supramental), nu este iubire autentică, este o simplă atracție, afecțiune, cel mult o pasiune. Cea din cazul – Finritatfe” i v. studiul Faip bazată ce Eao. dorința de câștia. nu este iubire ci „oasiune”. Ea are la bază excitația (incitația) gen „ambție, câștig”. Care este o „prindere”, o „adicție”, dar în esență nu este „iubire”. Iubirea este atunci când ai și sentimente materne și de pură dăruire (fără a cere ceva în schimb). Fără dorința de „a etapa” în ochii altora, sau „în propriii tăi ochi”. Fără a urmări o „glorificare” din partea altora, sau proprie „autoglorificare”.

Îndrăgostirea pură înseamnă atracție venerativă, idolizare. Ca o închinare la un „zeu / zeiță”. Actul sexual bazat doar pe sex (satisfacere apetit sexual) este un simplu masaj cu binefacere fiziologică (orgasm și plăcere). Dacă este și atracție estetică, este mai mult decât un simplu masaj. Se beneficiază și se fac schimb între cei doi și de energii astral-cauzale superioare, dar totuși, fără declanșarea transfigurării, venerării, zeificării, închinării. Îți place de el, îți vine să-l săruți, dar nu îl consideri „o zeităte, o minune”, o apariție a unui „trimis a lui Dumnezeu” în viața ta.

Simțirea venerativă (iubirea), dacă există, este cea care dă autenticitatea și are puterea de a „aprinde”. Venerarea, simțirea ca „zeu” (sau prelungire a acestuia) este „flacăra” care are putere de a intra până în străfundurile cele mai dosite ale sufletului ei (unde nici ea nu poate intra) și de „a aprinde”. Când dispare venerarea, transfigurarea, dispare de fapt iubirea. Iubirea, magia, constă tocmai în această venerare, divinizare, simțire a celui alt ca zeităte, ca supranatural.

Concluzie

Atracția iubirii nu este una gravitațională, nu este

una electromagnetică, ci una diferită de ambele. Este o a treia atracție - este una „valorică”. Ce nu se studiază la fizică. Ca urmare, ea include un nou tip de „sarcină” - o sarcină a Ființei, specifică viului, specifică spațiului supramental (cauzal). Nedetectabilă cu mijloace fizice, cel puțin nu cele pe care le avem deocamdată. Ea este valoarea, simțirea valorii, credința într-o valoare, energia credinței, credința respectivă ca natură (energie).

Elementul cheie care pune în funcțiune mecanismul este sugestia - speranța, ideea de accesibilitate a ceva de dincolo de propria limită valorică (inițială) a indusului (LSVI).

Orice poveste de dragoste începe cu implantarea, de obicei inconștientă și involuntară a unei sugestii (luminițe). Dar nu de la oricine. Aici este toată enigma. De ce de la unii da, de la alții nu? Care este metafizica intimă a fenomenului?... Reușita acestei acțiuni generează starea de transă de conștiință, numită de îndrăgostit *fericire*. Cel puțin așa și-o închipuie cel ce o trăiește. Și ceea ce crede el că trăiește, pentru el, aia este adevărul. Dacă el se crede fericit, atunci el „este fericit”!... Dacă a suferit anterior de o frustrare, complex, o autoslăvire, atunci sentimentul de elogiare și glorificare a propriului Eu și etapare a acestuia în fața societății per ansamblu (care anterior l-a marginalizat) îi dă senzația numită de el fericire. Deoarece a realizat ceva ce credea că nu se poate sau că nu s-ar mai putea vreodată realiza. Deoarece este mai presus de condiția sa, pe care o considera nedepășibilă.

Determinismul probabilistic al fenomenului atracției

Cel mai enigmatic lucru al întregii filosofii a atracției este determinismul răspunsului. Aici se manifestă și finitatea și infinitatea Universului. Răspunsul Ființei ascunde misterul filosofic, dacă există un astfel de determinism sau nu. În ce măsură există sau nu există, în ce măsură este ceva real sau este o provocare, o ficțiune a minții. Aceasta presupune pătrunderea în esență a misterului atracției, a metafizicii specifice și a întregului esoterism al acesteia. Avem în multe privințe un paralelism

cu mecanica cuantică. Noțiunile de „corpusculundă” și de „*traietorie*” se regăsesc în aceeași contradicție și straniețate logică.

Analogie:

Cum nici în mecanica cuantică nu există *traietorie* în sens clasic, nici în psihologia relaționistă nu există *formulă de calcul* a răspunsului celuilalt. Formula (determinismul ei) în acest caz este analogul *traietoriei* din mecanica cuantică adică o *expresie fără sens*. În ambele cazuri (domenii) se lucrează nu cu legi, formule matematice, ci cu „probabilități”.

Și aceasta nu din motive tehnologice, care țin de factorul uman, ci din motive teoretice, legate de natură. De proiectul și arhitectura acesteia. Deoarece „Natura” (Dumnezeu / Cel de Sus) nu o permite. Așa a făcut El lumea ca în acest domeniu, expresia de acest gen să fie o simplă extindere din alte domenii, o operație fără sens. Pătrunderea teoretică în acest domeniu este îngrădită prin legi limitative a înaintării logice (sumative, binare, deterministe).

Există apropiere convergentă matematică, deterministă, de o astfel de cunoaștere (absolută), dar nu există „*atingere*”. Este ca în cazul unei „*limite de șir*” matematic. Limita există (ca viziune subiectivă), dar nu poate fi atinsă. Un astfel de determinism absolut devine o limită a cunoașterii omului pe această linie, a fenomenului atracției. Atingerea limitei nu poate fi realizată în final, oricât de mult ar progresa cunoașterea umană (matematică, deterministă).

Logica trinitară privind soluția finală

Presupune *existența lui „Da și Nu” în același timp*, într-un joc continuu. Cunoașterea unei formulei comune (universale) și utilizarea ei ca instrument de lucru și de aplicant și de „obiect”, duce la fluctuația, schimbarea continuă a parametrilor celor doi, și ca urmare la imposibilitatea utilizării ei.

Interpretare:

Dimensiunea uniaxială a timpului, din formulele de

acest gen nu permite existența și aplicarea simultană a unei formule (aceiași gen de formule), în ambele sensuri. Deci o astfel de formulă chiar dacă se descoperă și se ajunge la ea, este valabilă doar cât timp este cunoscută și aplicată doar de o singură parte. Dacă este cunoscută și aplicată de ambele părți, ea devine „fără sens” (se autodizolvă, nu mai produce efecte).

Aceasta ar fi o consecință a fenomenului binar de înțelegere. Necunoașterea constă nu datorită consecinței, ci datorită esenței. Fenomenul are în esența sa două aspecte complementare: determinism și indeterminism. Nu unul, cum am crede la prima vedere. Niciunul nu poate fi eliminat. Imposibilitatea este deci teoretică, datorită esenței, datorită unei particularități a fenomenului, ce nu se regăsește la fenomenele macro, ci doar în domeniul particulelor subatomice, a fi zicii cuantice.

Nu poate exista formulă, deoarece formula apare ce parcurs. Formula este un specific al interacțiunii respective, apare și dispare odată cu ea. Ea se descoperă (intuiește) de cei în cauză și „câștigă” cel ce o descoperă primul (și o utilizează cu pricepere).

Genul specific de infinit („infinitul” specific zeiței Tripurā Sundari, patroana atracției)

Această situație (imposibil de înțeles logic) înseamnă de fapt un gen de infinit specific energiei domeniului *Tripurei Sundari*. Este un infinit care intervine în cunoaștere, și care nu permite „atingerea” unei astfel de determinism absolut în cunoaștere. Este genul de infinit specific domeniului atracției umane, al *Tripurei Sundari* sau... genul de infinit al „formulei” (dacă ne place mai mult exprimarea). Vom numi acest gen de infinit – infinitul specific *Tripurei Sundari*, energiei, zeiței patroană a domeniului. Nu este un infinit spațio-temporal, ci un infinit „calitativ”, cognitiv, legat de logică. De simțul omului pentru o anumită logică. Noi nu putem simți clar decât pe o logică determinist-binară. Intervine aici un infinit al varietății, pentru care nu avem simțuri formate. Dar ne lovim cu consecințele (macro) ale lui. Personajele sunt la

fiecare experiență veșnic noi, dar în același timp sunt și mereu aceleași. Pentru interferența acestora nu există formulă matematică care să permită atingerea limitei cognitive. Este, dacă vrem, echivalentul afirmației din mecanica cuantică, când spunem că acolo „corpusculul se mișcă, dar nu are traiectorie”.

Este o proiecție a mecanicii cuantice pe acest domeniu al atracției psihologice. O aplicare, manifestare a ei la altă scară diferită de cea a particulelor elementare. Irepetabilitatea, noutatea, varietatea merg mână în mână cu conservarea, existența unor genuri și categorii ce țin de aspectul de determinism (formulă). Ambele nu trebuie nici absolutizate, nici ignorate (aici este toată „arta”). Experiența, repetabilul și noul, creativitatea, inteligența merg mână în mână. În fiecare individ trăiește și repetabilitatea (generalul), și nerepetabilitatea (unicitatea, noul, neîncadrarea în formulă). Ambele aspecte coexistă – conlucrează – deși sunt logic aspecte contrarii. Formele noi pe care ni le revelează Natura sunt în aceleași timp și încadrabile în genuri, categorii – și neîncadrabile în genuri, categorii, fiind unice și irepetabile. Prin aceasta se relevă (proiectează) în acest domeniu aspectul de „undă și corpuscul” de la nivel cuantic. Aspectul definit, cu cel de infinit. De mecanic (calculabil), cu cel de nemecanic (necalculabil, intuiționist).

Greșeala o facem când încercăm să reducem, absolutizăm totul la gen, categorie, formulă, ignorând unicitatea noul, irepetabilitatea, imprevizibilul. Manifestări ale caracterului de infinit. Ignorăm că Ființa are și infinit interior și o considerăm un gen de mașină. Infinit și în ceea ce privește persoana, în ceea ce privește conjunctura. Ambele de fapt concură, se împletesc.

Această coexistență și simultaneitate a contrariilor face parte de fapt din frumusețea Naturii. În cazul acesta, din magia și inefabilul Tripurei Sundari, patroana energetică a domeniului. Această complexitate, coexistență a contrariilor este creația lui Dumnezeu, prin „jocul” (dansul) energiei, zeiței Tripura Sundarii. „Actorii” sunt

mereu aceiași, încadrabili în formulă, gen, dar și mereu alții, neîncadrabili în formulă, gen. Există infinitate în cadrul genului, altfel spus, infinitate în cadrul formulei (găsite). Ca urmare, formulă curată, gășibilă la rece, doar prin calcul, nu va exista niciodată. Aspectul de repetabil și irepetabil se relevă tot timpul într-un „dans” continuu. Generalul coexistă cu unicului și invers - neputând fi separabili unii de alții. Aceasta înseamnă *mecanica cuantică* extinsă în domeniul psihologiei.

Dacă nu înțelegem acest tip de infinit calitativ, în profunzimea sa, nu înțelegem esența profundă a domeniului atracției. Misterul existenței și non existenței formulei pure. Formula există și nu există în același timp. Este un altfel de a zice că „manifestarea de acest gen nu are sens”. Nu trebuie să înțelegem (logic, clar) acest lucru, decât să îl acceptăm, să ne acomodăm cu ideea. Să o admirăm și să rezonăm cu ea. Cu acest tip de aspect al Naturii. El trebuie să ne producă o veșnică admirație și revelare interioară. Cum am acceptat în final și caracterul de undă și corpuscul, așa vom accepta și aici caracterul de „formulă și infinitate” legat de acest fenomen al atracției.

Linia orizontului specifică (determinismului absolut)

Natura face în așa fel, încât lucrurile de acest tip să nu se poată cunoaște absolut de nimeni, „până la capăt”, la modul determinist. Să existe mereu ceva de cercetat, explorat, și să nu existe niciodată „capăt absolut” al cunoașterii matematice, deterministe. Nici al celei intuiționiste, indeterminate. Ele sunt complementare. Ceea ce nu se poate cunoaște cu matematica, se completează cu intuiția (sau nici cu aceasta). Matematica (calculul) și intuiția coexistă aici complementar și determinist. Determinismul se întrezărește mereu, ca „linie a orizontului”, dar el nu există la modul absolut. Deși îl vedem, determinismul absolut nu există ca realitate. Este mereu o linie a orizontului în acest domeniu, dar el nu există real, ci este o iluzie a vederii interioare (a minții) - el există doar în mintea noastră. Este doar o iluzie a privirii interioare mentale spre acest domeniu al atracției -

și în general a determinării acțiunii viitoare a unei ființe umane.

Traectoria fără traectorie (*formula fără formulă*)

Există o formulă, ecuație calitativă, orientativă, aproximativă – care nu permite însă atingerea unei cunoașteri absolute. Parțial rod a gândirii raționale, parțial rod al simțirii intuiționiste. Apare aici nu un răspuns cum este *funcția de undă* în mecanica cuantică. Răspunsul exclusivist „ori Da, ori Nu” pică. Răspunsul corect este „Da și Nu” simultan. Sau cum zic fizicienii „fără sens”. Adică, al treilea tip de răspuns, neîncadrabil în primele două. Nu îl putem înțelege, trăi rațional, la modul binar, cu o logică binară. Ambele sunt susținute, justificate, demonstrate, ambele afirmații contrare sunt valabile.

Lumea atracției este o lume, parte a Naturii (gen de fizică), unde răspunsul nu mai este binar, ci terțiar. Există „un al treilea”. Ce este mai straniu pentru noi este că Natura are și astfel de zone (domenii de variație, mișcare). Noi nu putem înțelege o astfel de fizică (tip de existență), o astfel de realitate cu trei variante de răspuns. Nu avem organe de simț pentru acest tip de vibrație. Nu suntem dotați cu astfel de organe de simț, deși interferăm permanent cu astfel de domenii.

Pentru al treilea tip de adevăr posibil (cel „fără sens”), nu avem simț. Nu putem vibra, rezona cu el. Deși el există.

„Pisica lui Schrödinger” (analogie)

În acest tip de relație, Univers vibrațional, timpul se scurge altfel, are mai multe dimensiuni (nu știm câte). Este vorba aici de domeniul zeiței Kali (zeița timpului). Facem acum primii pași spre a înțelege o astfel de realitate. Dar suntem mici copii pentru așa ceva. Aici suntem într-o realitate în care este valabil experimentul cu „*pisica lui Schrödinger*” – care poate fi și vie și moartă în același timp. Mai precis, este „*suma celor două*” – lucru pentru care nu avem corespondent în lumea macro. Răspunsul dat este cel corect, dar nu îl putem înțelege (trăi). Nu putem înțelege, trăi o astfel de situație, deoarece, când este vorba

de viață, noi nu putem trăi decât soluții binare (ori „Da ori Nu”). Iar fenomenul atracției umane nu are o altfel de soluție. Formula nu poate fi ori una rațională, ori una intuiționistă, ci suma celor două. În care proporția de cât este una, cât este alta, variază de la caz la caz, ba chiar la același caz funcție de împrejurări. Acesta este fenomenul atracției, esența sa. Ca urmare nu ne poate folosi de o „formulă” decât filosofic, calitativ, nu și pentru a genera (calcula) prin ea un determinism final, un calcul de reușită. Calculul fără factor „intuiție”, nu există – aicea este mai greu pentru noi să situăm lucrurile, să le clasificăm. Nu le putem clasifica, pune pe un raft, ci răspunsul corect va sta mereu pe două rafturi care se bat cap în cap unul cu altul, (rațiunea cu intuiția).

Dacă Ființa este considerată un atom în dimensiunea ei macro, atunci aceasta (atracția, fenomenul atracției) este *mecanica cuantică* a ei. Universul vibrațional al Ființei (psihicul) este universul ei cuantic (partea ei de „undă”).

Infinitul care nu poate fi atins

Există doar o perfecționare a simțului intelectual și intuitiv pe această linie nu și o realitate absolută, capăt. Care să genereze un determinism absolut sau intuiționism absolut. De genul: introduci valoarea nouă, extragi răspunsul garantat. Nu, așa ceva nu există. Suspansul, nesiguranța, misterul, vor exista pentru noi tot timpul. Un astfel de orizont, al capătului determinist, al existenței unui precalcul pentru rezultat sigur – chiar dacă se întrevește cu ochii minții și „pare” să existe – el nu există. Răspunsul precalculat „pare” că este tangibil, cu mintea, dar este doar o iluzie a minții, a ochiului intern. În realitate un astfel de determinism este intangibil. Nu există un astfel de calcul care să dea doar prin sine însuși un răspuns sigur. Care să nu depindă și de aportul divinității (*Brahma* și MPC-uri) – sub orice formă s-ar manifesta ea. Mereu există un suspans, procent, probabilitate a reușitei, și un suspans, procent, incertitudine a nereușitei. Trăirea unor astfel de experiențe, suspansuri și speranțe, înseamnă *viața*. De fapt viață înseamnă jocul speranței –

creдинței interne, mișcarea acesteia, efectul acestei mișcări asupra Spiritului - corpusul interior de dincolo de cūzal. Trăirea pe care o naște și sedimentul akashic lăsat.

Acțiunea sigură care să fie întreprinsă într-un anumit scop, fraza certă care să fie spusă, pentru un anume răspuns reacție a celuilalt, nu există. Dar noi vom crede mereu că există. Deoarece așa suntem născuți. Cu iluzia asta am venit și cu asta trăim. Cu iluzia asta ne culegem karma. Pentru a ști, subiectul este dator mereu să spere și să încerce. Să încerce marea cu degetul. Fiecare experiență, să fie în același timp și ceva vechi, o repetare, aplicare a ceva ce a mai trăit, și o experiență nouă în același timp. Procentul de vechi și nou variază tot timpul.

Există nu un răspuns, ci o probabilitate de răspuns. Un gen de probabilitate specific domeniului. Experiența este veche și nouă în același timp - și de aceea ea se trăiește, nu se aplică („culege” prin formulă).

Viața în sine, trăirea și suspansul încercării, este experiența specifică încarnării. Calea specifică Ființei încarnate de a afla răspunsul. Dacă am putea ști, cunoaște, precălcu la totul matematic, mental, nu am mai avea nevoie să ne trăim viața în realitate. Nu am mai avea nevoie să venim, să coborâm în Planul fizic. Ar dispărea inefabilul, misterul, provocarea, tentația, adrenalina din sânge. Precum și efectele surmontării acestora - satisfacția reușitei, fericirea. Fără frică, teamă de nereușită - nu există fericire, efect de fericire. Acest tip de trăire. Cum se întâmplă în viață și cu alte lucruri, acțiuni, în alte domenii. Care inițial au fost provocări, iar apoi - după cunoașterea garantată a răspunsului - efectul de euforie și fericire a dispărut. Reușita nu mai este reușia, ci o culegere, o rutină, o obligație. Fericirea nu apare, nu inundă organismul dacă nu există înainte suspans, teamă, incertitudine de ratare.

Încercarea, aplicarea fără emoție, fără nesiguranța reușitei, nu ar mai aduce bucurie. Nu ar mai exista succes veritabil, care să aducă senzația de victorie, fericire,

împlinire. Fără acest tip de vibrație finală a sufletului, karma nu ar mai fi arsă. Dumnezeu a făcut Planul fizic pentru așa ceva, pentru a culege acest gen de experiențe. Locul în care se poate aduna astfel de informație și „arsă karma” de acest gen, pe-această linie este Pământul, Planul fizic Aici vine Spiritul, pentru un anume tip de ardere. În spațiul $3 + 1$ (probabil există și altele, pentru alte genuri de *curățare*).

Cunoașterea absolută pe această linie a reacției Ființei, ar însemna atingerea unui tip de caoă de Universului calitativ – care nu poate fi însă atins Așa a fost proiectat Universul nostru, zona noastră ($3 + 1$). Un *capăt*, o limitare a cunoașterii atracției există în legea spațiului, în matricea acesteia. Care apare sub formă de linie a orizontului și de limită a mentalului (serie convergentă de valori).

Pe care nu îl conștientizăm de prima dată, de când venim pe lume (din copilărie), ci doar pe parcursul maturizării, al evoluției intelectuale și spirituale. De mici, avem în noi o simțire mecanicistă, sumativă și binară, cu care ne formăm și care crează un gen de iluzie mentală în domeniul atracției. De care este însă foarte greu, ba chiar imposibil să ne eliberăm pe parcurs. Îi dăm dreptate fizicianului, care ne demonstrează prin calcul ambele variante viabile, dar în sinea noastră (mentalul nostru) nu o putem accepta. Pentru unii, veșnica căutare devine un gen de atașament. Un atașament și o obsesie a mișcării în Planul încarnării.

Există cunoaștere tot mai multă, avansare tot mai mare spre un determinism absolut al cunoașterii atracției, nu și atingere a acestuia. Care este valabil doar subiectului, la acel moment, ca persoană unică și pentru experiența unică dată. Subiectul face parte dintr-un gen, categorie, obiectul (indusul) la fel. Cu toate acestea, nu există un determinism absolut al categoriilor, care să fie aplicat. Și care să fie valabil pentru orice element din cadrul categoriei, la o anumită conjunctură și experiență dată. Formula aplicabilă pe gen, categoriei – pentru gen,

categorie din cealaltă parte (tabără) - nu există. Doar pare să existe. Nu suntem în chimie. Formula categoriei nu este suficientă pentru exercitarea asupra unicului, din cadrul categoriei din cealaltă parte. Formula pentru unic, nu există, ci trebuie descoperită de fiecare în parte. De fiecare aplicant, la fiecare experiență nouă. Nimeni nu se poate pune în locul lui, ca să îi spună cum să facă. El trebuie să simtă singur, să rezoneze singur cu datele problemei și să adopte, alege, creeze, descopere singur soluția. Formula pentru unic din cadrul genului variază continuu, este ceva nou, irepetabil și valabil doar pentru acea experiență. Chiar dacă aspectele de categorie și gen rămân deasupra și sunt valabile în continuare, ele nu sunt suficiente pentru a garanta răspunsul. Nu există o formulă generală a descoperirii în cadrul experienței unice. Unicul nu poate fi redus la categorie și gen (asta ar însemna formulă). Unicul are formula ce se crează pe loc, prin actul aplicației. Care se descoperă atunci, pe loc, la acea experiență specifică, de către aplicant (ea nu exista până atunci). Este o stranie a psihologiei atracției, care iarăși ne duce cu gândul la mecanica cuantică. Unde anumite mărimi, cum ar fi impulsul particulei (și altele), apar prin actul observației și nu existau până atunci.

În previzibilitatea (probabilitatea) răspunsului, există o oarecare tendință, previzibilitate statistică, intuiționistă a acestuia, nu și un determinism absolut. Ca urmare, există o aproximare, prin intuiție și previziune, dar nu determinism absolut (ca în fizica clasică). Fizică complet deterministă, nu există în acest domeniu, oricât de înaintată ar fi cunoașterea. Determinismul absolut în această direcție, este o „Fata Morgana” a celui care gândește și simte mecanicist. O linie a orizontului care se apropie și se îndepărtează, dar nu poate fi atinsă vreodată. Deoarece ea nu există real. Este o iluzie a simțurilor rațiunii. O iluzie a mentalului, a simțului mental, a rațiunii. O linie a orizontului, care pare să existe, dar care în realitate nu există. Răspunsul determinist absolut al calculului intelectual este o iluzie. Ce trebuie să o

acceptăm ca atare. Dumnezeu a făcut Lumea cu diverse iluzii, linii ale orizontului de diverse tipuri și în diverse domenii, iar aceasta este una dintre ele.

Bibliografie selectivă

Barna, Aurelia, Oncescu, Mircea - *Fizica atomilor*, Editura științifică și enciclopedică, București, 1978

Bohm, David, Krishnamurti, Jiddhu - *Sfârșitul timpului*, Editura Herald, București, 2003 Brătianu, Constantin - *Vârstele atomului*, Editura tehnică, București Drayton, Thomas Charles - *Viața după moarte*, Editura esiteris, Iași 2005 Erich von Däniken - *Amintiri despre viitor*, Editura Trei, București, 2011 Fătulescu, Ștefan - *Fizica, un mod de a întreba*, Editura științifică și enciclopedică.

București, 1988

Gherbanovschi N., Borșan. D., Costescu, A., Petrescu-Prahova, M., Sandu M. - *Fizică, manual pentru clasa a X-a, Partea a II-a, Fenomene electrice și magnetice*, Editura didactică și pedagogică, București, 1980

Gaur, Evelina - *Tehnici de comunicare*, Editura Mediamira, Cluj-Napoca, 2001

Greene, Brian - *Realitatea ascunsă. Universurile paralele și legile profunde ale cosmosului*, Editura Paralele 45, 2012

Irimia. Corneliu - *Dragoste și idealizare*, EFG, București 2003

Minulescu, Mihaela - *Comunicare organizațional*, e-book, Spiru Haret

Morse, Melvin - *Transformați în lumina divină*, Editura Firul Ariadnei, București, 2004 Petrescu, Stoian, Petrescu, Valeria - *Ireversibilitate, entropie, timp*, Editura tehnică, București Rabega, Maria, Rabega, Constantin - *Atomi, molecule, ioni*, Editura Ion Creangă, București.

1974

Sheldrake, Rupert - *O nouă știință a vieții*, Editura

Firul Ariadnei, București, 2006 Swedenborg, Emanuel –
Despre iubirea în cuplu, Editura Firul Ariadnei, București,
2005

Vasilescu. V., Mărgineanu, D.G.

— *Introducere în neurobiofizică*, Editura științifică și
enciclopedică, București, 1979

Documentare diverse surse, inclusiv internetul.